

Raftul
Denisei

Peter Carey

Furtul

0 poveste de iubire

roman

HUMANITA
fiction

Divorțat, falit și căzut în dizgrație, pictorul Butcher Boone se refugiază, de voie, de nevoie, în casa de la țară a celui mai important colecționar al tablourilor sale. Aici speră să reînceapă să picteze și să-l poată supraveghea, în același timp, pe fratele lui, Hugh, hirsutul „idiot savant”. Într-o seară, când apele râului din ținut au ieșit din matcă și Butcher se crede mai izolat ca oricând, în curte apare Marlene, o blondă seducătoare ce se dovedește expert în artă. Mai mult, este nora unui celebru pictor și are dreptul să autentifice valoroasele opere ale maestrului defunct. Coincidență sau premeditare? Atras ca un fluture de strălucirea frumoasei Marlene, Butcher va porni împreună cu Hugh într-o călătorie epopeică pe trei continente, ce se va transforma pe nesimțite, alături de Marlene – păpușarul care manevrează din umbră oameni și orchestrează întâmplări –, într-un calvar tragicomic. Scris cu poftă, cu umor savuros care devine când ironie rafinată, când satiră mușcătoare, romanul reflectează asupra dragostei și artei, realități esențiale care, dacă știi cum să le contempli, te lasă „nebun de bucurie”.

PETER CAREY

Furtul

O poveste de iubire

Traducere din engleză și note de
DANA CRĂCIUN

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU
Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU

PETER CAREY
THEFT. A LOVE STORY

Copyright © 2006 by Peter Carey
All rights reserved.

©HUMANITAS FICTION, 2007, pentru prezenta versiune
românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/31718.19, fax 021/31718.24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ: tel. 021/311.23.30,
fax 021/313.50.35, C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librăriilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAREY, PETER

Furtul: O poveste de iubire/ Peter Carey; trad.: Dana
Crăciun.—

București: Humanitas Fiction, 2007
ISBN 978 - 973 - 689 - 186 - 1

I. Crăciun, Dana (trad.)
821.111 - 31 = 135.1

Pentru Bel

*Este destinul meu să fiu rege, sau numai un
porc?*

Flaubert, *Jurnalul intim*

Joachim se născuse înainte de război, în anii în care copiii încă mai erau nevoiți să învețe pe dinafară cele treisprezece reguli de folosire a majusculilor. La acestea, el a mai adăugat una proprie, care spunea că urma să facă, indiferent de situație, exact ceea ce își dorea.

Macado Fernandez, *Un om*

1

Habar n-am dacă povestea mea este destul de măreață ca să treacă drept o tragedie, deși, fără îndoială, s-au întâmplat o mulțime de porcării. E categoric o poveste de dragoste, cu toate că partea asta n-a început decât pe la jumătatea porcăriilor, iar în acel moment îmi pierdusem deja nu numai băiețelul de opt ani, ci și casa și studioul din Sydney unde fusesem cândva celebru, atât cât poate spera un pictor să fie la el acasă. Era anul în care ar fi trebuit să primesc Ordinul Australiei – de ce nu! – uitați-vă doar cui anume îi este el dat. În loc de asta însă, mi s-a furat copilul, iar eu am fost jupuit de avocați la divorț și apoi întemnițat pentru că am încercat să-mi recuperez cele mai bune lucrări, care fuseseră declarate „bunuri comune”.

Când am ieșit din închisoarea Long Bay, în primăvara înnegurată a lui 1980, am aflat că urma să fiu expedit de urgență în nordul statului New South Wales, unde, chiar dacă nu urma să am niciun ban de cheltuit pentru mine personal, se presupunea că îmi voi putea permite, dacă o lăsam mai moale cu băutul, să pictez lucrări mai mici și

să am grijă de Hugh, fratele meu de o sută de kilograme și cu probleme.

Avocații, dealerii și colecționarii lucrărilor mele își uniseră forțele ca să mă salveze. Cât erau de buni și de generoși! N-aveam cum să recunosc că mă săturasem până peste cap să am grijă de Hugh, că n-aveam chef nici să plec din Sydney și nici s-o las mai moale cu băutura. Cum n-aveam tăria de caracter să spun adevărul, m-am complăcut în a porni pe calea pe care o aleseseră pentru mine. În Taree, la trei sute de kilometri nord de Sydney, am început să scuip sânge într-un lighean de motel. Doamne-ajută, m-am gândit, nimeni nu mă mai poate obliga să fac nimic de-acum încolo.

Dar n-a fost decât pneumonie și până la urmă am supraviețuit.

Jean-Paul Milan, cel mai important colecționar al lucrărilor mele, a fost cel care a pus la cale planul conform căruia eu urma să am grijă pe gratis de o proprietate a lui de la țară, pe care încerca de un an și jumătate să o vândă. Jean-Paul era proprietarul unui lanț de cămine de bătrâni, care au fost ulterior anchetate de Comisia pentru sănătate, dar îi plăcea și să picteze, iar arhitectul îi proiectase un studio al cărui perete dinspre râu se deschidea în sus, ca o ușă rabatabilă de garaj. Lumina naturală, după cum mă prevenise atât de dulce chiar în timp ce-mi oferea darul, era puțin verzuie, un „cusur” care se datora bătrânilor pini

australieni ce mărgineau râul. Aș fi putut să-i spun că toată tărășenia asta cu lumina naturală e o prostie, dar iar mi-am ținut gura. În acea primă seară petrecută în libertate, la o cină deprimantă din cauza absenței vinului, pe care am luat-o cu Jean-Paul și soția lui, am fost de acord că e tragic că am întors spatele luminii naturale, luminii lumânărilor, luminii stelelor, că e adevărat că vizionarea pieselor Kabuki era mult mai satisfăcătoare la licărirea lumânărilor și cel mai bine era să privești tablourile lui Manet în lumina unei ferestre prăfuite, dar la dracu' - lucrările mele aveau să trăiască sau să moară în galerii și aveam nevoie de 240 de volți de curent alternativ de încredere ca să-mi pot face treaba. Îmi era acum sortit să locuiesc într-un „paradis” unde puteam fi sigur că nu voi avea parte de așa ceva.

După ce ne-a cedat casa cu atâta generozitate, Jean-Paul a început imediat să-și facă griji că aveam să i-o distrug, într-un fel sau altul. Sau poate că adevăratul alarmist era soția sa, care mă prinsese odată, cu mult timp în urmă, că îmi suflam nasul mucos în șervetul de la masă. În orice caz, la doar șase dimineți după ce am ajuns la Bellinghen, Jean-Paul a dat buzna în casă, trezindu-mă. A fost un șoc urât din toate punctele de vedere, dar mi-am mușcat limba și i-am făcut o cafea. Apoi, preț de două ore, l-am însoțit în jurul proprietății ca un câine, notându-mi toate tâmpeniile pe care mi le spunea în carnet, un

volum vechi legat în piele, la care țineam ca la ochii din cap. În el îmi însemnasem fiecare amestec de culori pe care îl făcusem din momentul primei mele așa-zise expoziții de succes, din 1971. Era un tezaur, un jurnal, o mărturie a declinului și căderii, o istorie. Scaieții, a spus Jean-Paul. Am scris „scaieți” în frumosul meu caiet. De tuns gazonul. Notat întocmai. Copacii căzuți în râu. Drujba Stihl. De uns niplurile de pe lamă. Apoi a fost ofensat de tractorul parcat undeva în josul casei. Grămada de lemne era în neorânduială – l-am pus pe Hugh să o clădească ordonat, în forma pe care o prefera Jean-Paul. În cele din urmă, am ajuns împreună cu binefăcătorul meu în studio. Și-a dat jos pantofii de parcă voia să se roage. Am făcut și eu același lucru. A ridicat ușa rabatabilă dinspre râu și a zăbovit vreme îndelungată contemplând pustietatea și vorbind – pe cuvânt că nu fabulez – despre nenorociții de *Nuferi* ai lui Monet. Picioarele lui erau foarte frumoase, le mai observasem și altă dată, foarte albe și cu talpa arcuită. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, dar degetele îi erau drepte ca ale unui bebeluș.

Deși avea vreo douăzeci de cămine de bătrâni, Jean-Paul nu prea era genul care să se dea în vânt după atingeri; cu toate acestea, acolo, în studio, și-a pus mâna pe brațul meu.

— Te vei simți bine, Butcher.

— Da.

A privit în jurul încăperii lungi și înalte, după care a început să-și târâie picioarele acelea perfecte, de om bogat, pe suprafața fină a podelei. Dacă ochii nu i-ar fi fost atât de umezi, ar fi arătat ca un atlet care se pregătește de vreo cursă științifico-fantastică.

— Lemn de satin, a zis el, nu-i așa că-i ceva deosebit?

Se referea la podea, care era într-adevăr frumoasă, de un gri deschis, ca piatra ponce. Era de asemenea un lemn rar de pădure tropicală, dar cine eram eu, un delincvent condamnat, să mă leg de chestiuni de etică?

— Dacă ai ști cât te invidiez, a spus el.

Și așa mai departe - ce vreau să spun e că am fost docil ca un labrador bătrân care trage vânturi în tăcere lângă sobă. Aș fi putut cerși niște pânză, și mi-ar fi dat-o, atâta doar că ar fi vrut și un tablou. Și tocmai la acel tablou, cel pe care nu aveam să i-l dau, mă gândeam în acel moment. El nu știa, dar îmi mai rămăseseră cam unsprezece metri de doc, ceea ce însemna vreo două lucrări înainte să fiu nevoit să folosesc masonită. Am sorbit încet din berea fără alcool pe care mi-o adusese în dar.

— E bună, nu?

— Zici că-i adevărată.

Apoi, în cele din urmă, au fost date ultimele indicații, făcute toate promisiunile. Am stat în fața studioului urmărindu-l cum își hurducă

automobilul închiriat peste grătarul care împiedica vitele să iasă în drum. Când a ajuns la asfalt, a izbit fundul mașinii de șosea, după care a dispărut.

Un sfert de oră mai târziu eram în Bellinghen, prezentându-mă indivizilor de la magazinul din sat. Am cumpărat niște placaj, un ciocan, un ferăstrău de mână, un kilogram de șuruburi Sheetrock de cinci centimetri, douăzeci de becuri incandescente de 150 W, douăzeci de litri de vopsea Dulux neagră și tot atâta albă, și pe toate acestea, plus alte mărunțișuri, i le-am trecut lui Jean-Paul în cont. După care m-am întors acasă să-mi amenajez studioul.

Ulterior, toată lumea avea să se oripileze pentru că, vezi Doamne, *distrusesem* podeaua cu șuruburile, dar nu văd cum altfel aș fi putut fixa placajul peste ea. Categorie n-aveam ce face cu podeaua așa cum era. După cum știa toată lumea, eram acolo ca să pictez, iar podeaua atelierului unui pictor trebuie să fie ca un loc de sacrificiu, străpunsă de scoabe, dar și îngrijită, măturată, frecată, spălată după fiecare întrevedere. Am întins linoleumul gri ieftin peste placaj și l-am dat cu ulei de in până ce a început să miroasă ca o *pieta* proaspătă. Dar de lucrat tot nu puteam lucra. Nu încă.

Arhitectul premiat al lui Jean-Paul proiectase un studio cu un tavan înalt și arcuit, pe care l-a întins cu cabluri de oțel asemeni coardelor unui arc. Era

o adevărată minunăție, și am atârnat de cabluri o grămadă de becuri incandescente, ceea ce a cam anihilat și eleganța designului, și lumina verzuie care venea dinspre pini. În pofida acestor îmbunătățiri, cu greu se putea imagina un loc mai nepotrivit pentru a face artă. Era infestat de gânganii ca o junglă, iar insectele se lipeau de vopseaua mea Dulux, însemnându-și agoniile prin cercuri concentrice. Și bineînțeles că ușa aceea imensă constituia o invitație deschisă pentru drăcoveniile alea. M-am întors la magazin și am luat pe credit trei aparate din cele cu lumină albastră care îi căsăpesc pe nenorociți, dar vreo mare diferență nu s-a simțit. Eram înconjurat de păduri subtropicale, de nenumărați copaci și insecte încă nenumite, decât de mine – pizdă ce ești, rahatule –, care îmi sabotau netezimea curățată și dată cu șmirghel a lucrării de care mă apucasem cu atâtea sacrificii. Ca să mă apăr, am pus sită pentru muște, dar bucățile nu erau destul de late, așa că, în disperare de cauză, am comandat pe credit o perdea de mătase, cu scai pe margini, și de-a lungul ei, pe jos, un sac de pânză groasă cu nisip. Perdeaua era albastru-închis, iar sacul, un maro ruginiu. Micii sabotori cădeau acum în pântecul acela mătăsos și nădușit și mureau cu miile în fiecare seară. Îi măturam în fiecare dimineață când curățam podeaua, dar am păstrat câțiva de model, pur și simplu pentru că desenul mă relaxa, și mă așezam deseori la masă,

mai ales când rămâneam fără vin, și îmi umpleam încet caietul cu atente reproduceri gri ale cadavrelor lor frumoase. Vecinul meu, Dozy Boylan, îmi mai spunea uneori cum le zice.

Până pe la începutul lui decembrie, fratele meu Hugh și cu mine eram complet instalați ca îngrijitori și ne aflam tot acolo în mijlocul verii, când în viața mea s-a deschis un capitol nou și interesant. Transformatorul de pe șoseaua Bellingen fusese lovit de trăsnet, deci iar nu mai aveam lumină bună la care să lucrez, așa că îmi răsplăteam binefăcătorul înfrumusețându-i terenul din fața casei, tăind cu o săpăligă scaietii din jurul panoului cu anunțul DE VÂNZARE.

În nordul regiunii New South Wales, ianuarie e luna cea mai caldă și mai umedă. După trei zile de ploaie torențială, terenul era îmbibat, iar când am dat cu săpăligă, am simțit între degetele de la picioare noroiul calduț ca rahatul. Până în acea zi, pârâul fusese limpede ca de cleștar, un curs stâncos rareori mai adânc de jumătate de metru, dar surplusul de apă care n-a mai putut fi absorbit de pământul saturat transformase pașnicul pârâu într-o bestie umflată: galbenă, involburată, invadatoare, crescând rapid la șase metri, înghițind limba largă de teren inundabil a peluzei din spate și întinzându-se și spre partea de sus a malului pe marginea căruia austerul studio era cocoțat înțelept, dar nu infailibil, pe niște piloni de lemn. De aici, de la trei metri deasupra

pământului, puteai să ieși până aproape de râul înfuriat ca pe un ponton. Când mi-a prezentat casă, Jean-Paul numise această platformă instabilă „Șopârla”, referindu-se la acele șopârlițe australiene care își abandonează cozile când se întâmplă vreun dezastru. M-am întrebat dacă își dăduse vreodată seama că întreaga casă era construită pe un teren inundabil.

Nu eram în exil de prea multă vreme, vreo șase săptămâni poate, și țin minte ziua aceea pentru că am avut parte de prima inundație, precum și pentru că Hugh a sosit din vecini aducând în haină un pui de câine de cireadă australian. Era deja destul de greu să am grijă de Hugh și fără această nouă complicație, chiar dacă adevărul e că nu îmi dădea întotdeauna bătăi de cap. Uneori era atât de al naibii de deștept, atât de coerent, iar alteori doar un idiot care gemea și spunea numai tâmpenii. Uneori mă adora, zgomotos, pasional, ca un copil cu perciuni căruia îi pute gura. Dar în ziua sau chiar clipa următoare, deveneam Liderul Opoziției și mă pândeă printre tufele de cameleon sălbatic, se năpustea asupra mea, mă tăvălea violent prin noroi, sau în râu, sau printre dovleceii bondoci de vară. Numai de un cățeluș drăguț nu aveam nevoie. Îl aveam pe Hugh Poetul și Hugh Criminalul, Hugh Idiotul Savant, care era mai greu și mai puternic decât mine, și, odată ce mă puneam jos, nu-l puteam controla decât îndoindu-i degetul mic ca și cum aș fi încercat să i-l rup.

Niciunul dintre noi nu avea nevoie de un câine.

Am tăiat rădăcinile la vreo o sută de scaieți, am crăpat niște eucalipt rășinos, am aprins focul în soba care încălzea apa pentru vana japoneză și, dându-mi seama că Hugh dormea și cățelușul dispăruse, m-am retras pe Șopârlă ca să privesc culorile râului și să ascult cum se rostogolesc bolovanii pe sub pielea învinețită și umflată a acestui capăt de lume. Mi-a atras atenția rața vecinilor, care era purtată în sus și în jos de valurile șuvoiului galben, în timp ce eu simțeam cum platforma se cutremură ca și catargul unui iaht la un vânt de treizeci de noduri.

De undeva se auzea lătrând cățelușul. Probabil că fusese întărâtat de rață, sau poate se credea el însuși o rață - scenariu care mi se pare foarte plauzibil acum, dacă stau să mă gândesc. Ploaia nu se potolise câtuși de puțin, iar tricoul și pantalonii scurți îmi erau leoarcă, și mi-am dat seama dintr-odată că aveam să mă simt mult mai bine dacă le dădeam jos. Așa că stăteam acolo, surd la cățel, ceea ce nu-mi stătea în fire, ghemuit în pielea goală, ca un hippy, deasupra șuvoiului care se umfla, un măcelar, un fiu de măcelar, minunându-mă că mă aflam la cinci sute de kilometri de Sydney și atât de neașteptat de fericit în ploaie, iar dacă arătam ca un wombat masiv și păros, cu atât mai bine. Nu că eram neapărat într-o stare de extaz, dar m-am simțit, pentru un moment cel puțin, eliberat de agitația mea

obișnuită, de amintirea plină de melancolie a fiului meu, de furia că trebuia să pictez cu rahatul ăla de Dulux. Preț de șaiszeci de secunde, am fost chiar aproape împăcat, dar apoi două lucruri s-au întâmplat în același timp și deseori m-am gândit că primul a fost un soi de prevestire căreia ar fi trebuit să-i acord atenție. N-a durat decât o clipă: cățelușul, purtat rapid prin fața mea de torentul galben.

Aveam mai târziu să văd în New York un om aruncându-se în fața metroului. În secunda asta a fost. În secunda următoare n-a mai fost. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Nu știu ce am simțit în cazul cățelului dar nu a fost nici pe departe ceva atât de simplu precum mila. Incredulitate, bineînțeles. Ușurare – că nu mai exista cățelul de care să am grijă. Furie – că va trebui să fac față suferinței exagerate a lui Hugh.

Nu-mi amintesc ce intenționez, dar am început să mă lupt cu hainele ude și așa se face că, din întâmplare, puteam vedea clar, în fața studioului, poarta principală unde, la vreo douăzeci de metri de grătarul de oprit vitele, am zărit al doilea lucru: o mașină neagră, cu farurile aprinse, scufundată până la osii în noroi.

N-aveam niciun motiv rezonabil pentru care să fiu furios pe potențialii cumpărători, atâta că momentul era prost și, fir-ar să fie, nu-mi convenea să-și bage cineva nasul în treburile mele sau să-și permită să-mi judece pictura sau felul în

care aveam grijă de casă. Doar că eu, fostul artist renumit, nu eram acum decât îngrijitorul, așa că, după ce m-am vârat cu forța înapoi în hainele ude și neplăcut de lipicioase, am luat-o încet și plescăind prin mocirlă spre șopron, unde am pornit tractorul. Era un Fiat, și, cu toate că diferențialul zgomotos mi-a nenorocit rapid auzul, am rămas cu o afecțiune ridicolă pentru bestia aceea galbenă. Cocoțat pe spinarea sa, la fel de caraghios în felul meu ca și Don Quijote, m-am îndreptat spre împotmolitul meu vizitator.

Într-o zi mai frumoasă, poate că aș fi observat creasta Dorrego care se înălța la o mie de metri deasupra mașinii, ceața care se ridica din străvechile tufișuri netăiate, norii proaspeți gonind în văzduh în trombe puternice de aer cald pe care orice planorist le-ar fi simțit în stomac, dar acum munții erau ascunși și nu puteam vedea nimic dincolo de gard și de farurile puternice. Geamurile Fordului erau aburite, așa că și de la o distanță de doar zece metri n-am putut distinge nimic altceva în interior în afară de contururile etichetei AVIS de pe oglinda retrovizoare. Ceea ce mi-a confirmat că persoana era un cumpărător, așa că m-am pregătit să răspund cu politețe aroganței. Am însă tendința de a mă ofusca, iar când din mașină n-a ieșit nimeni să mă salute, am început să mă întreb ce fel de rahat din Sydney își închipuia că putea să-mi blocheze distinsa cale de acces și apoi să se aștepte să îl servesc. Am

coborât din tractor și am izbit cu pumnul în capota Fordului.

Timp de aproape un minut nu s-a întâmplat nimic. Apoi a pornit motorul și fereastra aburită a coborât, dezvăluind o femeie cam la vreo treizeci de ani, cu păr de culoarea paiului.

— Sunteți domnul Boylan?

Vorbea cu un accent ciudat.

— Nu, i-am răspuns.

Avea ochi migdalați și buzele aproape exagerat de mari pentru fața ei subțire. Era mai degrabă neobișnuită, dar foarte atrăgătoare, așa că e ciudat, ați putea crede – luând în considerare existența mea nenorocită, precum și starea mea de continuă ațâțare sexuală –, cât de puternic și de profund a reușit să mă irite.

Și-a scos capul pe geam, uitându-se la cele două roți, din față și din spate, pe care le înfipsese adânc în pământul meu.

— Nu sunt în ținuta potrivită pentru așa ceva, mi-a zis.

Dacă și-ar fi cerut scuze, probabil că aș fi reacționat altfel, dar, în loc de așa ceva, a închis înapoi geamurile și a început să-mi strige indicații de dincolo de ele.

Mă rog, oi fi fost eu faimos la un moment dat, dar acum nu mai eram decât un om bun la toate, deci la ce mă așteptam? Am înfășurat capătul liber al cablului Fiatului de osia din spate a Fordului, un efort care m-a acoperit de noroi și poate și un pic

de balegă de vacă. Apoi m-am întors la tractor, l-am lăsat la turație mică și i-am dat drumul. Bineînțeles că lăsase mașina în viteză, așa că această manevră s-a soldat cu două dâre lungi pe iarbă și pe șosea.

N-am văzut ce rost ar fi avut să-mi iau la revedere. Am desprins cablul de pe Ford și m-am întors la șopron fără să mă uit în urmă.

Pe când mergeam înapoi spre studio, am văzut că de fapt nu plecase, ci traversa peluza, cu pantofii cu tocuri în mână, îndreptându-se spre casă.

Era ora la care de obicei desenam și, în timp ce oaspetele se apropia, mi-am ascuțit creioanele. Râul îmi mugea ca sângele în urechi, dar i-am simțit picioarele urcând treptele de lemn tare, un soi de freamăt de-a lungul podelelor.

Am auzit-o strigând, dar cum nici Hugh, nici eu n-am răspuns, a pornit de-a lungul pasarelei acoperite care era suspendată între casă și studio, o structură instabilă și delicată aflată la vreo trei metri deasupra pământului. Ar fi putut să bată la ușa studioului, dar mai era un pasaj foarte îngust, un soi de scândură, care șerpuia de-a lungul peretelui exterior al atelierului, așa că și-a făcut apariția în dreptul ușii rabatabile care era deschisă, dincolo de perdea, cu râul în spatele ei.

— Scuze, tot eu sunt.

M-am prefăcut că sunt foarte concentrat asupra creioanelor.

— Aș putea să dau un telefon?

În acel moment a revenit curentul, iar studioul a fost inundat de o lumină puternică. Dincolo de vâlul de mătase se afla o blondă zveltă. Gambele ei frumoase erau pline de noroi până sus.

— Foarte puternică pictura.

— N-ai ce căuta aici.

— Nu-ți face griji. N-aș intra cu noroi într-un atelier.

Abia mai târziu mi-am dat seama cât de puțini nespecialiști ar fi spus așa ceva. În acel moment însă eram preocupat de lucruri mai simple: că nu venise să cumpere proprietatea, că era extraordinar de atrăgătoare și avea nevoie de ajutor. Am condus-o de-a lungul pasarelei înapoi în „casa minimalistă” a lui Jean-Paul, unde singura încăpere adevărată era bucătăria principală, în care se afla o masă pătrată din lemn de salcâm tasmanian pe care eu trebuia – asta fusese ultima lui indicație – să o frec în fiecare dimineată. Masa dobândise mai multă personalitate de când o văzuse Jean-Paul ultima dată – galben de cadmiu, roz stacojiu, curry, vin, grăsime de vită, argilă – semnele a mai bine de-o lună de viață casnică, parțial mascate pe moment de o recoltă uriașă de bostani și dovlecei, printre care am reușit în cele din urmă să localizez telefonul.

— N-are ton, i-am zis. Sunt sigur că lucrează să remedieze problema.

Hugh a început să se foiască în camera lui. Mi-

am adus aminte că i se înecase cățelul. Uitasem cu desăvârșire.

Oaspetele meu rămăsese de cealaltă parte a ușii de sită.

— Îmi cer scuze, mi-a zis. Văd că ai alte treburi mai importante pe cap.

Era learcă, cu părul scurt și blond tot încâlcit, ca un pui de găină proaspăt salvat de la înec. I-am deschis ușa.

— În partea asta de casă suntem obișnuiți cu noroiul, i-am zis.

A șovăit, tremurând. După cum arăta, trebuia pusă într-o cutie de carton în fața focului.

— Nu crezi că ți-ar prinde bine niște haine uscate și un duș cald?

N-avea de unde să știe cât de intim era ceea ce îi ofeream. Vedeți, ideea e că baia lui Jean-Paul era pe terasa din spate și noi, bărbații păroși, eram obișnuiți să facem duș aici, aproape sub cerul liber, cu nimic în afară de sită între noi și râul tumultuos, copacii aplecați. Era de departe partea cea mai plăcută a acestui exil. Odată curați, intram în vana aceea japoneză mare de lemn unde apa fierbinte ne înroșea ca pe niște raci în timp ce, ÎNTR-O ZI CA ASTA cel puțin, ploaia ne șfichiuia obraji.

De partea publică, lângă treptele deschise – care nu erau de fapt decât scara de incendiu –, existau storuri, pe care le-am coborât. I-am dat singurul prosop curat pe care îl aveam, o cămașă uscată,

un sarong.

— Dacă folosești vana, i-am zis, n-ai voie cu săpun în ea.

— *Domo arigato*, mi-a strigat. Știu cum să mă comport.

Domo arigato? Aveau să mai treacă șase luni până să învăț ce însemnau cuvintele acestea. Mă gândeam că ar fi trebuit să-i spun lui Hugh despre nenorocitul de câțel, doar că n-aveam nevoie de izbucnirile lui acum. M-am întors la masa plină de bostani și m-am așezat, tăcut ca un șoarece, pe scaunul care făcea zgomot. Îl căuta pe Dozy Boylan - cine altcineva ar fi putut să fie? Nu existau alți Boylan și știam că n-avea nicio șansă să treacă cu mașina ei închiriată peste pârâul lui revărsat. Am început să mă gândesc ce aș fi putut găti pentru cină.

Cum n-aveam niciun chef să-l stârnesc pe Hugh, am rămas liniștit la masă în timp ce ea a făcut baie. Nu m-am ridicat decât o dată, ca să aduc o cârpă și niște cremă, cu care am început să-i curăț pantofii Manolo Blahnik. Cine m-ar fi crezut? Probabil că plătisem pentru vreo douăzeci de perechi în ultimul an al căsniciei mele, dar asta era prima dată când puneam de fapt mâna pe ei și am fost șocat de moliciunea obscenă a pielii. Lemnele alunecau și trosneau în soba Rayburn. Dacă am dat cumva impresia că mi-am calculat mișcările, dați-mi voie să spun: n-aveam nici cea mai vagă idee ce dracu' făceam.

Auzind ușa de sită de la baie făcând un scurt „poc”, am ascuns pantofii sub masă și mi-am făcut rapid de lucru cu strânsul bostanilor noroioși și aranjarea lor pe terasa din față. Nu că n-aș fi observat-o intrând, sau nu mi-aș fi văzut cămașa Kmart căzându-i lejer pe umerii zvelți, umbra gri și moale a gulerului peste gâtul roz după baie.

I-am întins telefonul fără fir.

— Merge din nou.

Scurt. Mi se mai spusese asta și înainte – sunt complet lipsit de farmec când nu sunt beat.

— O, super, a zis ea.

Și-a aruncat prosopul pe un scaun de lemn și a ieșit rapid pe terasa din față. Peste ropotul insistent de pe acoperiș se auzea rârâiala moale americană din care am dedus: bani, Coasta de Est, dar toate astea nu erau decât deșteptăciune australiană, adică lucruri preluate din filme, și habar n-aveam de fapt cine putea fi, iar dacă ar fi fost Hilda Otrăvitoarea din Spoon Forks, North Dakota, tot n-aș fi avut nici cea mai vagă idee.

Am început să tai un bostan uriaș, o frumusețe, portocaliu aprins împestrițat cu ruginiu, și cu un miez secret moale de semințe alunecoase și lucitoare pe care le-am deșertat în tava de îngrășămintă pentru sol.

O auzeam vorbind afară pe terasă: „Bine. Da.

Exact. La revedere”.

A revenit, agitată toată, frecându-și părul.

— Zice că pâ râul lui e peste stânca mare. (Îl pronunța „pâ'âul”.) Zice că o să înțelegi tu ce vrea să spună.

— Adică trebuie să aștepți ca „pâ'âul” să se retragă.

— Nu pot aștepta, a zis ea. Îmi pare rău.

Exact în acel moment – ei bine, îmi pare al naibii de rău, domnișorico, dar ce vrei să fac dacă e inundație – și-a făcut apariția între noi respirația glandulară a lui Hugh. Puhav, de aproape doi metri, jegos, cu o înfățișare periculoasă, a umplut cadrul ușii fără nicio explicație. Avea pantaloni pe el, dar părul îi arăta de parcă i l-ar fi păscut vacile și era nebărbierit. Oaspetele nostru se afla la un metru în fața lui, dar el mi s-a adresat mie.

— Unde e nenorocitul de cățel?

Eram la capătul celălalt al sobei, cu mâinile unse de ulei de măsline, așezând bostanul și cartofii în tava de copt.

— El e Hugh, am zis. Fratele meu.

Hugh s-a uitat la ea de sus până jos, în stil foarte Hugh, adică amenințător, dacă nu știați.

— Cum te cheamă?

— Marlene.

— Ai citit, a întrebat, scoțându-și buza groasă de jos în afară și încrucișându-și brațele pe piept, cartea *Plăcinta fermecată*?

Of, Doamne, m-am gândit, numai asta nu. Ea și-a

frecat din nou părul.

— Dacă chiar vrei să știi, Hugh, am citit *Plăcinta fermecată*. De două ori.

— Ești americancă?

— Asta e greu de spus.

— Greu de spus.

Tunsoarea, pe care și-o făcuse el însuși, era pe deasupra urechilor, sugerând un caracter înverșunat, ascetic cumva.

— Dar ai citit *Plăcinta fermecată*?

— Da. Da, am citit-o.

Hugh mi-a aruncat o privire rapidă. Am înțeles exact ce voia să spună - avea să fie ocupat puțin, dar nu uitase de povestea cu câinele.

— De cine, a întrebat el, întorcându-și ochii căprui spre străină, îți place cel mai mult în *Plăcinta fermecată*?

Iar ea a fost încântată.

— Îmi place de toți patru.

— Serios? Hugh s-a arătat circumspect. Patru?

— Cu tot cu plăcinta.

— Ai pus și plăcinta la socoteală!

— Dar îmi plac toate ilustrațiile.

A pus în cele din urmă telefonul înapoi pe masă și a început să se usuce la cap cum se cuvine.

— Hoții de plăcintă sunt nemaipomeniți.

— Cred că glumești, nu?

Fratele meu îi ura pe hoții de plăcintă. Îi era încontinuu și zgomotos și pătimaș ciudă că nu îl putea pocni pe oposum peste bot.

— Nu personajele îmi plac, s-a oprit ea, ci ilustrațiile; cred că sunt mai bune decât orice tablou pe care l-a pictat Lindsay vreodată.

— O, da, a zis Hugh, înmuindu-se. Am văzut tablourile alea urâte ale lui Lindsay. Doamne ajută-mi.

Orice treabă urgentă va fi avut femeia aia în minte, părea că a dat-o pentru moment uitării.

— Vrei să știi care e persoana mea preferată din *Plăcinta fermecată*?

— Da.

— Sam Sawnoff.

— Dar nu e o persoană.

— Așa e, e un penguin, dar după părerea mea e foarte bun.

Și iat-o acolo, genul de om, unul dintre acei rari și deseori nenorocoși oameni care „se înțeleg cu Hugh”.

— Și ție de cine îți place? a întrebat ea zâmbind.

— De Barnacle Bill! a strigat el exaltat. Iar în clipa următoare era pe ușă afară, prefăcându-se că boxează, țopăind în jurul mesei și strigând: „Sus mânușile, sus mânușile, hoți împuțiți de plăcintă ce sunteți!”

Casa minimalistă a lui Jean-Paul era, după cum spuneam, o structură ușoară și instabilă, în al cărei design nu fuseseră luați în considerare bărbați masivi țopăind în bocanci noroioși. Ceșcuțele și farfurioarele au început să zornăie pe rafturi. Nimic din toate astea n-a părut să o

deranjeze. Hugh m-a cuprins pe după piept cu brațul. Neînțelegând, ea a continuat să zâmbească.

— Unde mi-e câinele? mi-a șuierat fratele meu.

De-atât de aproape, respirația îi era chiar groaznică.

— Vorbim mai târziu, Hugh.

— Taci.

Îi lipsea un dinte din față și mai era și plin de tartru, dar, de când doctorul Hoffman fusese deportat, nu se mai găsisese niciun dentist destul de curajos ca să se ocupe de Hugh.

— Mai târziu, te rog.

Dar el mă ținea strâns pe la spate, cu fălcile-i țepoase lipite de obrazul meu. Era un bărbat puternic, de treizeci și patru de ani, iar când și-a mutat brațul uriaș în jurul gâtului meu, abia dacă am mai putut să respir.

— Cățelul tău s-a înecat.

Am văzut cum oaspetele meu rămâne fără aer.

— S-a înecat, omule, i-am zis.

A dat drumul la strânsoare, dar am continuat să-l urmăresc îndeaproape. Hugh putea fi viclean și n-aveam chef să încasez în plină figură pumnul acela faimos venit din lateral.

S-a dat un pas înapoi, copleșit, iar principala mea grijă era într-adevăr de a-i ieși din raza de acțiune.

— Atenție la sobă, i-am zis, dar se împiedicase deja, se așezase pe ea, țipase de durere și se

repezise spre camera lui cu capul în pământ.

Pene pârlite, m-am gândit, amintindu-mi de cocoșul din *Plăcinta fermecată*.

Gemând, Hugh a trântit ușa de la camera lui. S-a aruncat pe pat și, în timp ce casa se scutura și zdrăngănea, ochii albaștri ai vizitatoarei s-au făcut mari. Cum aș fi putut să-i explic? Toată nefericirea fratelui meu era dureros de prezentă și nu mai putea fi spus nimic în particular.

— Pot să trec pârâul pe jos? m-a întrebat ea.

Cinci minute mai târziu eram împreună afară, în mijlocul furtunii.

Farurile tractorului erau slabe, iar călătoria foarte zdruncinată și foarte zgomotoasă. N-aveam mai mult de douăzeci de kilometri la oră, dar vântul bătea dinspre coasta muntelui și ploaia îmi biciuia fața și, fără îndoială, și pe a ei. Îmi luase cu împrumut pelerina de ploaie și o pereche de cizme de cauciuc, dar părul îi era deja încâlcit și i se încrețea, iar ochii i se îngustaseră din cauza ploii.

Primii doi kilometri, adică până am ajuns la grătarul pentru vite al lui Dozy Boylan, am fost extrem de conștient de trupul ei subțire, de sânii mici lipiți de spatele meu. Eram pe jumătate înnebunit, vă dați seama, un mascul periculos în călduri, furios pe fratele meu, hurducându-mă pe drumul ocolitor, cu lama de la tractor clătinându-se și zdrăngănind și diferențialul țiuindu-mi în urechi.

Când am ajuns la grătar, lumina palidă a

farurilor a căzut pe apele clocotinde ale pârâului Sweetwater, care era de obicei mic. Lama mare de tractor a lui Jean-Paul - aş putea să-i spun cositoare - era prinsă de priza de putere şi de un dispozitiv hidraulic în trei puncte. Am ridicat-o până unde mergea; era un pătrat de metal de vreo doi metri pe doi. Ar fi trebuit s-o dau jos, dar eram pictor şi, când venea vorba de chestiuni agricole, judecata mea era dezastruoasă din toate punctele de vedere posibile. Fusesem absolut convins că pârâiaşul n-avea să fie nimic serios, dar când am intrat în şuvoi, bocancii mi s-au umplut imediat de apă rece, după care s-a dovedit prea târziu să mai pot face ceva, Fiutul ridicându-se şi izbindu-se de stâncile ascunse. Apoi curentul a prins lama şi am simţit cum mi se face rău când am început să plutim în derivă. Am cârmit, bineînţeles, în susul apei, dar tractorul aluneca în direcţie inversă, hurducându-se peste bolovani, cu roţile din faţă ridicându-se. Fermier nu eram şi nu fusesem niciodată. Cositoarea era o barjă portocalie şi ucigaşă plutind pe suprafaţa puhoiului. Am simţit groaza pasagerei mele când şi-a înfipt degetele în umerii mei şi mi-am dat clar şi cu furie seama că eram de tâmpit. Îmi pusesem viaţa în pericol şi pentru ce? Nici măcar nu-mi plăcea de ea.

Doamne ajută-ne, cum ar fi spus Hugh.

Cum norocul, sau Dumnezeu, a fost de partea noastră, am reuşit să ajungem pe celălalt mal şi am coborât cositoarea pentru urcuşul pe aleea

abruptă a lui Dozy. Marlene nu a zis nimic, dar, când am ajuns la ușă, iar Dozy a ieșit să o salute, și-a dat jos haina de ploaie rapid, cu gesturi disperate, de parcă ar fi vrut să n-o mai atingă niciodată. N-aveam nicio îndoială că era înspăimântată, iar în veșmântul boțit pe care mi l-a dat, mi s-a părut că îi simt furia provocată de nesăbuința mea.

— Ai face bine să dai jos lama aia, mi-a zis Dozy. Am eu grijă de ea o zi sau două.

Dozy era un fabricant bogat și de succes care, cu toată energia și voința pe care le avea în caracter, se transformase într-un bărbat spătos, de șaizeci de ani, cu o mustață cărunță și o burtă sănătoasă de fermier. Era, de asemenea, un entomolog amator talentat, dar asta nu are nicio relevanță acum, și, în timp ce musafirul său s-a refugiat în casă, el a adus o lanternă puternică pe care a ținut-o în tăcere câtă vreme eu am deconectat cositoarea de la conexiunile hidraulice.

— Hugh e singur?

— Mă întorc imediat.

Prietenul meu nu m-a criticat cu nimic, dar a fost suficient să mă facă să mi-l imaginez pe Hugh urlând pe-afară, să văd sârma ghimpată în beznă, toate gropile în care ar fi putut să cadă, râul, groaza că murisem și rămăsese singur.

— Aș fi adus-o în Land Rover, a zis Dozy, dar se grăbea nevoie mare, iar eu ascultam știrile la BBC.

N-a pomenit nimic despre cât de atrăgătoare era, lăsându-mă să-mi imaginez că era una dintre nepoatele pe care le avea împrăștiate prin lume.

— Sunt în regulă acum.

Și, într-un fel, eram. Aveam să mă întorc acasă și să-l hrănesc pe Hugh, să-i deschid radioul și să mă asigur că și-a luat nenorocitele de pastile. După aceea urma să discutăm și despre câine.

Cândva, nu cu mult în urmă, fusesem un bărbat cu o căsnicie fericită, care își învelea băiețelul la culcare.

3

Iiihaaa! Suntem din clanul Bones, Doamne ajută-ne, crescuți în rumeguș, pe uscat în fiecare dimineată. Pe mine mă cheamă Hugh și pe el Butcher, și amândurora ne place carnea, nu apa, nu suntem cerșetori care se ascund în cocioabe jilave de la inundație, cu noroi și mucegai, cu un cârlig atârnat de terasa din față pentru curățat țipari. Ne-am născut și am crescut în Bacchus Marsh, la cincizeci și trei de kilometri vest de Melbourne, mai jos de Falia Anthony. Dacă vă așteptați la vreun smârc sau vreo mlaștină, nici urmă de așa ceva, e doar un fel de-a spune, și dacă orașului i-ar fi spus Mount Bacchus ar fi avut la fel de multă logică. Marsh e un oraș mare, vechi și glumeț, patru mii de locuitori pe vremea aia, înainte să apară MANAGERII DE PRODUCȚIE.

Aveam o șicană pentru toată lumea. De revelion, ȘMECHERAȘII ȘI ȘMECHERIȚELE obișnuiau să arunce cu ouă în vitrina frizerului și să scrie cu var pe șosea. Tata s-a trezit într-o zi de Anul Nou și și-a dat seama că cineva îi schimbase firma de deasupra magazinului din BOONE în BONES¹. De atunci am rămas cu porecla de Bones. MĂCELARII BONES.

Toți cei din oraș erau PLINI DE VIAȚĂ, ca și Sam Sawnoff din cartea *Plăcinta fermecată*.

Ca și Barnacle Bill și Sam Sawnoff, întotdeauna ne-am luat la trântă și ne-am bătut. Doamne ajută-ne. M-am luat la trântă cu tata și cu bunicul și la fel a făcut și Fratele meu Butcher Bones, un bărbat mare, chiar dacă nu cel mai mare. Nu suporta să piardă în fața mea. Ferească Dumnezeu la ce tertipuri trebuia să recurgă. Dublu Nelson. Simplu Nelson. Furnici la încheieturi. Nu i-am purtat pică, niciodată. Trânta era cea mai grozavă chestie, de departe. De câte ori nu ne-am repezit unul la altul în rumeguș apucându-ne de coaie, sângele apă nu se face, cum se spune. Asta se întâmpla demult, dar toți eram bărbați zdraveni, și nimeni în afară de bunicu' nu era mai mare decât mine. La șaptezeci și doi de ani s-a încăierat cu Nails Carpenter, care avea treizeci și cinci, și l-a trântit cu fundul de pământ în barul de la Hotelul Royal. Carpenter juca RUGBY pentru Bacchus Marsh, dar nu s-a mai întors în veci în BIRTUL

---

1 Bones - oase (engl.).

acela, nici după ce bunicu' dăduse de mult ortu' popii și zăcea în cimitirul din Bacchus Marsh, cu iarbă de plastic în jurul gropii, din aceea cu care își decora vitrina, atât de curată că ai fi putut înșira niște cotlete pe margine. Nici măcar atunci n-a îndrăznit Nails să se întoarcă la Royal, deși amicii îi făceau galerie din ușă, hai, intră, hai, intră, îți facem cinste cu o bere. Nails a crăpat în 1956 pe când urca cu bicicleta pe Stanford Hill.

Carpenter ar fi trebuit să-și bea berea și să o ia de la capăt. Când m-au tachinat pe mine, AM LUAT-O CA PE O GLUMĂ deși îmi venea să-i omor. Pur și simplu. Sunt un URIAȘ BUN LA SUFLET. Lui tata i se spunea Blue Bones² pentru că avusese părul roșcat în tinerețe, așa că îl strigau Blue, pentru roșu. Asta e o regulă pe care trebuie s-o ții minte dacă vii DIN STRĂINĂTATE. În Australia totul este invers decât ceea ce pare să fie. DE EXEMPLU, pe mine m-au poreclit SLOW BONES³ pentru că mă mișcam așa de repede, la felul meu de a mă mișca se refereau. Uneori eram Slow Bones, alteori eram Slow Poke⁴, și asta ultima e PORCOASĂ. Acești indivizi erau DEȘTEPTII de la fabrica de lapte sau MUNCITORII AGRICOLI de la Darley Brickworks, care vorbeau tot timpul de taurul care își bagă scula în vacă de parcă ar fi fost cel mai ciudat

---

2 Blue Bones - oase albastre (engl.).

3 Slow Bones - oase leneșe (engl.).

4 Slow Poke - puțină bleagă (engl.).

lucru de pe lume.

Uită-te la Scula aia, i-o bagă. Dar știam cum să iau o GLUMĂ și cum să fac o SCULĂ să fie iute înceată cum o vreți, oricât v-ar mira.

Cei din clanul Bones erau măcelari. Aveam propriul nostru abator la fostul HAN DRAYBONE. Pe vremea goanei după aur aici se schimbau caii pentru diligențele firmei COBB&CO, dar acum aici se aduceau dobitoacele ca să le măcelărească. Unui Bones nu i-a fost niciodată ușor să omoare. Dacă era vorba de un pește sau de o furnică, atunci poate. Dar inima unei dobitoace te întoarce pe dos și, indiferent câte ai omorât, tot nu poți s-o faci fără să te gândești. Era și un soi de rugăciune TU AMĂRĂTO sau altceva fără îndoială mai serios, și apoi i se tăia gâtul și se culegea sângele pentru cârnați în găleata de tablă. E o mare responsabilitate să tranșezi un animal dar când e gata, e gata, și dup-aia te duci la Royal și apoi vii acasă un pic MANGĂ, recunosc. După care te odihnești. Zice și în Biblie despre duminică: n-ai voie să lucrezi, nici tu, nici fiul tău, nici fica ta, nici servitorul, nici servitoarea, nici vitele, nici străinul care ți-e în ogradă. Biata mama.

Nu mi-a fost dat să mă fac măcelar, tra-la, Doamne ajută-mi. Fratele meu e cu opt centimetri mai scund și cu toate astea mi-a luat numele care mi se cuvenea mie. Lumea asta e o junglă.

Butcher Bones a avut ocazia să continue afacerea familiei în Bacchus Marsh dar când a

avut tata atacul Butch îl întâlneau deja pe BURLACUL NEAMȚ care i-a dat vederi să și le pună pe peretele de deasupra patului. Pozele alea i-au sucit mințile. Burlacului Neamț i se dăduse voie să fie profesor la Liceul din Bacchus Marsh unde le preda copiilor care își pierduseră viețile luptând împotriva nemților în război. Nu știu de ce nu era la închisoare dar fratele meu a venit acasă și a zis că profesorul lui era un artist MODERN și că făcuse cursuri la așa-numita BOWER HOUSE⁵. Dacă tata ar fi știut ce efect va avea Bower House asupra fiului său cel mai mare, s-ar fi dus la școală și l-ar fi articulat pe Burlacul Neamț la fel cum l-a articulat pe domnul Cox când m-a pedepsit că nu am răspuns corect. Blue Bones l-a scos pe Coxy din clasă și l-a târât până peste drum, în spatele dubei pe care o parcase acolo. Picioarele lui Coxy s-au ridicat la cinspe centimetri de pământ. Numai atât am putut vedea, dar de știut am știut mai multe.

Fratele meu a fost cel care a moștenit porecla de Butcher, ceea ce toată lumea își dă seama că este o glumă fiindcă el a fost și cel care a refuzat să aibă de-a face cu cuțitul și jungherul. De la Burlacul Neamț a căpătat obiceiul de a se rade în cap CRETINUL precum și poze cu lucrările lui

---

⁵ Pronunție stâlcită a termenului Bauhaus, școala germană de artă și arhitectură fondată de Martin Gropius, care a exercitat o mare influență în primele decenii ale secolului XX.

MARK ROTHKO și ideea că ARTA E PENTRU MĂCELARI ACUM. De la Burlacul Neamț a aflat că înainte arta nu se găsea decât în palate unde era admirată de Regi și Regine, Duci, Conți, Baroni. În orice caz, a refuzat să-și pună șorțul când biata noastră mamă l-a implorat să o facă. Tatăl lui nu mai putea nici să vorbească și nici să se miște dar era clar că ar fi vrut să-l pocnească pe Butcher peste urechi pentru ultima dată. Auld Lang Sine⁶. După ce tata a avut atacul nu s-a mai MĂCELĂRIT nimic.

E muncă grea să măcelărești un animal, dar când e gata, e gata. Dacă FACI ARTĂ corvoada nu se termină niciodată, n-ai pace, nici zi de sabbat, numai zbucium veșnic și înjurături și griji și frământări și nu te poți gândi la nimic altceva în afară de idioții care o cumpără sau insectele care îi distrug SPAȚIUL BIDIMENSIONAL.

Nimic nu e sigur și neîndoios, se pare, indiferent cum te-ai rade în cap sau cât te-ai lăuda despre poziția pe care o ai în ARTA AUSTRALIANĂ. Acum ești O VALOARE NAȚIONALĂ cu o casă în Ryde⁷ și în clipa următoare ești un individ demodat care își cumpără Dulux din PENSIA DE HANDICAPAT a fratelui său. Ești un INFRACȚOR CONDAMNAT, o slugă la o moșie plină de căpușe și scaieți.

Cățelușul era câine de vite dar cum n-a avut

---

⁶ *Auld Lang Syne*, poezie de Robert Burns, al cărui titlu s-ar putea traduce aproximativ prin „Vremurile trecute”.

⁷ Suburbie rezidențială a Sydney-ului.

animale cu care să lucreze, n-a apucat să-și învețe menirea pe lume. Doamne ajută-l. M-am luat la trântă cu el înainte să moară. Să se înalțe la ceruri, nenorocitul. Era un câine căruia îi plăcea să lingă. Îi plăcea să se arunce și să se rostogolească în iarbă. De-atâta joacă s-a procopsit cu căpușe, înfipite pe marginile urechilor clăpăuge ca niște mașini parcate în fața unui Kmart sau a unui Club de fotbal din Sydney. În ziua în care l-am întâlnit i-am scos toate căpușele, una câte una, Doamne ajută-l. Fratele meu l-a auzit cum latră la Rață dar era ocupat să facă artă și nici că i-a păsat.

Câinele tău e MORT Hugh. Lui Butcher Bones nu i-a păsat NICI CÂT NEGRU SUB UNGHIE de puiut. Mi-a zis câinele tău e mort și apoi a plecat cu femeia aia pe tractor și m-a lăsat ascultând râul de culoarea unei potăi galbene, un șuvoi nimicitor, cum smulge pietre din mal, de sub picioarele noastre, toate astea pe care stăm vor fi purtate de ape.

4

Telefonul pe care l-am primit de la Dozy Boylan în seara aceea m-a făcut să râd zile întregi.

— Omule, a zis el și mi-am dat seama că se ascundea în baie pentru că auzeam ecoul. Omule, se dă la mine.

Bătea câmpii și i-am spus-o, nu fără afecțiune.

— Taci din gură, mi-a zis. O aduc înapoi la tine chiar acum.

Mi-am exprimat zgomotos amuzamentul, ceea ce a fost o grosolănie și o prostie și n-am nicio scuză în afară de faptul că prietenul meu hiperactiv era un fermier de șaizeci de ani, cu mustața plină de supă și pantaloni încrețiți deasupra curelei strânse prea tare. Se dădea la el? Am pufnit în telefon, iar când, la scurt timp după aceea, s-a întors împotriva mea, n-am avut nicio îndoială de ce a făcut-o.

Într-un timp surprinzător de scurt a apărut huruind peste grătarul de vite. Băusem deja vreo două pahare și probabil acesta era motivul pentru care totul părea atât de comic, panica sonoră a cauciucurilor de teren accidentat răsunând peste podul de lemn. Până să apuc să pun o cămașă curată pe mine, bătrânul întorsese deja mașina, iar când am ieșit pe terasa din față stopurile jeepului dispăreau în noapte. Încă eram cu zâmbetul pe buze când oaspetele meu a intrat. Părul îi era din nou leoarcă, lipit de cap, și apa din el i se scurgea pe obraji, adunându-se în frumoasa adâncitură a claviculei, dar și ea, la rândul ei, zâmbea, iar la un moment dat am avut impresia că e pe punctul de a izbucni în râs.

— Cum a fost traversarea? am întrebat. Ți-a fost frică?

— De traversare niciodată.

S-a așezat încet pe scaunul meu și a oftat -

părea să fie o altă persoană acum, oarecum descompusă, mai puțin vioaie. A scos din faldurile poncho-ului de împrumut o sticlă de Virgin Hills 1972 pe care a ridicat-o deasupra capului ca pe un trofeu.

Mai apoi mi-a spus că mi-am ridicat privirea și m-am uitat la vin ca un câine bosumflat, dar a fost o neînțelegere. Era o sticlă excelentă, din pivnița lui Dozy. Prezența îi era inexplicabilă, iar atitudinea ei nu a făcut decât să adâncească misterul – iar apoi a devenit dintr-odată plină de energie, aruncându-și din picioare cizmele de cauciuc, deschizând un sertar, credeți că s-a gândit măcar să ceară voie? A găsit tirbușonul, a scos dopul, și-a netezit fusta, s-a așezat picior peste picior pe scaunul din bucătărie și, uitându-se cum torn vinul în pahare, a rânjit la mine.

— Foarte bine, i-am zis. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, mi-a răspuns, cu ochii strălucindu-i ca niște tăciuni. Unde e fratele tău? Se simte bine?

— Doarme.

Iar dacă i-a trecut ceva trist prin minte – cățelul înecându-se probabil –, viziunea n-a durat mult.

— Partea bună, a zis ea ridicând paharul, e că domnul Boylan știe că Leibovitz-ul său e autentic.

— Jacques Leibovitz?

— Nimeni altul.

— Dozy are un tablou de Jacques Leibovitz?

Acum știu că mirarea mea i s-a părut jucată, dar secretosul de Dozy nu-mi spusese niciodată nimic

despre comoara lui. În plus, nordul regiunii New South Wales nu e neapărat locul unde te duci ca să te uiți la picturi valoroase. Pe de altă parte, Leibovitz era unul din motivele pentru care devenisem artist. Văzusem *Monsieur et Madame Tourenbois* pentru prima dată la liceul din Bacchus Marsh, sau cel puțin o reproducere alb-negru în *Fundamentele modernității*. N-aveam de gând să-i mărturisesc nimic din toate acestea unei americance încălțate în Manolo Blahniks, dar m-am simțit jignit de Dozy, așa-zisul meu amic.

— Nici măcar n-a venit vreodată vorba despre artă, i-am zis. Nu facem decât să stăm în bucătăria aia nenorocită – acolo își duce veacul – printre mormanele alea de *Melbourne Age*. Și ți l-a arătat ție?

A ridicat dintr-o sprânceană de parcă ar fi vrut să spună „de ce nu”? Nu mă puteam gândi decât la faptul că îi dădusem câteva desene minunate cu niște muște australiene și viespi de mlaștină iar el le prinsese de frigider cu niște nenorociți de magneți. Era greu de crezut că avea ochiul format pentru așa ceva.

— Ai venit să i-l asiguri?

A pufnit în râs:

— Așa arăt?

Am dat din umeri.

Mi-a întors o privire clară care încerca să mă măsoare.

— Te deranjează dacă fumez?

I-am adus o farfurioară pe post de scrumieră și ea a suflat câteva fumuri puțin și a balegă peste masă.

— Soțul meu, a zis ea în cele din urmă, este fiul celei de-a doua soții a lui Leibovitz.

Dacă de ea nu îmi plăcea, de soțul ei cu atât mai puțin.

Dar am fost uimit și impresionat când mi-am dat seama al cui fiu era.

— Dominique Broussard e mama lui?

— Da, mi-a zis. Știi fotografia?

Până și eu o știam - femeia blond-roșcată, asistenta lui, întinsă pe un pat răvășit, cu un nou-născut la piept.

— Soțul meu, Olivier, e acel copil. A moștenit dreptul moral de autentificare a operelor lui Leibovitz, a continuat ea, ca și cum trebuia să explice un lucru de care se săturase până peste cap.

Dar eu nu eram nici pe departe sătul. Eu veneam din Bacchus Marsh, Victoria. Până la șaisprezece ani nici nu văzusem vreun tablou original.

— Știi cum funcționează asta?

— Ce anume?

— Dreptul moral.

— Bineînțeles, i-am răspuns. Mai mult sau mai puțin.

— Olivier este cel care se pronunță dacă opera este veritabilă sau falsă. A semnat certificatul de

autentificare pentru tabloul lui Boylan. E dreptul lui legal, dar au fost unii care au încercat să facă abuzuri și trebuie să ne protejăm.

— Lucrați împreună, soțul tău și cu tine?

Dar era dispusă să se lase atrasă în acel soi de conversație.

— Știi tabloul domnului Boylan de mult timp, a zis ea, și e autentic până la pioanezele de zinc de pe cadru, dar trebuie mereu redovedit. E puțin plictisitor.

— Și chiar știi atât de multe despre Leibovitz?

— Chiar atât de multe, a zis ea sec și am urmărit-o cum își stinge țigara turtind-o apăsând în farfurioară. Dar când i se spune cuiva de genul lui Boylan că investiția pe care a făcut-o este amenințată, omul n-are cum să nu se supere, în cazul de față, i-a arătat pictura lui Honoré Le Noël, care l-a convins că a cumpărat nu tocmai un fals, dar pe-aproape. Îmi mai pui niște vin? Scuză-mă. Am avut o zi groaznică.

I-am turnat vinul fără niciun comentariu, fără să-i dezvălui că eram absolut uluit să aud numele lui Le Noël rostit de parcă ar fi fost crâșmarul din sat sau proprietarul magazinului de feronerie. Știam prea bine cine era. Aveam două dintre cărțile lui pe noptieră.

— Honoré Le Noël s-a transformat într-un personaj ridicol, a zis ea. După cum probabil știi, a fost amantul lui Dominique Leibovitz.

Felul ăsta de a vorbi mă enerva în asemenea hal,

cum nici nu pot spune. Ideea era că eu eram un țărănoi, iar ea, vezi Doamne, centrul universului. Oricine putea citi ce știam eu în revista *Time* – Dominique începuse prin a fi asistenta lui Leibovitz în studio; Le Noël era biograful și criticul lui Leibovitz.

Acum, că era la jumătatea celui de-al doilea pahar de vin, musafira mea era vorbăreată ca dracu'. Mi-a dezvăluit că Dominique și Honoré petrecuseră aproape opt ani, de la scurt timp de când se terminase războiul până în 1954, așteptând ca Leibovitz să moară. (Mi-am adus aminte că vigoarea artistului fusese foarte precis descrisă în monografia lui Le Noël – o forță a naturii, scund, cu picioare groase, cu mâini imense, pătrate.)

Abia când băiețelul lui a făcut cinci ani, îmi povestea acum nora pictorului, și când Leibovitz însuși avea optzeci și unu, s-a furișat și doamna cu coasa în spatele bătrânului țăp și l-a răsturnat în timp ce stătea la masă cu un pahar plin de vin în mână. S-a prăbușit în față și și-a trântit nasul mare și ochelarii cu ramă de baga în farfuria pentru brânză făcută de Picasso. Exact așa s-a exprimat oaspetele meu, curgător, ușor gâfâit. A terminat al doilea pahar fără să facă vreo remarcă despre cât de bun era vinul, iar pentru asta am judecat-o, bineînțeles, foarte sever.

— Farfuria s-a crăpat în două, a zis ea.

Eu m-am gândit, de unde dracu' știi? Te

născuseși măcar? 1) ar mie îmi era străină noțiunea că puteai să cunoști persoane faimoase și era în fond măritată cu martorul, copilul – un băiat cu piele măslinie, cu ochi mari și atenți și urechi clăpăuge care nu îi stricau însă cu nimic frumusețea. Se pare că în momentul în care tatăl său se prăbușise mort, el tocmai l fusese pe punctul de a întreba dacă putea pleca de la masă, dar acum s-a uitat doar înspre mama sa și a așteptat. Dominique nu l-a îmbrățișat, dar i-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Tata a murit.

— *Oui, maman.*

— Înțelegi. Nu trebuie să știe nimeni încă.

— *Oui, maman.*

— Mama trebuie să mute niște pânze, înțelegi? E greu din cauza zăpezii.

Am avut de curând ocazia să urmăresc niște copii francezi, cât de cumini stau cu ochii lor mari și întunecați și cu unghiile curate în poală. Ce minunății sunt. Presupun că și Olivier a stat așa, uitându-se la tatăl lui mort, dar ascunzând și el propriul lui secret teribil – chiar în clipa în care tatăl său se prăbușise, el fusese pe punctul de a se duce să facă pipi.

— Nu te mișca, înțelegi?

Bineînțeles că n-avea niciun rost să-l chinuie în halul acela, țintuit pe scaun. Dar mama sa era pe punctul de a comite o infracțiune majoră, adică de a îndepărta tablourile de pe moșie înainte de a

anunța poliția.

— Stai aici, i-a spus. Așa măcar voi ști unde ești.

Apoi s-a dus la telefon și l-a convins pe distinsul ei amant să își părăsească șemineul din Neuilly, explicându-i că nu-și puteau permite să aștepte topirea zăpezii, că trebuia să meargă până la Bastille și să facă rost de un camion, pe care să-l aducă în rue de Rennes.

La un moment dat, în groaza și confuzia acelei nopți, băiețelul și-a dat drumul în pantaloni, deși accidentul n-a fost descoperit decât mult mai târziu, când Honoré l-a observat într-un final adormit cu fruntea pe masă, iar apoi Dominique a făcut o nenorocită de poză. Imaginați-vă! Ulterior, dintr-un motiv sau altul – probabil *Le Golem électrique*, tabloul dispărut, era în cadru – a rupt fotografia în două. Ar fi putut oferi singura dovadă a acelei nopți lungi în care Dominique Broussard și Honoré Le Noël au furat vreo cincizeci de pânze de Leibovitz, multe dintre ele abandonate și incomplete, lucrări care aveau să devină mai târziu foarte valoroase, odată ce le-a fost adăugată semnătura și le-au fost făcute niște retușuri atente. Apoi le-au dus într-un garaj de lângă canalul Saint-Martin, care a devenit cauza acelei des menționate „pete de apă” ce apărea pe o întreagă serie de Leibovitz-i dubioși, din perioade foarte diferite. Din acel moment, nimeni n-a mai văzut vreodată tabloul pe care Leo Stein și Picasso – mai înfocat (și ca urmare mai demn de

încredere) – îl descriau ca pe o capodoperă. Stein îi spunea *Le Golem électrique*, în timp ce pentru Picasso era *Le Monstre*.

Dominique n-a raportat poliției moartea soțului ei decât a doua zi, iar apoi studioul a fost sigilat, așa cum o cere legea franceză, și s-a făcut un inventar complet al tablourilor rămase. Nici urmă de *Le Golem électrique*. Oh, ce mai contează.

Dominique, fiica unui contabil fiscal din Marseille, avea acum destui Leibovitz-i, aproape Leibovitz-i și încă nenăscuți Leibovitz-i, ca să trăiască liniștit pentru următorii cincizeci de ani. A moștenit, de asemenea, și dreptul moral. Acesta îi dădea dreptul de autentificare – așa prevede legea, oricât de incredibil ar părea, dar de data asta ea a ales să dea reputației sale dubioase un caracter mai puțin îndoielnic, așa că a pus bazele comitetului Leibovitz, în fruntea căruia l-a instalat pe stimatul Honoré Le Noël. Din punctul ei de vedere, totul trebuie să fi părut perfect: puteau să-și confirme propriile afirmații mincinoase prin acelea ale dealerilor și colecționarilor hămesiți din comitet. Cei doi își puteau petrece tot restul vieții semnând lucrări nesemnate și revizuiind lucrări abandonate.

Povestitoarea era frumoasă, avea chef de vorbit și ar mai l i băut vin. I-am turnat al treilea pahar de Virgin Hills și am început să-mi permit să am și eu niște idei.

— Dar, a zis ea, scuturându-și scrumul de pe

glezna Inimoasă, Dominique a dat peste Honoré în pat cu Roger Martin.

— Poetul englez.

— Exact. El. Îl știi?

— Nu.

— Zi mersi că nu-l știi.

A ridicat din sprânceană. Chiar dacă nu mi-a fost foarte clar ce voia să spună, mi-a plăcut sentimentul de complicitate.

— Așa că s-au despărțit, bineînțeles. Dar nu știe nimeni cum a fost până la urmă împărțită grămada de tablouri, mi-a spus ea.

Se pare însă că Dominique știa o grămadă de „partizani”, țiți duri, deci e foarte probabil să-și fi însușit, la rândul ei, partea leului. Așa că, jefuit, împresurat, copleșit numeric și învins în cadrul comitetului, Honoré devenise un individ extrem de periculos. E clar că o ura pe Dominique. Față de fiul ei nevinovat manifesta o antipatie și mai mare.

În 1969, când unul dintre frumoșii ei amici partizani a sugrumat-o pe Dominique într-un hotel din Nisa, Olivier era deja la Londra, pierzându-și ultimele urme de accent franțuzesc la școala St. Paul. Fără să știe absolut nimic despre opera tatălui său, el a moștenit dreptul moral de autentificare.

— Cine îl cunoaște pe soțul meu, a zis Marlene, are impresia că e atât de delicat, și chiar este, dar, când Honoré l-a dat în judecată ca să-i ia dreptul moral, Olivier s-a luptat ca un tigru. Ai văzut

fotografiile? Nu era decât un copil, atât de drăguț, cu gene frumoase, nu avea decât șaptesprezece ani, dar îl ura pe Honoré. Nu pot să-ți explic cât de mult. Dacă te gândești la proces, acesta a fost singurul atu al lui Olivier.

Suntem nația lui Henry Lawson și a povestirilor spuse în jurul focului, dar în același timp ne-am cam săturat de oameni care fac ceea ce făcea Marlene acum. Suntem tentați să ne întrebăm: Aruncă numele astea ca să impresioneze? Chiar așa bună se crede? Pe de altă parte însă, prin bătătura asta nu vorbise nimeni niciodată așa și eram literalmente gata să cad de pe scaun, privind cu cea mai intensă concentrare cum sufla pe țigara Marlboro ca vârful să ardă uniform.

— Până au luat sfârșit toate astea, Olivier a ajuns în asemenea hal că nu mai putea nici să *atingă* vreunul din tablourile tatălui său. Le ura. Le urăște și acum. Aceste mari opere de artă îl îmbolnăvesc, la modul real, fizic.

Toate astea erau interesante, nu pot să spun că nu.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce și-a ascuns Dozy tabloul de mine?

A dat din umeri.

— Atitudine de bogătași.

— Se teme să nu afle cineva că are ceva atât de valoros?

— E un bun, a zis ea disprețuitoare. Pentru ei așa se pune problema. E ceva de avut, nu de

văzut. Dar dacă piața ar fi crezut povestea lui Honoré - cum că această valoroasă pictură ar fi fost „doctoricită” - soțul meu ar fi fost distrus. Ar fi trebuit să suportăm pierderea, un milion de dolari, probabil chiar mai mult.

— Tu și soțul tău?

— Da.

Aproape că a zâmbit.

— Și bineînțeles că Honoré este un rahat plin de răutate, a continuat ea, dar trebuie să i se răspundă, așa că am trimis doi chimiști criminaliști care să facă o analiză independentă a pigmentului. De fapt, cred că unul dintre ei l-a întâlnit pe fratele tău în barul din sat. I s-a părut cu totul remarcabil.

— Uneori așa și e.

— În orice caz, a zis ea repede, chimiștii mei independenți i-au dat apă la moară lui Honoré, arătându-se îngrijorați de prezența dioxidului de titan în alb. În 1913, acesta nu se folosea în mod curent, așa că a fost *un semnal de alarmă*, cum spun ei - și aici Marlene și-a luat o mutră batjocoritoare. Norocul a făcut ca Dominique să locuiască într-o cocină și să fi păstrat până și ultimul bilet de tramvai, fiecare notă de plată de la restaurant, așa că, slavă Domnului, avem o arhivă grozavă. Iar acolo am găsit în cele din urmă nu numai o scrisoare trimisă de Leibovitz furnizorului său cerându-i alb titan, ci și o chitanță datând din ianuarie 1913. E suficient. Nu contează că nu se

folosea în mod curent. Honoré n-are decât să se ducă dracului. Amicul tău are un Leibovitz autentic. I-am adus personal documentația, ca să fie lângă tablou tot timpul de acum înainte. I-am atașat-o chiar pe spatele cadrului, într-un plic.

A întins paharul și i l-am umplut.

— De-aici și motivele de sărbătorit.

— Vinul e și el foarte bun.

După ce așteptasem atâta timp, eram acum gata să-i țin un discurs despre ceea ce dădea pe gât în jos – opera lui Tom Lazar și a podgoriei sale din Kyneton, despre această comoară care creștea în peisajul cenușiu și plictisitor al copilăriei mele –, dar tocmai când eram pe punctul de a dovedi cât sunt de sofisticat, i-a scăpat că tabloul lui Dozy era *Monsieur et Madame Tourenbois*, aceeași lucrare a cărei reproducere o văzusem pentru prima dată la liceul din Bacchus Marsh. În seara aceea așa ceva părea să fie o legătură atât de delicată și de magică, încât ceea ce sinele meu de copil ar fi considerat lăudăroșenie și aruncat cu nume în dreapta și în stânga s-a transformat în ceva ce ar putea fi numit nobil; așa că am stat acolo până dimineța, terminând a treia recoltă a lui Lazar, cu ploaia ropotind pe acoperiș și cu mine relaxat în cele din urmă, în timp ce această femeie frumoasă și ciudată mi-a descris toată pâanza, pe o voce joasă și moale, începând nu de sus din stânga, ci cu tușa galben-cadmiu care marchează marginea bluzei tinerei soții, o felie de lumină.

Stratul de ceață cenușie produs la sol de soarele dimineții era suficient de gros cât să nu lase să se vadă decât acoperișul negru al mașinii care se îndrepta spre Bellinghen. În timp ce urmăream această plăcută plecare ce se petrecea ca în vis, mintea îmi era aproape în întregime ocupată de acea făptură enigmatică, șoferul. Era o femeie extraordinar de atrăgătoare și îmi demonstrase, dincolo de orice dubiu, că era binecuvântată cu un Ochi bun pentru artă, dar era străină, americană, și lucra pentru cealaltă echipă, pentru piață, pentru cei bogați, cei care hotărau ce era artă și ce nu. Istoria era în mâinile lor, așa că în aia a mamei lor cu toți, mereu și pentru totdeauna.

Acesta - și nu faptul că era măritată - era motivul pentru care i-am împăturit și despăturit cartea de vizită până s-a rupt în două. Era și trebuia să rămână pentru totdeauna în tabăra dușmanului.

Îmi stătea gândul și la tabloul răposatului ei socru și intenționeam să-l sun pe Dozy Boylan - eram chiar cu mâna pe telefon - ca să mă autoinvite la o vizionare. Dar chiar atunci a sărit Hugh pe mine și în încleștare am ieșit prin ușa de sită, iar apoi - nu vreți să știți detaliile - au trecut zile întregi fără să-l contactez pe Dozy.

De asemenea mă aștepta și pânza. Știu că am zis

că nu-mi puteam permite niște materiale decente, și ăsta e adevărul. N-am cheltuit nici măcar o lețcaie. Am sunat în schimb la Fish-oh, fostul meu furnizor de pânză din Sydney, care a mărturisit, foarte reticent, că avea o cutie nedeschisă, proaspăt sosită din Olanda, iar în aceasta - i-a fost atât de enervant de greu să recunoască - se afla un sul de pânză de bumbac nr. 10 de cincizeci de metri lungime. Nu mai contează de ce țineau cei de la Fish-oh să se comporte ca niște ticăloși cărpănoși și secretoși, ideea e că i-am convins să trimită toți cei cincizeci de metri ramburs pe numele lui Kev de la magazinul Dairyman din Bellinghen. De aici aveau să treacă direct în contul lui Jean-Paul. N-are niciun rost să îmbătrânești dacă nu te și șmecherești.

Pânza olandeză a ajuns în Bellinghen puțin înaintea lui Marlene. Am avut-o în minte tot timpul cât am vorbit cu ea. O vedeam zăcând pe rampa de încărcare de la magazinul din sat, printre saci de îngrășământ, și, de îndată ce mi-a plecat oaspetele, m-am repezit - nu la Dozy Boylan, cum ați putea crede - ci la magazin, iar apoi am adus sulul acasă și l-am desfăcut pe podeaua din studio, dar nu se vedea nicio tăietură, nicăieri nicio tăietură, așa că toate astea, tot acest *potențial*, se învâlmăseau în mine.

Iar apoi - după treizeci de minute - Kevin cel simpatic și limfatic m-a sunat din nou, de data asta să-mi spună că tocmai sosiseră pigmentii la

comandă, după care nici măcar un nenorocit de Leibovitz nu mai putea părea important. Vopseaua era de la Raphaelson, o mică firmă din Sydney care se număra printre cei mai buni producători de coloranți din lume. În cei cinci ani în care fusesem cu adevărat faimos, nu am folosit nimic altceva, iar acum aveau niște verde acrilic nou, extrem de serios: verde permanent, verde vegetal, verde Jenkins, verde titan, verde Prusia, verde ftalo atât de intens, încât doar o picătură cât o lacrimă din chestia asta putea să invadeze complet o pată de alb. Bineînțeles că materia primă pentru artiști nu era neapărat activitatea principală a magazinului din sat, dar Kev și cu mine făcuserăm deja destule afaceri împreună și existase și un mic schimb de daruri – un mic peisaj, un desen în creion – așa că vopseaua a mers direct în contul lui Jean-Paul.

La câteva minute după telefonul lui Kevin băieții Bones erau înapoi în camioneta Holden și ne târâm pe șosea ca un submarin tăind marea lăptoasă de ceață. Gata cu zilele în care trebuia să mă mulțumesc cu vopsele de zugrăvit. Nu aveam să mai fiu nevoit să adaug nisip sau rumeguș ca să obțin consistența pentru impasto sau să folosesc pensule cu părul scurt cu un Dulux lucios care se usca prea repede.

- Al dracu' de cald, a zis Hugh.
- Zăpușeală, amice.
- Să vezi ce arșiță se lasă.

Nici unuia dintre noi nu îi plăcea anotimpul acesta umed, dar pentru Hugh, a cărui principală ocupație era să se ducă până în Bellinghen și înapoi pe jos în fiecare zi, căldura era un continuu motiv de îngrijorare; cum era genul care respira cu înverșunare pe gură, avea nevoie de cantități enorme de apă ca să nu piară pe drum. Chiar și acum bea dintr-o gamelă pe care o căra după el peste tot. Mai târziu, când avea s-o pornească la plimbare, se va repezi prin desiş până la vreun pârau sau stăvilar – le ştia pe toate.

Ajuns la magazin, mi-am luat cutia frumoasă de lemn cu tuburi de jumătate de kilogram – tipic pentru Raphaelson, totul atât de frumos prezentat – și m-am bucurat ca un copil în ziua de Crăciun. Comandasem nuanțele astea diferite de verde atât în variantă pură, cât și amestecate cu piatră ponce și fulgi de oțel, o rețetă menită să dea verdului o lumină reflectată misterioasă care – știam încă înainte de a deschide ceva – avea să-mi facă degetele de la picioare covrig.

E greu să-l faci pe un nespecialist să înțeleagă ce pot însemna pentru mine o paletă nouă și un sul de pânză netăiată, dar aveam de gând să încep o chestie al naibii de serioasă, iar în privința asta nu mă înșelam. Bineînțeles că ulterior Jean-Paul a pretins că am obținut materialele ilegal. Dar era în stare să se comporte ca un binefăcător sau prefera să continui să cheltuiesc pensia lui Hugh pe rahaturile alea de vopsele de zugrăvit? La ce se

așteptase când se lansase în acest aranjament?

Hugh l-a dovedit pe Kev la skandenbergh și a câștigat patru dolari, așa că era și el fericit. Am adăugat la nota de plată și vreo doi saci de îngrășămintă. La magazin costa optsprezece dolari sacul, iar doamna Dyson, vecina de alături, se bucura să mă scape de el pe cincisprezece. Mai apoi Jean-Paul avea să decidă că și ăsta era furt, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu eram un pictor amator. Nu era nerealist să cred că-mi voi putea plăti datoriile. Nu era decât o chestiune de lichidități și, dacă nu mi s-ar fi pus atâtea bețe în roate într-un mod atât de brutal, aș fi putut să vând pânzele în particular – tribunalul n-ar fi trebuit să afle niciodată.

Drumul înapoi spre casa lui Jean-Paul șerpuiește prin desiș până ce, la Gleniffer, începe coborâșul spre valea lungă și verde. În mod normal, în acest moment poți vedea creasta Dorrigo și, la o mie de metri mai jos, în vale, întinderea pustie, care zăcea azi sub un strat de ceață atât de densă, încât de la înălțimea de vreo o sută de metri aducea cu un gri striat de stridie. Mergeam foarte foarte încet, când am văzut o altă pereche de faruri îndreptându-se către noi.

— Dozy, a zis Hugh, nenorocitul de Dozy.

Avea ochi buni Hugh, deși n-aveai nevoie de vreun talent special ca să recunoști farurile vecinului nostru, iar asta pentru că – probabil din cauza naturii imprevizibile a pârâului lui – Dozy își

transformase Land Roverul cu roți late într-un camion-monstru, oarecum excentric, ale cărui lumini erau foarte aproape una de alta și foarte sus așezate. Văzându-le strălucirea galbenă ca de ochi de harpie, am frânat și am oprit chiar la poalele dealului de unde, cu geamul lăsat, am auzit vechiul și oribilul motor pe motorină al lui Dozy încetinind până în viteza întâi. Conform obiceiurilor din partea locului, ar fi trebuit să se oprească și să înceapă o conversație, dar a trecut mai departe, foarte aproape și atât de încet, încât n-a existat niciun dubiu apropo de expresia de ostilitate care i se citea pe chip.

Nu-l cunoșteam pe Dozy Boylan decât de vreo șase săptămâni, dar ne împrieteniserăm repede și deseori petreceam două sau trei nopți pe săptămână bând vin din pivnița lui și discutând, nu despre artă, și nici despre literatură, ci despre plante și insecte, adevărata lui pasiune. El era cel care descoperise atât rara muscă de wombat (*tr. Borboroidini*), cât și muștele cu ochi pe antene (*Achia sp.*). Era inteligent și atât de entuziast, atât de plin de viață și cunoștințe. Nimic din ceea ce știam nu mă pregătise pentru comportamentul acela secretos de om bogat și - mai rău - pentru această privire plină de ură pe care mi-o aruncase acum.

Ei bine, îmi plăcea de vecinul meu, iar dacă îl jignisem cumva, aveam să-mi cer scuze. M-am gândit să-l sun peste vreo oră sau două. Și apoi am

început să mă gândesc la acele tuburi minunate și grele pe care le promisem de la Raphaelson și la bucata de pânză întinsă și prinsă de cadru pe care o pregătisem deja. De îndată ce ne-am întors, m-am apucat de lucru, iar Hugh și-a umplut gamela cu apă și a pornit-o la drum, bând din ea și împrôscând în dreapta și în stânga în timp ce mergea.

Ar fi trebuit să-l sun pe Dozy în seara aceea și chiar am avut de gând s-o fac, deoarece nu văzusem încă tabloul lui Leibovitz și, în general, nu discutasem despre miracolul existenței sale, dar, pe când aranjam culorile minunate de la Raphaelson, am dat peste niște hârtii pe care mi le dăduse la sosire. Istoria lui Dozy era foarte bogată și interesantă și, în afară de faptul că avea o mică fermă de vite rasă indiană de prăsilă în Bellinghen, care mergea foarte bine, cu ani în urmă pusese în Sydney bazele unei afaceri faimoase de-acum, într-un domeniu care era pe vremea aceea cunoscut sub numele de design scandinav. Printre cataloagele vechi pe care le oferise pe post de prezentare era și un raport al companiei, tipărit pe hârtie lucioasă, care conținea, pe lângă reproduceri alb-negru de mobilă modernă din anii '50 și o fotografie de-a lui. M-a făcut să zâmbesc prima dată, pentru că încerca fără îndoială să-l imite pe actorul Clark Gable, deși, dincolo de mustața aranjată și înfățișarea chipeșă de star de cinema, era ceva în neregulă, puțin strâmb, ceva

greoi în bărbie, și, cu toate că acestea nu erau defecte în sensul obișnuit al cuvântului, au devenit astfel pur și simplu din cauză că nu reușea să fie Clark Gable și că imaginea finală era destul de trufașă și prostească. Nu i-aș fi dat atâta atenție dacă nu ar fi lămurit așa de clar furia pe jumătate sălbatică pe care i-o citisem în ochi în dimineața aceea când trecuse pe lângă mine pe șosea. Bătrânul era trufaș. Nu mă gândisem niciodată că așa stăteau lucrurile. Dar pretinsese că Marlene se dăduse la el și că eu îl luasem peste picior. Vai de mine, îl jignisem.

Așa că nu l-am sunat. Urma s-o fac mai târziu. Avea să-mi treacă. Avea să-i treacă și lui, sau cel puțin așa mi-am imaginat. Mă înșelam, mă înșelam despre aproape tot și aveam să bâjbâi orbește în următoarele câteva săptămâni până să descopăr în cele din urmă adevăratul motiv al supărării lui Dozy, dar între timp a luat naștere una dintre acele tăceri ciudate care pot exista între prieteni și care, ca o întindere de mușchi la umăr netratată, devine tare și plină de noduri și se înțepenește în cele din urmă într-o încâlceală de răni pe care niciun fel de mânuire nu o mai poate desface.

Știam că vorbea cu Hugh și uneori îl ducea cu Land Roverul lui, dar deși l-am văzut pe Dozy de multe ori pe șosea și cu toate că într-o seară, după lăsarea întinericului, mi-a înapoiat în tăcere lama de la tractor, de vorbit nu i-am mai vorbit

niciodată. Aveam să văd acel Leibovitz înainte să se împlinească anul, dar între timp Dozy murise.

6

Cu nuanțele de verde nediluat nici nu mi-am bătut capul, dar în celelalte mi-am vârât râțul ca un porc – borcane imense și seducătoare, culori atât de întunecate, satanice, găuri negre care puteau să-ți sugă inima afară din piept. Verdele nu avea să fie singura culoare, ci mai degrabă o teoremă, argumentul meu forte, arborele meu genealogic, așa că, în scurt timp, toate cele zece bormașini erau ocupate într-un fel sau altul, amestecând întunericul acela demonic cu ipsos, cu ulei de floarea soarelui, cu cherosen, cu galben cadmiu, cu roșu de roaibă; numele sunt drăguțe dar irelevante – nu există nume nici pentru Dumnezeu, nici pentru lumină, nu există decât matematică, scara angstrom, roșu de roaibă = 65.000 UA⁸.

Hugh era pe drumuri toată ziua, încoace și încolo ca pisatul vacii, țopăind pe asfalt, înjurând muștele în limbi numai de el știute, dar el, Dozy, Marlene, băiețelul meu – toți erau ca și morți pentru mine. Odihnească-se în pace, nu mai puteam eu de ei.

Pictam.

Câțiva ani mai târziu, când a dat cu ochii aceia

---

8 UA - Unități angstrom.

palizi și plictisiți de acest tablou, în mansarda de pe Mercer Street, Howard Levi, dealerul de artă, a fost foarte drăguț și mi-a explicat ce realizasem în Bellinghen în ziua aceea sufocantă: „Ești ca și Kenneth Noland” și „La tine nu cuvintele sunt importante, ele sunt ca o armătură, ceva de care agăți culoarea”.

Nu numai că ceea ce spunea era complet stupid, dar nici măcar nu gândea așa. A spus: cât de proaspăt. Dar de gândit, a gândit: cine e cretinul ăsta care n-a auzit de Clement Greenberg?

Levi e mort, așa că pot să-i dau numele. Pe ceilalți îi voi mai ține un timp sub tăcere. Acești dealeri din New York dețineau propriul lor tip de ignoranță, destul de diferit de al lui Jean-Paul, deși aveau în comun o supoziție uluitoare, și anume că eram nevoit să accept tot ce hotărâseră deja Puțăberg și compania. Jean-Paul mi-ar fi spus-o verde în față. Levi, pe de altă parte, mă găsea proaspăt.

Dar era la fel peste tot: toți cei care mă *iubeau* încercau să mă modernizeze. Uneori mi se părea că nu există niciun loc pe planeta asta, niciun cătun în care muștele se plimbă prin vitrina brutarului, unde să nu existe și vreun doctorand cu papion Corbusier care chiar în acea secundă citea despre linia partidului în *Studio International* și *ARTnews*, și toți la un loc se speteau să mă modernizeze, să mă elibereze nu numai de tușele acelea demodate, ci și de orice fel

de referire la lumea reală.

Acestea erau chestiuni serioase, dar prima întrebare pe care mi-au pus-o dealerii din Manhattan a fost oarecum diferită: „Care sunt numele și numerele de telefon ale colecționarilor dumneavoastră?”

Și următoarea întrebare: „Când ați vândut ultima lucrare la licitație?”

Iar apoi, când s-au uitat în cele din urmă la tablou, și-au zis probabil în sinea lor: „Ce dracu' mai e și asta?”

Totul întunecat și neconfortabil. Ochi nu aveau, nu aveau decât fler pentru piață, iar eu le miroseam a un soi de Iisus-bufon nebun, venit de pe vreo plantație de bumbac cu nume gen Puțbleagă din Mississippi.

Dar eu sunt Butcher Bones, un hoț șiret, și am creat pe pânza mea olandeză acest monstru frumos de doi metri înălțime din varii nuanțe de verde, iar când a fost gata, când l-am decupat, rezultatul avea șase metri lungime și oasele sale, coastele, vertebrele, nenorocitele degete rupte erau făcute din lumină și matematică.

EU, ECCLEZIASTUL, AM FOST REGELE LUI ISRAEL ÎN IERUSALIM. ȘI M-AM SÂRGUIT ÎN INIMA MEA SĂ CERCETEZ ȘI SĂ IAU AMINTE CU ÎNȚELEPCIUNE LA TOT CE SE PETRECE SUB CER. ACESTA ESTE UN CHIN CUMPLIT PE CARE *DUMNEZEU* L-A DAT FIILOR OAMENILOR,

CA SĂ SE CHINUIASCĂ ÎNTRU EL. M-AM UITAT CU LUARE-AMINTE LA TOATE LUCRĂRILE CARE SE FAC SUB SOARE ȘI IATĂ: TOTUL ESTE DEȘERTĂCIUNE ȘI VÂNARE DE VÂNT. CEEA CE ESTE STRÂMB NU SE POATE ÎNDREPTA ȘI CEEA CE LIPSEȘTE NU SE POATE NUMĂRA. ȘI MI-AM SILIT INIMA CA SĂ PĂTRUND ÎNȚELEPCIUNEA ȘI ȘTIINȚA, NEBUNIA ȘI PROSTIA, DAR AM ÎNȚELES CĂ ȘI ACEASTA ESTE VÂNARE DE VÂNT. CĂ UNDE ESTE MULTĂ ÎNȚELEPCIUNE ESTE ȘI MULTĂ AMĂRĂCIUNE, ȘI CEL CE ÎȘI ÎNMULȚEȘTE ȘTIINȚA ÎȘI SPOREȘTE SUFERINȚA”.

Acel prim EU era scos în evidență de un negru marțian subțire și mat și era la fel de înalt ca și fratele meu, iar o întindere de un gri ciudat, un gri aducând a kaki, cu suprafața șlefuită ca și aceea a unei sticle, se revărsa ca o armată cotropitoare dinspre „CER”. Inutil. Lucrurile astea nu pot fi articulate, sau afișate, sau *culese* din recordul la licitații. Acestea sunt oasele mamei mele, penisul tatălui meu, carcasa fiartă a lui Butcher Bones, clocotind ca o căldare de ciorbă de burtă, și zece zile și zece nopți am trudit și am întins vopseaua pe pânză și am dat cu șmirghel până când, cu potopul încă revărsându-mi-se în minte, tabloul a băgat frica de Dumnezeu în mine, mi-a făcut nenorocitul de păr de pe nenorocita de ceafă să mi se ridice, iar dacă m-a înspăimântat pe mine, care

îi eram creator și ucigaș și tovarăș, avea să îl îngrozească de-a binelea pe Jean-Paul, care era o formă de viață mai generoasă, dar în fond mult mai josnică decât Howard Levi și adunătura de pe 57th Street.

Nu mi-o spusese când venise să mă scoată din închisoare, dar știam deja că el, dealerul și avocatul erau îngrijorați că „deveneam demodat”.

Of, vai mie. Doamne Dumnezeule, ce dezastru. Oare ce să mă fac?

Ce nu știau ei era că mă născusem „demodat” și tot demodat am fost când am plecat cu trenul din Bacchus Marsh. Aveam pantalonii prea scurți, ciorapi albi și sunt sigur că voi comite păcate stilistice asemănătoare și când voi fi în sicriu, cu ligamentele toate duse, os cu os, și carnea amestecată cu țărână.

Oricum, nu stilul era problema. Problema erau prețurile în scădere cu care se vindeau lucrările mele la licitații și valoarea colecției lui Jean-Paul. Piața e un animal nevricos, care se panichează ușor. Așa și trebuie să fie. În fond, de unde să știi cât să plătești dacă n-ai nici cea mai vagă idee cât valorează? Dacă dai cinci milioane de dolari pe un Jeff Koons, ce-ți spui când îl duci acasă? Ce gândești?

Dar ce puteam face, chiar dacă aș fi vrut să fac ceva? Nimic mai mult decât făcusem deja, adică să mă gudur pe lângă Kev și să capăt materiale pe datorie. Ar fi trebuit să-i telefonez mai întâi lui

Jean-Paul? Să îi cer părerea? Este absolut irelevant ce cred galeriile și criticii și cei care cumpără tablourile. Bineînțeles că știam cine e Greenberg. Din punctul meu de vedere, era un tehnician, un depanator radio. N-a spus decât un singur lucru demn de ținut minte: problema artei e lumea care o cumpără.

La granița pustiului am pictat o vreme tablouri așa cum nu mai văzusem sau făcusem vreodată. Zi după zi, noapte după noapte, m-am înspăimântat pe mine însumi, abia dându-mi seama ce îmi trece prin minte.

Și, în tot acest răstimp, a mai trebuit să am grijă și de Hugh, să fac cumpărăturile și să gătesc, să mă duc la veceu și să tai scaieții, fără vreo urmă de femeie, fără picături de lavandă cu care să îi stropesc sânii fără de pereche noaptea.

Căci fiecare om trebuie să-și poarte crucea, cum spunea mama, așa că în tot acest răstimp Hugh a fost acolo, cu ochii lui mici și înfundați de elefant, în fiecare seară și în fiecare dimineață, până la sfârșitul verii toride și mucegăite, până ce iarba de pe pajiștea din fața casei a început să capete striuri maro, arătând ca o bucată de tweed, iar Hugh a continuat să se ducă la Bellingen cu gamela în mână.

Oamenii erau buni cu el, n-am zis niciodată că nu. Prin orașele mari se spune că aceste orașele australiene sunt lipsite de toleranță, dar, din ce mi-a fost dat mie să văd, n-a fost deloc așa și mă

așteptasem ca o localitate de dimensiunile Bellingenuului să își aibă propriul Burlac și propria Doctoriță Bărbătoasă, cu bocanci cu vârfuri îmbrăcate în oțel și pantaloni de serj atât de țepeni că-ți puteai șlefui pereții cu ei. Era loc și pentru Slow Bones, la înghesuială și cam cu juma de gură, dar era loc pentru toată lumea.

În timp ce eu amestecam vopsele, Hugh stătea la Bridge Hotel și trăgea de o bere de la zece dimineața până la trei după-amiaza. Avusesem grijă să organizez eu însumi toate astea. Sandvișul cu pui și salată verde îi era servit în colțul lui, același loc în fiecare zi, lângă aparatul de radio.

Nu-mi dădeam seama că trăiam o perioadă perfectă. Nu vedeam în jur decât motive de iritare: telefoane de la Jean-Paul, de la avocatul meu, iar apoi această lungă, lungă tăcere din partea lui Dozy care chiar a început să mă roadă. Voiam să văd Leibovitz-ul. Era dreptul meu, dar n-aveam să-l sun.

Putea oricând să se ivească o criză.

Mi se părea că aceste supărări erau groaznice. Hugh pierzându-se, Hugh încăierându-se, Hugh supărat, așa că imaginați-vă o dimineață de vară târzie când eu pictez și nu aud decât papagalii cacadu cum ciocănesc disperați în copacii de deasupra mea și țipetele coțofenelor, taurul doamnei Dyson, precum și multe alte zburătoare mai mici printre toate celelalte, granguri, păsări mâncătoare de miere, pitulici, sfrâncioci, adierile

blânde prin pinii de pe malul râului – și apoi aud un țipăt mugit, nu ca al unui vițel, ci ca și al unui vițel pe cale de a deveni taur, și deși continui să pictez, știu că acesta e fratele meu care se întoarce acasă, cu umerii lui largi plecați, cu brațele carnoase, târându-se pe asfalt cu colțurile cămășii ieșite din pantaloni și gamela goală în mână și fața păroasă șifonată ca o pungă de hârtie și nasul acela ciudat, acvilin, curgând și, de aceea, chiar și când am trăit în paradis, nu am avut nici cea mai vagă idee unde mă aflu.

7

Cheliuță lucioasă Butcher Bones zicea uitați-vă la lucrările mele și așa mai departe dar n-a mărturisit nicăieri că Hugh Bones îi era ajutor. A semnat toate pânzele cu MICHAEL BOONE ar fi fost mai cinstit dacă ar fi fost CROSSED BONES⁹. Orice artist e un pirat după cum el însuși a spus deseori. Dar să-mi fie cu iertare, eu am crezut că orice artist e rege mai nou probabil că mă înșel ca de obicei.

CROSSED BONES și-a căpătat sulul de pânză prin minciuni și eu l-am cărat în spate și l-am așezat cu grijă în camionetă în timp ce el se agita în jurul meu ca o FATĂ MARE. Când am ajuns acasă am făcut pe salahorul cărând pânza pe scări

---

⁹ Crossed bones - oase încrucișate, însemnele de pe steagul piraților.

în sus până în studio și întinzând-o pe podea. Niciun martor la toate astea. Totul în intimitate, numai eu și el.

El începe - Fii atent Hugh! Ce zici de asta Hugh? O să facem un tablou uriaș Hugh! Ce frumusețe! Mă ajuți s-o tai, amice? Aici, aici, ești un geniu dat dracului Hugh!

Dar DUPĂ CUM VEDE EL LUCRURILE nu există decât un Geniu. Toată lumea se miră că o creatură precum Michael Boone a putut ieși tocmai din Bacchus Marsh despre care își imaginează probabil că e o hazna, pocind numele ba în Bucus Marsh, ba în Bacchus Muci, arătând astfel că habar n-au despre ce vorbesc pentru că acolo se fac cele mai bune cotlete de miel din emisfera sudică. Satâr, ferăstrău, set de cuțite. Pe toate mi le-am dorit.

Eram al dracu' de obosit când m-a rugat să-i tai pâanza olandeză pentru că mersesem pe jos în oraș și urcasem pe la stăvilarul familiei Guthrie unde m-am procopsit cu o întreagă familie de căpușe pe coaie. Eram zdrobit și îmi venea să mă scarpin dar el trebuia să FACĂ ARTĂ. Doamne ajută-mi, nu i-am purtat niciodată pică indiferent ce-a zis despre mine. De exemplu, noaptea stau întins în pat și îmi pun perna pe cap ca să nu-l aud cum vorbește cu DOZY BOGĂTAȘUL. Of ce mai povară se pare că sunt și eu, numai șușoteli și disperare, ferească Dumnezeu.

Poți să mi-o tai, Hugh?

Dar l-am auzit vreodată spunându-i Bogătașului că fratele lui e în stare să prindă un singur fir în josul pânzei și să-l urmărească precum o furnică neagră prin iarbă, întins pe burtă, UN MICROSCOP UMAN? Nu, niciodată. Doamne ajută-mi, m-am plâns cumva? I-am atras vreodată atenția că e ciudat că mi se dădea acum voie să mânuiesc LAMA MORTALĂ după ce așa-zisa mea familie nu îmi dăduse niciodată, nici măcar o dată, o TEACĂ, nu m-au lăsat niciodată să trec lama peste sfânta piele vie. Ține ligheanul, Jason, dar niciodată ține cuțitul. Dar acum eu sunt cel care are ARMA UCIGAȘĂ și eu mă întind pe jos în studioul lui ca să urmăresc un singur fir din țesătura pânzei lui olandeze – nu lui i-a fost dat talentul ăsta și nici forța mea superioară. E fericit când mă vede cum despart un fir de vecinii săi preț de doi metri fără să fac o singură greșală. Tăietura mea perfectă este SEMNUL TAINIC AL BINECUVÂNTĂRII DIVINE asta mi-a spus ce mai contează că nu crede în Dumnezeu și îi scrie CUVINTELE SFINTE fără încetare, cu cozi lungi și peri de șapte centimetri. Dă zece dolari pe pensulă și într-un acces de furie scrie cuvintele Domnului la nesfârșit. CARE ȚI-E PROBLEMA? cum se spune.

Eu sunt Slow Bones. Știu ce înseamnă indiferent ce am zis mai înainte. Au refuzat să-mi dea cuțitul sau jungherul sau teaca. În schimb a trebuit să mă duc cu nenorocita aia de căruță trasă de ponei și

să iau comenzi. Cotlete de miel minunate azi doamnă Puncheon. Și ați dori din nou o jumătate de kilogram de carne de pisică? N-am putut niciodată să mă împac cu gândul că mi se interzisese cuțitul deși aș fi omorât dobitoacele cu mai multă milă Doamne ajută-le și m-aș fi văzut oglindit în ochii lor. Astfel ne vede Dumnezeu chipul în mărinimia lui.

Multă vreme am învinuit-o pe mama că nu mă apără. Era o mână de om, o vrăbiuță cu ochi înfundați în orbite, veșnic așteptând ziua de pe urmă, ultimul ceas, să ne vină rândul. Era îngrozită de cuțite, draga de mama, biata mama, și cine n-ar fi fost dacă i-ar fi văzut pe Blue Bones sau pe Bunicul Bones intrând pe ușa din spate? Bărbați mari plini de furie. În fiecare seară mama lua cuțitele și le ascundea în seiful Chubb. Nu mai avea sânul stâng, i-l amputaseră. Doamne ajută-i. Așa că e logic. Ascunde cuțitele. Dar viitorul care-mi fusese hărăzit era încuiat în fiecare noapte.

Iar după ce s-au dus toate pe apa sâmbetei, ani mai târziu, măcelăria și casa transformate într-un magazin de casete video, orice speranță pierdută, atunci am fost numit tăietor al pânzei fratelui meu. Explicați-mi această cruzime dacă sunteți în stare. În felul ăsta și în alte feluri am devenit SERVITORUL lui. De exemplu, în studio este o cutie de înghețată de plastic cu pensete în ea, arată ca și ceva de la dentist înainte să-ți bâzâie gingiile. Aceste pensete nu trebuie menționate

când Michael Boone o ține una și bună cu ale lui – Clement Greenberg e depanator radio etc. Poate vă vine să-l întrebați, „Oh, ce rost are bolul ăsta mare plin de pensete?” Răspunsul e – „Ca să poată Hugh idiotul să îngenuncheze în fața mea și să îndepărteze din vopseaua udă toate mizeriile mortăciunile bucățelele de altceva scamele și rahaturile și mucii vieții de fiecare zi care spurcă puritatea SPAȚIULUI BIDIMENSIONAL.

Am fost informat că nu există nimeni altcineva pe planetă care să poată despărți firele alea pe o lungime de doi metri fără greșeală. Dar pe de altă parte nu-mi pasă, totul e deșertăciune, și de multe ori mă gândesc că nu sunt decât un ceasornic imens șuierând gâlgâind pompând, făcând drumul la Bellinghen și înapoi în fiecare zi, primăvară, vară, muște, molii, libelule, toate niște mici ceasornice fluturânde fâlfâinde, un roi de ceasornice, cu fiecare clipă tot mai aproape de neant. Piedici în calea artei. Pe noi cine ne va îndepărta cu penseta?

Nu mi-am dorit niciodată să mor aici în New South Wales cu lipitorile și căpușele și viitura care sugă din mal, totul jilav, muced. M-am născut în afara CERCULUI DE PLOAIE WERRIBEE așa că faceți-mi groapa într-un loc uscat, în pământ tare și galben pe care se pot vedea urmele drogurilor ca niște dăre lăsate de niște larve uriașe pe stânca vremurilor. Nu mi-am dorit niciodată să mor aici, dar adevărata mea casă s-a transformat în

magazin de casete video, mi-am pierdut și mama și tata, așa că nu sunt decât bietul Hugh, nenorocitul de Hugh, ceasornicul în formă de om.

Celor din Bellinghen nu le place de Butcher Bones. În Marsh a fost la fel. Cui i-ar putea plăcea de un bărbat care se rade în cap numai ca să-l împiedice pe tatăl lui să-i taie părul? Nu le-a plăcut de el, la fel cum nu le-a plăcut de BURLACUL NEAMȚ, iar apoi a plecat la oraș și nu s-a întors decât puțin când Blue Bones a avut atacul și propria lui mamă a plâns și l-a implorat să preia jungherul și teaca, dar el n-a vrut, chit că s-a întors la Melbourne și a lucrat pe ascuns la fabrica de carne William Angliss. A zis n-am decât o singură viață ceea ce e o minciună. Acum suferă de boala numită AMNEZIE și uită clar cum și-a rănit familia și căminul și aici în Bellinghen spune tot timpul Oh, eu sunt un BĂIAT DE LA ȚARĂ sau eu sunt din Marsh dar ei se uită la el și la ochii lui întunecați și neastâmpărați cum înșală și minte și trece lucruri în contul lui Jean-Paul și nu-l salvează decât faptul că și ei îl fură pe Jean-Paul.

Era într-o zi oarecare. El se bălăcea în vopselele lui, eu mă apropiam de oraș, pe șoseaua care se ridică deasupra râului Bellinghen. Ultimele inundații se retrăseseră lăsând în urmă iarba turtită ca un cadavru și ceva care aducea a vomă jalnică, necurățată încă cu furtunurile. Lângă pilonii podului mai erau încă bețe, tot felul de RĂMĂȘIȚE îngrămădite una peste alta, o boltă

urâtă din scoarță de copac, lantana, tot soiul de verdeață și minerale, inclusiv un stâlp dintr-un gard de al cărui vârf atârna sârmă ca niște mațe de pește. Exact atunci l-am observat, l-am văzut de la distanță, albastru și gri, nu cu mult mai mare decât un cârnat pe care-l mănânci la micul dejun. În acel moment a apărut de după colț în viteză un camion încărcat cu bușteni, a frânat, împrôșcând scoarță, stârnind praful, azvârlind muștele și alte gânganii vii într-o mare vâltoare. S-a sfârșit lumea, s-a gândit musca. Inima îmi pompa, împrôșcând sângele dintr-o cameră într-alta. Carne și muzică, două bătăi pe secundă, m-am năpustit de-a dura în jos pe deal, dinspre marginea șoselei spre malul râului. Ceea ce văzusem era coada uscată a cățelușului meu, carcasa fără viață, Dumnezeu să-l aibă în pază. A fost un șoc, Doamne ajută-mi, dar era clar acolo, cu buza răsucită, un lucru rău mâncase din el. Fundul îi era pe jumătate smuls. Doamne ajută-i, i-am scos trupul împrôșcat cu bățul meu cioplit și apoi n-am mai știut ce să fac. Am urcat înapoi la șosea, cu cămașa nouă ruptă în gard. M-am gândit să-l pun într-un sac de grâu și să-l duc acasă, urma să aibă un loc de veci noroios, vârat în TERENUL INUNDABIL la un loc cu pietrele de râu. Ar fi trebuit să mă duc la magazin, ei m-ar fi rezolvat, dar barul era mai aproape și am intrat acolo. Am locul meu rezervat lângă radio. N-am pus cățelul pe tejghea, totul foarte igienic.

Nimic nu era ca de obicei, în afară de faptul că Merle mi-a adus berea și m-am pus s-o beau, vrând chiar și în astfel de clipe să fiu politicos. În mod normal trăgeam de ea ore în șir, dar acum voiam s-o termin repede. Era acel moment al zilei când scrumierele umede put, adică înainte să înceapă Kevin de la magazin să tragă vânturi și înainte să-și aprindă pipa. La început n-am avut altă companie în afară de un drogat scheletic, dar apoi au intrat frații Guthrie. Sunt doi, cel mai mare e Evan, dar fratele lui e de obicei foarte cumsecade. Am aflat că tocmai fuseseră plecați trei săptămâni cu un contract de construit garduri și cum abia aflaseră că le fuseseră respinse cecurile, nu erau neapărat în cea mai bună dispoziție. Gary Guthrie a anunțat că se va pune în mașină și se va duce să distrugă tot ce munciseră în ultimele trei săptămâni. Era foarte amărât. Cum nu mai era nimeni în afară de drogat în bar, iar el nu zicea nimic, n-am putut să nu aud ce ziceau. Ei la rândul lor mi-au văzut cățelușul. Evan n-a vorbit cu mine dar i-a zis lui Merle că ar trebui să fiu raportat la Sanepid. Am întrebat-o cu voce tare pe Merle dacă avea vreo cutie la îndemână că în ceva în care încăpeau șase sticle ar fi încăput și câinele meu. Ea mi-a răspuns că tocmai arsese toate cartoanele. Drogatul a ieșit cu berea pe cărarea din față.

Evan și-a dat apoi cu părerea că sunt un cretin că beau cu un câine mort. Era un tip solid, cu niște

picioare ca și stâlpii de garduri pe care își trecea viața înfigându-i în pământ. Nu i-am răspuns, bazându-mă pe fratele lui, dar fratele era amărât, mintea îi era plină de gânduri de răfuială cum ar fi să smulgă cu buldozerul cinci kilometri de gard și să îi arunce în pârau. În întunericul mirosind a hamei din bar planurile îi înfloreau în minte ca și IARBA ȘARPELUI. Evan a zis ceva despre ce anume a cauzat rana la fundul cățelușului, iar eu am întors și celălalt obraz, dar când a încercat să conștate cadavrul, am fost iute ca un PESCĂRUȘ tâșnind la suprafața galbenă ca muștarul a viiturii. L-am apucat de degetul mic - la fel de crocant ca o libelulă în cioc.

Evan se trăgea din ceea ce se numea o FAMILIE VECHE în zonă. Poza lui era pe perete, cel mai înalt mijlocăș din echipa Bellinghen XVIII, dar acum s-a văzut nevoit să coboare la nivelul podelei urlând și ținându-și METACARPUL FRACTURAT la piept.

A fost doborât CÂT AI ZICE PEȘTE.

Gary s-a îndreptat spre mine. Am așezat câinele cu atenție pe tejghea, iar apărătorul lui Evan a înțeles prea bine în ce pericol se afla.

— Ascultă, tărtăcuță, a zis el, spune-i hoțului de frate-tău că nu mai e bine-venit pe-aici.

Astfel am ajuns să cred greșit că fratele meu și cu mine vom fi alungați din cauza metacarpului lui Evan Guthrie. Nu puteam suporta gândul ăsta. Tocmai făcusem eu însumi exact ceea ce îi

reproșam fratelui meu. M-am îndreptat spre casă devastat - o muscă, o viespe, un DUȘMAN AL ARTEI.

8

Nu pot să dau vina pe Hugh - ar fi ridicol - și nici Van Gogh nu pot să mă cred. Cu toate acestea sunt îndreptățit să menționez că Theo, fratele neprihănit al lui Vincent, a fost cel care a pus capăt celor șaizeci de zile de pictat în Auvers-sur-Oise. Se găsesc trei mii de cărți de artă pline de reproduceri proaste și tot atâtea opinii anoste potrivit cărora cele șaizeci de tablouri din cele șaizeci de zile au fost o „ultimă răbufnire” și ciorile din lanurile de grâu ale lui Vincent erau un „semn clar” că era pe punctul de a se sinucide. Dar, dracu' să mă ia, o cioară nu-i decât o pasăre și Vincent era viu și avea în fața ochilor ciori și grâu și producea câte un tablou pe zi. Era nebun ca o perie de veceu - foarte bine - și la fel de plictisitor ca orice pictor, și se prea poate ca doctorul Gachet să nu-și fi invitat pacientul să vină și să locuiască cu el, dar pictorii mai fac din astea, așa că să mi-o sugeți.

La lăsarea serii, când nu mai era lumină, casa doctorului Gachet duhnea probabil de nevoia lui Vincent. Ne cerem scuze, în numele tuturor. În același timp, era pe fir cu Dumnezeu, iar după șaizeci de zile s-a urcat în trenul de Paris să-l

viziteze pe Theo nu ca să pună la cale un căcat de *sinucidere*, ci ca să discute despre cum să vândă o parte din aceste tablouri. De ce nu? Nu există nici urmă de îndoială că știa cât valorează ceea ce făcuse.

De la Auvers-sur-Oise la Paris drumul e scurt. Nu demult l-am făcut eu însumi și cu greu poți să-ți imaginezi o excursie mai puțin romantică, nici chiar în suburbiile de vest ale Sydney-ului. În cazul meu totul a devenit și mai puțin atrăgător din cauza tovarășilor mei de călătorie, dintre care unul avea niște herpesuri foarte urâte pe buze și o dorință nestăvilită de a-și împărți cu mine sticla de Pernod. La o oră, jumătate după ce mă plimbasem prin de-acum faimoasa cărare din grădina doctorului Gachet, eram la Paris. La fel și Vincent. Theo era dealerul lui, faimosul său susținător, fratele său, bărbatul în brațele căruia avea să moară în curând, dar cu toate acestea, Theo Van dracu' Gogh a făcut exact ceea ce fac dealerii întotdeauna, adică i-a spus cât de prost stăteau lucrurile pe piață, că moda nu se schimbese încă în favoarea lui, că acel colecționar care promisese să cumpere a murit între timp, sau a plecat, sau și-a pierdut banii într-un divorț etc. Theo, Doamne ajută-i, era deprimat. S-a gândit că venise vremea ca Vincent să înfrunte „realitatea”, ceea ce Vincent a și făcut, pentru că s-a întors la Auvers-sur-Oise, iar două zile mai târziu și-a tras un glonț în piept.

Când l-am auzit pe Hugh răcnind pe drum, eu nu avusesem decât patruzeci și șapte de zile și nu m-ar fi putut opri nici cu frânghia și nici cu glonțul. Aveam opt pânze imense depozitate într-o nenorocită de iesle și o a noua goală, întinsă pe podea.

Fața lui Hugh era bătută măr, se umfla deja, iar peste pânza lățită a obrazilor se întindea o peliculă de sânge și muci, din care picura peste cadavrul scofâlcit pe care îl ținea cu atâta tandrețe de parcă ar fi fost un nou-născut. Mi-a trebuit o oră să scot de la el povestea, dar chiar și atunci am fost nedumerit, neputând să-mi imaginez că sângele era rezultatul bătăii cu Evan Guthrie. Avea să mai dureze o săptămână până să aflu că fusese văzut pe șoseaua de deasupra râului, izbindu-se cu capul de un eucalipt rășinos și toată carnea aceea zdrobită care avea să se tumefieze în curând și să-l lase galben, roz, mov ca un pateu de ficat, toate acestea și le făcuse cu mâna lui pentru că el, ca și mine, a înțeles greșit toată situația.

Acesta nu era primul deget mic pe care-l rupsese, iar cel dinainte îmi pricinuisese mai multă durere și mai multe pierderi decât pot să dezvălui în acest moment. Hugh și cu mine ne-am crezut la o ananghie asemănătoare, dar, după cum veți vedea în curând, chiar dacă aveam dreptate să considerăm adăpostul în pericol, nimic nu era exact ceea ce părea. În orice caz, nu mi-am bruftuluit fratele a doua oară. Mi se rupea inima,

dar n-am arătat-o. L-am încurajat să-și vadă de planul pe care și-l făcuse, și anume să găsească un loc uscat și înalt unde să-și îngroape câinele, al cărui cadavru ciudat și ușor l-am ajutat să-l pună în cel mai bun rucsac pe care îl aveam. Așa că el a luat-o din loc, cu câinele în spate, cu lopata și ranga în mâini, iar eu m-am întors la pânza mea. Căci știam că timpul trece, că în curând vor roi în jurul nostru piticii oficialităților, ca un cuibar de termite amenințând să se lipească de suprafața sfântă și perfectă a vopselei vii.

Cum mi se împutinaseră materialele și Kevin de la magazin începuse să fie mai reticent, nu-mi făcusem niciun plan de lucru pe ziua aceea, dar timpul e prețios, se scurgea cu fiecare respirație și m-am hotărât să mă apuc de ceea ce îmi era cel mai groază, broderia înrămată pe care mama noastră o atârname deasupra patului ei îngrozitor: „DACĂ AI VĂZUT VREODATĂ PE CINEVA MURIND, ADU-ȚI AMINTE CĂ ȘI TU TREBUIE SĂ O IEI PE ACELAȘI DRUM. DIMINEAȚA GÂNDEȘTE-TE CĂ S-AR PUTEA SĂ NU MAI TRĂIEȘTI PÂNĂ SEARA, IAR CÂND VINE SEARA, NU ÎNDRĂZNI SĂ-ȚI PROMIȚI ZORILE”.

Aveam chef să mă apuc de ea tot atât cât aveam chef să-mi pun mâna pe un fier încins, să-mi simt pielea sfârâind, mirosul de carne. Am petrecut o oră întreagă făcând curățenie în studio, am frecat linoleumul, am întins hârtia și un cot de pânză negrunduită. *Dacă ai văzut vreun om murind* – am

îndepărtat paletele de mixer din bormașini și am început să le curăț. De fapt, nu era nevoie să fac așa ceva, dar am îndepărtat încet toată vopseaua acumulată care-și construise propria lume pe armătura în formă de cruce a lamelor. „S-AR PUTEA SĂ NU MAI TRĂIEȘTI PÂNĂ SEARA” și tot trecutul pictat se stratificase ca niște jeleuri multicolore, ca niște roci sedimentare, verde, negru, galben superb, mică sclipicioasă, în Marsh i se spune aurul proștilor. Nu voiam să încep. Am frecat lamele cu un burete de sârmă până ce-au căpătat luciu, iar apoi mi-am fixat ochelarii de protecție și am înfipt mixerul în mijlocul negrului marțian, negrului cărbune, grafitului, la 240 de volți, 100 rpm, verde ftalo cu stacojiu alizarin și gata, mă pornisem. Eram în acțiune. Am scuturat picăturile din acel ultim amestec – ce negru rece și înghițitor de lumină zăcea acolo, un iad minuscul întemnițat într-un bidon. Iar în mijlocul său frumos și nociv se afla alizarina. Calculam deja cum să ascut marginile acelor forme încă nenăscute – alizarina avea să deseneze un contur aproape la fel de negru ca și negrul, dar avea să stea și pe pupa lui „PROMPTI”, la fel ca marginea aprinsă a unei frunze într-un incendiu. Apoi am invadat albastrul cu o doză de terra-de-Sienna ușor arsă, dând astfel naștere unui negru nou, la fel de cald ca o pătură de iarnă pentru un cal de douăzeci de mii de dolari, după care mi-am pătat pânza cu un purpuriu extrem de diluat, atât de

subțire că părea un gri perlat, o piele secretă care se mai poate vedea dincolo de tușele *Zorilor*, să zicem, și acolo, precum și în alte locuri unde frica teribilă a mamei mele era îndoită și răsucită, puteți azi observa desenul de dedesubt, ștersăturile, mângăliturile, răzgândirile în timp ce, la fel ca Sisif, forțam literele încăpățânate care trebuiau acum făcute să mă asculte – nu în înflorituri și codițe sau în cuvinte de poet – până ce „NU ÎNDRĂZNI SĂ-ȚI PROMIȚI” a ajuns la fel de urât și de nobil ca și incendiul de la fabrica de lapte din 1953, zece bărbați morți printre cositorul contorsionat și fum. Foarte devreme în ultima zi, într-o dimineață luminoasă și înrourată, am făcut o serie de cerneluri, 9/10 părți gel, iar pe acestea le-am întins, mai ușoare decât ceața pe un râu, peste negru. Cât despre lucrarea în sine, puteți s-o vedeți în sfârșit, după mulți ani, într-un muzeu serios și n-am să vă tratez ca pe niște speculanți idioți dintr-un avion, care se întreabă: „Ar trebui să fi auzit de tine?”

Dați-mi voie doar să vă mai spun că atât am frecat la pânză și lustruit și răzuit și dat cu șmirghel, până ce a ajuns să fie un argument și în sine și împotriva sa. Putea să-ți stârnească naibii frica de Dumnezeu dacă vedeai jurubițele acelea de negru tainic, putea să te sufocă, să te fută, să-ți vâre degetele de la picioare în foc.

Am ținut-o așa cu lucrul trei zile. Și am terminat. Ca într-un soi de prevestire, n-am avut niciun fel

de vizitatori. Flugh scăpase deja de câine, iar ochişorii îi erau adânciţi şi ascunşi şi se mişca foarte tăcut pe proprietate, tăind mai tot timpul scaieţi. M-am ţinut departe de Bellingen, gândindu-mă că e mai bine să evit complet locul crimei şi să merg o jumătate de oră în plus până la Coffs Harbour. Aveam deja probleme – materiale puţine, rămăsesem fără verde ftalo, o schimbare de paletă pe care aş fi preferat să n-o fac. În a patra zi după incidentul cu metacarpul, a apărut primul agresor, un idiot de la Consiliul din Bellingen cu şosete lungi şi albe, un inspector pentru construcţii cu o planşetă cu clamă în mână. S-a plimbat pe proprietate cu un lanţ de topograf, măsurând distanţa de la malul râului până la fosa septică. Aşa se scapă un oraş mic de tine. Îţi demonstrează cum casa contravine regulamentelor. De ce mi-ar fi păsat însă? Nu era a mea.

Banii erau puţini. Am gătit la legume coapte până ce m-am săturat eu însumi de ele şi Hugh – Doamne ajută-i – nu s-a plâns o singură dată. Dar în tot acest timp nu ne spusese nimeni de ce eram duşmăniţi acum. Duceam un război fals, din motive greşite, şi abia la unsprezece zile de la degetul rupt a venit şi poliţia, hurducându-se peste grătarul pentru vite – nu poliţia locală, ci doi indivizi în civil însoţiţi de un şofer din Coffs Harbour. Când a văzut maşina, Hugh a şters-o din faţa arestului, repezindu-se cu capul înainte de-a

lungul câmpului și nu l-am găsit decât la lăsarea întinericului când, auzind în cele din urmă mașina poliției plecând, a ieșit dintr-o vizuină de wombat, cu ochii măriți de groază și plin de noroi.

9

Secția de Criminalitate Artistică e ca și orice altă secție de poliție, nimic mai mult, și vin să te viziteze la fel de inopinat ca și Martorii lui Iehova și din motive la fel de idioate. Cu toate acestea, în ziua aceea lăptoasă în Bellinghen nu cunoșteam specia și am presupus greșit că vizitatorii mei erau tipici.

Unul din cei doi bărbați era mai în vârstă, pe la cincizeci de ani, înalt și îndesat, ca un bătauș de modă veche, dar cu o ținută ciudată, aproape apatică, și un cap mare și pătrat care se întorcea tot timpul înapoi și încolo de parcă ar fi încercat să zărească nenorocitul de Turn Eiffel. Era îmbrăcat într-un pulover destul de ros de lână scoțiană și fuma o pipă împutită din care mi-a scuipat încontinuu pe gazon flegme de tutun și salivă. Acest inspector, pe numele său Ewbank, emana bunăvoința neglijentă a unui angajat de la expediții aflat la două săptămâni înainte de pensionare, dar avea în același timp un soi de comunicare ciudată și eterică cu partenerul lui, care părea mai mintos.

Amberstreet, bărbatul mai tânăr, n-avea mai

mult de douăzeci și cinci de ani, dar pe față i se cioplise deja un set adânc de riduri în formă de V, îndreptate asemeni săgeților unor diagrame, înspre ochii de o culoare gri deschis. Barry îi spunea colegul lui; avea o gură subțire, cu colțurile lăsate, și, probabil din cauză că era atât de cocoșat și de spectaculos de lipsit de mușchi, m-a făcut să mă gândesc că polițiștii de la secția de artă trebuie să fie o castă al dracului de neobișnuită, și, la fel cum frumoasa soție a lui Jean-Paul putea să dea impresia că soțul ei foarte banal ar avea calități ascunse, chipul straniu de pasăre al lui Amberstreet dădea pipei și puloverului tovarășului său un soi de greutate pe care nici Sotheby's n-ar fi putut s-o exagereze mai tare.

Acești polițiști m-au luat pe neașteptate, cum altfel? Nu mi-au spus că erau din Sydney. Eu îmi imaginam că veniseră din Bellinghen, după Hugh. În schimb, și-au exprimat dorința de a-mi vedea lucrările, așa că i-am dus în șopron să le vadă. Da, obținusem vopseaua și pânza prin ceea ce ar putea fi numit uz de fals, și ce-aveau să-mi facă? Să mă spânzure? Da, îi vândusem în jur de o tonă de îngrășămintă doamnei Dyson și Jean-Paul se supărase probabil. Așa sunt bogătașii, îi apucă panica la gândul că s-ar putea să fie *folosiți*. Doamne, ce fel de bestie ar putea să le facă una ca asta?

I-am condus pe Ewbank și Amberstreet în

șopron de parcă ar fi fost colecționari de pe Macquarie Street¹⁰ veniți în vizită la un studio și trebuie să recunosc că Ewbank a fost atunci extrem de amabil, chiar dacă a ținut să mă informeze că aveam dosar sau, după cum s-a exprimat el, mă „știa la poliție”. Altfel, a pus o grămadă de întrebări despre grădina de legume și vitele de rasă indiană pe care Dozy le trimisese la păscut pe pășunea mea de la marginea drumului. Amberstreet a rămas foarte tăcut în tot acest timp, dar nici asta nu a fost în vreun fel o atitudine amenințătoare. După cum a comentat Ewbank, colegul său părea în primul rând preocupat de pericolul de a-și murdări cu bălegar de vacă pantofii Doc Martens nou-nouți.

Șopronul era un șopron în toată regula, treimea din spate fiind ocupată de o rampă de încărcare plină de baloturile de fân ale doamnei Dyson, cele două treimi din față având pământ pe jos. Aici parcam tractorul, aici țineam drujba, cositoarea și celelalte unelte de grădinărit pe care nu le lăsasem sub cerul liber. Tot aici îmi răsucisem cele nouă pânze în jurul unor tuburi lungi de carton. Erau sprijinite cu atenție de perete, la fel ca și grebla, lopata, secera și așa mai departe. Bineînțeles că nu era soluția ideală, dar e clar că nu le puteam ține în studio să-mi urle în urechi tot

---

10 Stradă principală din centrul Sydney-ului pe care se află o serie din cele mai importante clădiri publice ale metropolei australiene.

timpul.

— OK, Michael, mi-a zis Ewbank, a venit momentul pentru „arată și povestește”¹¹.

Am făcut o glumă - îmi scapă acum - despre cum ar fi nevoie de un mandat de percheziție pentru asta.

— E în mașină, a zis Amberstreet. Ți-l arătăm mai târziu.

Asta m-a zdruncinat un pic, dar mi-am revenit repede.

Care era cel mai rău lucru care putea să se întâmple? Aveam să fiu acuzat că fac artă pe spinarea lui Jean-Paul? Dracu' să-l ia. Cei bogați își pierd ușor răbdarea. Dar m-am comportat ca un cetățean ascultător și am desfăcut prima pânză *Eu, Eccleziastul, am fost regele lui Israel*, întinzând-o pe un soi de pernă de zece centimetri de pășune de calitate superioară.

Și-acum imaginați-vă următoarea scenă: la doisprezece kilometri de Bellingen, New South Wales, eu în pantaloni scurți și picioarele goale, iar Amberstreet ca un soi de cocor sau cocostârc cu jumătatea de sus a trupului scurtă și picioarele lungi și subțiri și cureaua strânsă și întreaga putere a osaturii concentrată în ochi în timp ce se uita la pânza mea. Lucrarea avea un soi de aer

---

11 „Show and teil” - expresie intraductibilă, se referă la o modalitate de a-i învăța pe copii să țină un discurs public - ei trebuie să aducă la școală un obiect de acasă și să vorbească despre el. (N. red.)

înfipt de „du-te dracului”, dezvăluind întregul proces. Sper că v-am spus că începusem deja să lipesc dreptunghiuri de pânză pe întinderea mai mare.

Chiar și în lumina aceea tulbure și caldă, părea o pictură a naibii de bună.

Poliția n-a zis nimic în timpul primei inspecții, nici măcar când am descoperit un cuib de șoricea în mijlocul unui sul. Ca să fiu sincer, eram aproape fericit. Nu mă puteau trimite la închisoare, iar lucrarea arăta atât de bine, neafectată cu nimic de mirosul de șoareci sau de urma șerpuită de apă care se întindea acum de-a lungul marginii de jos, ca și *hamon*-ul¹² unei săbii japoneze.

Amberstreet a vrut să vadă *Eu, Eccleziastul* încă o dată. Iar eu eram artist. De ce n-aș fi dorit să i-l arăt? L-am urmărit pe acest mic critic ciudat, cu brațele încrucișate și umerii cocoșați. Cât despre Ewbank, el începuse să fluiera „Danny Boy”.

— Cam cât ar valora asta? m-a întrebat Amberstreet. Pe piață, la licitație.

Am presupus că încerca să găsească o modalitate prin care să recupereze costurile tuburilor de la Raphaelson, așa că i-am spus că valora fix nimic în acel moment. Nu eram la modă. N-aș fi putut vinde ceva nici dacă mi-ar fi depins viața de asta.

---

12 O linie formată din particule de oțel întărit care demarcă pe lamele săbiilor japoneze zonele de duritate diferită a metalului.

— Da, Michael, îmi dau seama. Acum cinci ani ai fi luat probabil 35.000 de dolari pe asta.

— Nu.

— N-are rost să minți, Michael. Știu foarte bine ce prețuri ai avut. Doar că pe moment ești în cădere liberă. Nu-i așa?

Am dat din umeri.

— Îți dau cinci, a zis el dintr-odată.

— Oh, Doamne, a zis Ewbank și a plecat să inspecteze cocinile de beton, plesnindu-le cu un furtun de irigații. Iisuse, a strigat el, Iosif și Maria!

— Fără impozit, a zis Amberstreet și am văzut cum îi strălucește albul ochilor. Totul în bani gheață.

Între timp, Ewbank făcea pe el de râs, îndesându-și grămăjoare de tutun negru în pipa mare. Prin contrast, fața mai tânărului său coleg era șifonată ca o batistă care-i proteja nestematele sclipitoare ale ochilor.

Nu pot să spun că n-am fost serios tentat.

Ewbank se întorsese, pufăind din pipă. O făcea într-un fel cu totul extraordinar, ridicându-și brusc sprâncenele de fiecare dată când trăgea câte un fum, rezultatul fiind că arăta ca și cum s-ar fi aflat într-o stare de uluire perpetuă.

— N-aș putea să ți-i dau toți deodată. Ți i-aș da pe parcursul unui an.

Dacă aș fi căpătat banii jos, poate că aș fi spus da, dar nu era destul ca să mă salveze, așa că l-am refuzat. Nici până în ziua de azi nu știu dacă

evenimentele care aveau să urmeze sunt legate de refuzul meu, dar nu cred. A fost ca și cum am fi luat o mică pauză și acum trebuia să ne întoarcem la treabă.

Amberstreet s-a încruntat și a dat din cap.

— Am înțeles, a zis el.

Apoi s-a întors spre partenerul lui.

— Ai ruleta la tine, Raymond?

Ewbank a scos din buzunar o batistă mai degrabă murdară și apoi o ruletă mică și șmecheră cum nu mai văzusem până atunci, de parcă ar fi fost un chirurg cu instrumente create în Tokio anume pentru un proiect atât de specializat, încât nici nu avea vreun nume. Mi s-au strâns testiculele la vederea ei.

— Măsoară ce e adăugat, a zis Amberstreet, un cuvânt urât pentru dreptunghiul care avea un singur cuvânt, *Dumnezeu*, pe el, împănat cum era de griul aducând a kaki și de verde ftalo mângălit și deplasat în îmbrânceană cu încăpățânatul „O”.

L-am urmărit pe Ewbank cum măsoară la fel cum ți-ai urmărit propriul accident de mașină.

— Șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci de centimetri, a anunțat el.

Amberstreet mi-a aruncat un zâmbet serafic, din vârful buzelor.

— O, Michael, mi-a zis, strângându-și cureaua cu încă o gaură.

Mi-am dat brusc seama că era un rahat de care trebuia să te temi.

— Ce?

— Șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci, a zis el.
O, Michael!

— Ce?

— Nu ți-e cunoscut?

— Nu.

— Aceleași dimensiuni ca și Leibovitz-ul domnului Boylan.

M-am gândit: Ce-i asta? Cabala? Numerologie?

— Michael, am crezut că ești un bărbat deștept. Noi știm foarte bine care sunt dimensiunile. Se găsesc în catalogul sistematic.

— Și ce importanță ar avea dacă ar fi de aceleași dimensiuni?

— Ar avea, a zis Amberstreet, pentru că, după cum știi, casa domnului Boylan a fost jefuită și a fost furată o lucrare de Jacques Leibovitz.

— Aiurea. Când?

Auzind una ca asta Ewbank a tras atât de tare din pipă, încât sprâncenele i-au dispărut în breton.

— Oh, a zâmbit Amberstreet neîncrezător. N-ai știut, te pomenești!

— N-are niciun rost să fii atât de sarcastic. Cum să fi știut?

— La fel cum știi că John Lennon e mort, a zis Ewbank.

— Ai putea să încerci să citești ziarele, a sugerat Amberstreet. Ai putea să deschizi radioul.

— John Lennon nu e mort, căcănarule.

— Nu schimba subiectul, Michael. Suntem aici

ca să anchetăm un furt.

Abia atunci, cum stăteam holbându-mă la tabloul meu, mi-am dat seama că era ceva serios la mijloc.

— I-a fost furat Leibovitz-ul?

— Acum trei săptămâni, Michael. Tu ești singurul care știa că există.

— Nu mi l-a arătat niciodată. Poți să-l întrebi, am zis, dar vedeam deja în fața ochilor privirea plină de ură de pe fața lui Dozy în timp ce trecea cu mașina pe lângă mine în ceață.

— Dar știai că îl are. Știai că pleacă la Sydney și că n-avea să-și petreacă noaptea acasă.

— E veșnic la Sydney. Chiar credeți că aș fi atât de prost încât să lipesc o pictură de două milioane de dolari peste pânza mea și apoi să o acopăr cu vopsea? Asta sugerezi? E cât se poate de clar că nu ești artist.

— Nu încercăm să spunem că ai ascuns-o acolo dedesubt. Ideea e că trebuie să ducem lucrarea la radiografie și la spectrografie IR.

— Nenorocitul. Nu vrei decât să-mi furi tabloul.

— Calmează-te, amice, a zis Ewbank. O să capeți o chitanță în regulă. Poți să faci chiar tu descrierea.

— Când o primesc înapoi?

Sprâncenele bărbatului mai în vârstă au țâșnit în sus alarmate.

— Depinde, a zis Amberstreet.

— De ce?

— Dacă trebuie s-o păstrăm pentru proces.

Habar n-aveam ce se întâmplă. O parte din mine avea impresia că nenorociții mă fură. O altă parte era convinsă că sunt în rahat. Nu știu care era mai bună sau mai proastă, iar într-un final, după ce m-am chinuit trei ore să fac o ladă, timp pe care ei l-au folosit ca să-mi fotografieze levierul și celelalte unelte, și după ce i-am ajutat eu însumi să o încarce în mașina cu care veniseră, mi-au azvârlit uriașul dosar de presă despre furtul tabloului lui Leibovitz. Am citit titlurile de prima pagină la lumina farurilor, neștiind în continuare nimic despre John Lennon, dar ușurat să înțeleg că eu, cel puțin, nu eram jefuit.

10

Bineînțeles că nime-n drum Michael Boone habar n-avea de nimic ce nu-l aranja în mod direct, iar pe tema wombatului a folosit incorect expresia BĂTUT ÎN CAP care ar putea fi titlul unei cărți dar dreptate n-are pentru că wombatul e un individ deștept care poate, Doamne ajută-i, să facă o rostogolire cu întoarcere în tunelul lui, să-și scarpine urechile, să se turtească precum aluatul sub sucitoare și știam toate astea pentru că le VĂZUSEM CU OCHII MEI. Bineînțeles că nu i-am spus niciodată asta fratelui meu, așa că habar n-avea ce planuri făcusem ca să mă pregătesc pentru vizita poliției, deși din momentul în care i-

am rupt lui Evan Guthrie metacarpul m-am așteptat să apară NINO-NINO-NINO - lumina albastră improșcând MÂNIA LEGII și mi-era clar că nu mă puteam baza pe Butcher Bones să mă salveze. De multe ori mă amenințase că mă va pune sub ÎNGRIJIRE INSTITUȚIONALIZATĂ unde aveau să-mi îndepărteze tartrul de pe dinți.

Politiai au fost la fel de ÎNCEȚI CA O SĂPTĂMÂNĂ PLOIOASĂ și mi-au dat astfel ocazia să lărgesc un braț lung al unui tunel de wombat. Prima dată am intrat în labirintul ăla în ziua după ce mi-am îngropat câțelul și mi-am luat săpăliga și lanterna și capacul de la un butoi de douăzeci de litri de melasă pe post de scut, dar n-am avut niciun fel de probleme cu animalele și am învățat repede să mormăi zgomotos când mă apropiam. Pe cel mai mic l-am botezat INDIVIDUL, Doamne ajută-i. Uneori îmi mirosea părul dar nu și în ziua în care poliția a apărut în cele din urmă, când m-am întins în galerie cu bocancii spre ieșire, cu nasul în pământ și în întuneric, fără mirosuri urâte, numai sol și rădăcini și mi-a părut foarte rău când a trebuit să trag vânturi. După ce am AȚIPIT DE PATRUZECI DE ORI am ieșit și am văzut cerul negru amestecat cu albastru și umbra arborelui de camfor și o revărsare galbenă de lumină dinspre șopron unde l-am văzut pe Butcher Bones făcându-și de lucru cu un ferăstrău și o capră pe care tăia scânduri de pin. Doamne ajută-mi, m-am gândit, îmi fac coșciug.

Butcher se pricepea de minune la a căuta pe cine să dea vina, nimic nu-i învârtea ochii în cap mai mult ca și asta. Era SPECIALITATEA CASEI pentru el să știe întotdeauna exact cine e responsabil. Când poliția a plecat în cele din urmă și mi-am făcut și eu apariția, am fost șocat că nu arăta cu degetul înspre mine.

— Cățeaua aia, cățeaua aia nenorocită! a strigat el și eu am fost foarte fericit, având în vedere că nu eram femeie. În curând am înțeles că se referea la Marlene, admiratoarea *Plăcintei fermecate*. I se APRINSESERĂ CĂLCĂIELE după ea dar acum mi-a explicat că ea era ÎN SPATELE A TOT CE SE ÎNTÂMPLA și dintr-odată era nici mai mult, nici mai puțin decât o MINTE CRIMINALĂ. Știam din propria experiență că nu exista o dovadă mai clară că ești nevinovat decât a fi învinovățit de Butcher Bones și, de data asta, ca întotdeauna, avea să schimbe brusc placa fără nici măcar să-și ceară scuze. În orice caz, nu eu eram PARTEA VINOVATĂ și am fost foarte ușurat că nu voi cânta cântecele de unul singur în celulă dar eram îngrijorat că aveau să închidă o femeie nevinovată în locul meu. Ce puteam să spun? Urechile de fetiță ale fratelui meu erau pline de ceară și a urlat la mine că mi-am murdărit cămașa nouă și apoi i-a telefonat lui Dozy Boylan să se laude că a rezolvat CAZUL.

Replica lui Dozy a fost: Dacă mă mai suni vreodată, vin și-ți bag un glonț în fund.

După care Butcher s-a așezat la masă și n-a zis nimic mult timp. Apoi a început să se holbeze în sus la grinzi și mi-a fost teamă că a înnebunit așa că l-am întrebat dacă vrea un ceai. N-am primit niciun răspuns, dar l-am făcut oricum.

Patru lingurițe de zahăr, așa cum îi plăcea. N-a zis mersi – oricum, cine se aștepta la așa ceva? — dar și-a înfășurat degetele pătate de sevă în jurul căinii vechi și ciobite pe care biata noastră mamă a ținut-o și ea cândva **DIMINEAȚA GÂNDEȘTE-TE CĂ S-AR PUTEA SĂ NU MAI TRĂIEȘTI PÂNĂ SEARA**, biata mama, Doamne ajută-i. Îmi simțeam ceafa ca un **VULCAN** și l-am întrebat: Ce ne facem acum, Butcher? Dacă ar fi urlat și bătut câmpii și m-ar fi înjurat m-aș fi simțit pe **MĂINI SIGURE** dar mi-a aruncat în schimb ceea ce ar putea trece drept o **URMĂ DE ZÂMBET** și mi-a fost clar că și-a pierdut toată vloga și m-a lăsat de unul singur și s-a târât în pat fără să se dezbrace. Ce puteam să fac? N-aveam voie să mă ating de întrerupătoare sau alte instalații electrice așa că în camera mea a fost lumină toată noaptea de parcă aș fi fost o găină pusă forțat la ouat și am visat că era vară în Marsh, iar eu și poneiul meu ne-am pierdut cumva pe **Lerderberg Street** și am fost apoi capturați de catolici – ce coșmar nenorocit. A doua zi dimineața m-a trezit un urlet groaznic și m-am repezit afară în pijama să văd ce **ALT DEZASTRU** se abătuse asupra lui Butcher Bones. L-am găsit îmbrăcat la fel ca în seara de dinainte, iar în mână avea

mixerul din care picura nenorocita aia de alizarină demonică.

— Ce s-a-ntâmpat, Butch?

— Nu vezi? Ticăloșii ne-au tăiat curentul.

Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că era o pedeapsă de la COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU ELECTRICITATE pentru faptul că lăsasem luminile aprinse toată noaptea dar după ce n-am avut curent trei săptămâni și a trebuit să cărăm apă de la râu și să săpăm gropi ca să ne facem treburile, am aflat că deconectarea fusese ordonată de cetățenii din Bellingen de parcă am fi fost niște teroriști care luaseră ostatici și care trebuiau goniți afară din ascunzătoare. Claie peste grămadă a venit și un ORDIN DE EVACUARE și o ÎNȘTIINȚARE DE DEMOLARE deoarece casa lui Jean-Paul era construită prea aproape de râu. Bineînțeles că proiectul fusese aprobat de consiliu cu ani în urmă, așa că probabil casa se mutase mai înspre râu între timp. În orice caz, totul era o MARE MINCIUNĂ și după ce am fost în cele din urmă alungați, casa se pare că s-a întors în poziția care îi fusese inițial aprobată.

Cât despre Jean-Paul însuși, după cum a spus Butcher, ar trebui să fie condamnat de Consiliul din Ryde din cauză că fundul i-a fost construit prea aproape de drumul public și în timpul lungii fugi înapoi la Sydney, un drum de opt ore întregi cu mașina, n-a scos decât comentarii sarcastice de genul ăsta despre COLECȚIONARUL BURGHEZ

DE ARTĂ dar mie mi-a plăcut călătoria. Ne-a dus sus pe Dorrigo, Doamne ajută-i, și apoi pe platourile din Armidale unde verile sunt uscate și padocurile aurii și am coborât ferestrele camionetei și centurile au început să fâlfâie și să se lovească – pleosc, pleosc, pleosc – de ramele portierelor. Prăpădita aia de camionetă nu avea aer condiționat, ci doar o ȚEAVĂ pe care o deschideai cu un mâner de vreo treizeci de centimetri, fapt care a dus la eliberarea unei mari cantități de praf adunat de demult. Doamne, ce parfumuri – miere și flori de eucalipt și furtunuri de cauciuc. Eram din clanul Boone, bărbați bine făcuți, adunați, fund lângă fund, iar capetele ni se izbeau de tavan de fiecare dată când nimeream în vreo groapă. Fratele meu era un șofer încordat și de temut, dar refuza să meargă cu mai puțin de o sută patruzeci de kilometri la oră, viteză sub care arborele de transmisie îndoit dădea naștere unor trepidații teribile. Conducea cum o făcuse și tatăl lui înaintea sa, cu coatele în lateral, pieptul împins în față, ochii furioși scăpătând înainte. Așa că am gonit ca niște draci, ore în șir, prin auriu și albastru, de parcă am fi fost SIR ARTHUR STREETON sau FREDERICK McCUBBIN¹³, ambii pictori pe care Butcher îi aprecia chiar și atunci când râdea de ei.

Eu am tras un vânt și am strigat: A luat foc! Dacă știți tabloul lui Streeton, o să înțelegeți

---

13 Pictori australieni de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

gluma.

Când am ajuns în suburbiile Sydney-ului eram lefteri, ultima lețcaie din banii pe îngrășămintे fiind cheltuită pe benzină. În dreptul lui Epping Road am abandonat Pacific Highway, șoseaua aceea binecunoscută, lungă și șerpuitoare, care fusese cândva folosită de negri, iar apoi am luat-o spre Lane Cove și East Ryde. Ne uitam amândoi la indicatorul de benzină și eram foarte tăcuți și gânditori în timp ce intram din nou pe acel tărâm cunoscut al DIVORȚULUI ȘI PATRONAJULUI, ambele fiind situate pe exact aceeași stradă. Doamne ajută-ne. Înainte de Podul Gladesville am virat pe Victoria Road și apoi direct pe Monash Road, iar pe când intram în Orchard Court încălcăm deja decizia tribunalului conform căreia nici eu și nici el nu aveam voie să ne apropiem la mai puțin de zece kilometri de DOMICILIUL CONJUGAL. Mi s-au scofâlcit coaiele. Ce o să ni se întâmple acum? Fratele meu a făcut acel viraj familiar la dreapta, a trecut pe lângă nebunia conjugală și a intrat direct pe gazonul lui Jean-Paul. Apoi Butcher Bones a deschis torpedoul și a scos un ciocan, Doamne ajută-mi, ce se întâmpla cu el?

11

Cum fundătura aia îmi era la fel de cunoscută ca buzunarul propriu, m-am năpustit pe gazonul perfect al lui Jean-Paul sută la sută conștient de ceea ce făceam; cu alte cuvinte, eram sigur că mă

puteam baza pe vecini, care l-ar fi alertat pe binefăcătorul meu înainte să apuc eu să sting motorul.

Aveam deja în spate o viață întreagă în Orchard Court, în care fusesem nu doar o celebritate, ci și un faimos idiot amoretat. Aici îmi adusesem mireasa. Îi construisem chiar un turn de lemn unde să poată medita – imaginați-vă! — și o căsuță în copac cum numai un copil poate să viseze și să nu ajungă niciodată în viață să aibă – trei nivele, două scări, toate fixate între crengile unui bătrân palisandru ale cărui superbe flori violete, căzute de două luni, putrezeau acum ca niște dureri de inimă pe acoperișul de tablă gri. Fusesem un cu totul alt om pe vremea aceea, atât de naiv, încât poliția și avocații au fost în stare să decidă ulterior că propriile mele tablouri erau bunuri conjugale, și nu proprietatea mea. Pânzele erau acolo acum, o muncă de-o viață, a cărei soartă tribunalul „considerase de cuviință” – după cum se spune – să o lase la latitudinea reclamantei.

În camionetă nu fusese loc pentru altceva în afară de vopsele și pânză, așa că nu din întâmplare stătea capodopera alizarină deasupra întregii încărcături. Am dat la o parte prelata și am atacat lada în care se afla cu un ciocan cu vârf spintecat, iar în timp ce șuruburile de oțel scrâșneau ca niște victime care tocmai erau omorâte, puteam deja auzi cum urlă telefonul din casa de lângă piscină a lui Jean-Paul.

A trebuit să recurg la lobul urechii lui Hugh ca să-l conving să se dea jos din camionetă și s-a repezit de câteva ori la mine până să-i pice fisa – ordin judecătoresc sau nu, era în interesul lui să întindă pânza pe gazonul protectorului nostru.

Jean-Paul era un rahat fără inimă, dar suferea de cea mai gravă formă de lăcomie artistică posibilă, și, chiar dacă ochiul nu îi era în niciun fel *educat*, îi era ușor de stârnit, iar asta îl făcea să cumpere o cantitate uriașă de porcării, dar și să ofere uneori mai mult decât sumele-record de la licitații. Recunosc că tocmai îi vandalizasem *casa minimalistă*, cauzasem scandal pe Tărâmul Făgăduinței, furasem îngrășămintele și teoretic îl înșelasem și în alte feluri, dar toate acestea aveau să fie uitate dacă, în momentul în care privea în jos spre gazon, înțelegea măcar o părticică din ceea ce făcusem. După care avea să se transforme dintr-o grămadă de rahat de câine într-o splendidă piesă de argint.

Norii înserării aruncau o umbră roz-bombon asupra scenei; nu mai conta. Lucrarea asta putea absorbi neajunsurile cauzate de roz, de peluzele pline de sine, de piscinele secrete și de tot ce înseamnă ele. Era ca o mașină de curse, indestructibilă. În timp ce așteptam nerăbdător ca binefăcătorul meu să își facă apariția, eram extrem de încrezător, legănându-mă pe călcâie lângă bietul Hugh care era speriat de moarte și căruia îi curgea nasul, ale cărui buze erau răsucite

într-un rânjel mâncător de rahat, un rictus de speranță și teroare, în timp ce așteptam împreună apariția acelei freze perfecte, puțin umflate și date pe spate care, dacă îți doreai destul de puternic să lingi în fund, putea să-ți amintească dintr-odată – Dumnezeuule, chiar am fost dezgustător la viața mea – că Jean-Paul arăta exact ca și JFK.

Planul de bătaie a funcționat perfect în primă fază – mașina pe gazon, telefonul din casa de pe marginea piscinei, pânza întinsă cum trebuie și, în cele din urmă, capul binefăcătorului meu ivindu-se la fereastra biroului.

Doar că de apărut, n-a apărut capul binefăcătorului meu. Dumnezeuule, abia am recunoscut-o. Era reclamanta, vecina lui, femeia căreia i-o pusesem în toate pozițiile, pe care o ținusem în brațe noaptea, cea mai frumoasă ființă care se născuse vreodată. Și iat-o acolo, mama fiului meu, cu gura ei mică și afectată, cu nasul ascuțit și întrebător, cu bronzul scump și nici măcar nu puteam vedea partea cea mai costisitoare din ea, pantofii. Nu s-a ivit decât o secundă, în spatele sticlei. Hugh a scâncit, s-a urcat în camionetă și a închis portiera.

Bomba ticăia de-acum, cui îi păsa. Îl așteptam pe Jean-Paul. A apărut și el și l-am simțit cum mușcă momeala și în mai puțin de două minute dădeam lovitura – binefăcătorul meu era în ușă, cu un costum minuscul de baie pe el, picioare fine și bronzate, un pulover tricotat de bumbac și

ochelarii de soare în mână. Odată coborât pe gazon, nu s-a obosit să mă bage în seamă, ci s-a dus direct la pânză, i-a dat ocol, s-a holbat la ea, o paradă de rahat menită să dea impresia că se pricepe. Dar îl cunoșteam pe Jean-Paul de prea mult timp, așa că pot să vă spun la ce se gândea cu adevărat în timp ce lovea ramele ochelarilor Ray-Ban una de alta: Ce dracu' mai e și asta? și Cât de ieftin pot să o cumpăr?

— Îți dau o mie, a zis el. Bani gheață. Acum.

Știam că îl prinsesem în gheară, fără îndoială, fără grijă, fără dubii, în mă-sa, așa că am început să strâng pânza. Să mi-o sugi, m-am gândit. O mie, halal.

— Haide, amice, a zis el. Știi foarte bine ce se întâmplă la licitații.

Era un prost dacă-și închipuia că putea să se tocmească cu un măcelar. Mai rău, mi-a zis „amice”, primul semn al nevoii pe care o simțea și nu l-a ajutat nici faptul că tocmai sosise o mașină de poliție venită în apărarea Orchard Court-ului cu lumina albastră intrată în criză spasmodică.

În timp ce Hugh se ascundea pe podeaua camionetei, polițistul și-a parcat mașina, după care am observat că a încuiat-o. Apoi băiețelul meu, băiețelul meu uriaș și îndesat de opt ani, s-a năpustit afară din casa lui Jean-Paul. Cu un țipăt puternic și sfâșietor, ca al unei ciori sau al unui măgar, s-a suit pe mine, ce frumusețe mârâitoare și plină de bube și puternică și osoasă era. M-a

luat cu brațele pe după gât și m-am uitat la el și el plângea, iar în mijlocul acestei scene, Jean-Paul, nenorocitul, îmi oferea două mii și polițistul se apropia acum de mine cu o privire hotărâtă pe chip, iar atunci Hugh, Doamne ajută-i, a ieșit din mașină și a început să fugă aproape lipit de pământ, la fel de compact și rapid ca un wombat prin întuneric. Polițistul nu era nici tânăr și nici nu părea violent și a slobozit un țipăt când Hugh l-a izbit dintr-o parte și s-au rostogolit amândoi până în stradă.

— Îți dau cinci, a zis Jean-Paul, plus avocatul.

Fiul meu mirosea a clor și ketchup. Era un copil vânjos și masiv, cu un piept bombat, și își înfășurase toate măduarele grele în jurul capului meu. I-am sărutat brațul și mi-am trecut părul lui moale și pufos peste față.

— Nu pleca, tati, a zis el.

— Accept zece, i-am zis lui Jean-Paul. Bani gheață. Și te ocupi de polițist. Dacă-ți convine bine, dacă nu, nu.

Jean-Paul s-a repezit în casă. M-am uitat în ochii serioși și căprui ai fiului meu și i-am șters lacrimile de pe obraji pistruiați de Butcher.

— Nu e vina mea, i-am spus, știi asta.

Doamne Dumnezeule, de ce trebuie copiii noștri să poarte toată această povară?

Apoi Jean-Paul a reapărut cu plicul binecunoscut. Nu era prima dată când își dezvăluia secretul – grămezile de bancnote de o

sută pe care le ținea lipite cu scotch sub sertarele din bucătărie.

— Numără-i, mi-a zis.

— Du-te dracului.

Avea în mână un pahar de whisky și țin minte că m-am gândit că era extrem de naiv dacă își imagina că putea să cumpere polițaii cu un singur pahar, și eram atât de convins de candoarea lui, încât, deși am fost martor la ce s-a întâmplat în continuare, n-am înțeles nimic pe moment. Jean-Paul i-a poruncit lui Hugh să se ridice în picioare și apoi, în timp ce polițistul a început și el să se ridice, l-a împroșcat cu whiskyul din pahar.

— Ești beat, i-a zis, cum îndrăznești!

Se întâmplau și alte lucruri așa că nu mai știu ce a zis polițistul, dar îmi amintesc că l-am văzut pe amărât spălându-se pe față la robinetul din grădină. Între timp, eu îi arătam fiului meu cum trebuie tratată corect o pânză neîntinsă. Ce altceva puteam face? Să mă duc cu cortul? Am îngenunchat laolaltă pe gazon, încalcând ordinul care-mi interzicea să mă apropiu, și am răsucit cea mai bună lucrare a vieții mele în jurul unui tub de carton.

Și astfel a ajuns Jean-Paul Milan să intre în posesia lui *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* pentru zece mii de dolari, pe când eu sângeram, rănit. Ar trebui să fiu recunoscător pentru furt?

Deși n-o să auziți asta niciodată de la Butcher,

binefăcătorul nostru ne-a salvat de nenumărate ori. Acum ne-a pus la dispoziție o întreagă CLĂDIRE ÎN REAMENAJARE de patru etaje pe Bathurst Street, o locație foarte bună, aproape de cartierul de distracții de pe George Street și de mijloacele de transport. Bineînțeles că fratele meu este un geniu așa că n-a fost nevoie să îi mulțumească lui Jean-Paul. Era un MODEL DE COMPORTAMENT care mai fusese observat. De exemplu, mama își vânduse cei douăzeci de ari de pământ pe care îi avea în Parwan astfel ca Butcher să își poată continua studiile la Footscray Tech dar în niciunul din miile de PROFILURI MEDIA pe care le are, fratele meu nu menționează nimic despre generozitatea familiei lui. A prezentat plecarea din Marsh ca pe o ASCENSIUNE din budă, cu flăcări izbucnindu-i din fundul păros.

Ajuns pe proprietatea lui Jean-Paul de pe Bathurst Street, s-a năpustit de îndată asupra ușii de la intrare cu burghie și ciocane, fixând un lacăt pe exterior și un zăvor galvanizat pe interior, unicul scop al acestei ACTIVITĂȚI IRAȚIONALE fiind de a-l împiedica pe proprietarul legal să intre și să-i fure probabil CAPODOPERELE DEJA ÎNCEPUTE care se aflau aici. Cum aici fusese cândva sediul unei ȘCOLI DE DANS ARTHUR MURRAY, clădirea era deja bine dotată cu lumini și oglinzi PATRU SUTE CINCIZECI DE METRI PĂTRAȚI pe etaj, fiind prin urmare un loc perfect

pentru făcut artă. Dar acum fratele meu nu mai avea chef să picteze. Trebuia să fiu tâmpit să-mi fi imaginat că o va face. S-a hotărât în schimb să-și recupereze lucrarea confiscată de inspectorul Amberstreet pentru că în MINTEA LUI CONFUZĂ pânza asta imensă atârna acum pe perete la sediul poliției din New South Wales. Imaginați-vă. Toți cei DIN BRIGADA MORAVURI cu puțele sculate veniți să-și bea cocteilul.

În prima noapte a scrâșnit din dinți și m-a lovit în coaie din greșeală, ferească Dumnezeu, s-a zvârcolit, dând ordine furios. Fratele meu își făcea zi și noapte probleme legate de locul din istorie care îi fusese dat și apoi luat înapoi. Ce câștigase că plecase de-acasă?

A doua zi dimineța n-a fost chip să vorbești cu el, a ținut-o una și bună că trebuie să aibă loc o discuție cu poliția în care să-i facă să-i returneze tabloul FĂRĂ ÎNTÂRZIERE. Îi ieșise din minte oare că era SUSPECT într-un furt părtaș într-un ATAC și încălcase o sentință care spunea că n-avea voie să se apropie mai mult de șapte kilometri de REȘEDINȚA CONJUGALĂ? Uitase că SE ÎMBOLNĂVISE DE FRICĂ nu mai departe de anul trecut în iulie când a fost trimis la Long Bay pentru că PĂTRUNSESE PRIN EFRACȚIE? El mi-a spus că poliția poate să-ți facă tot ce vrea. Trebuie să fi fost orb să nu vadă roiurile de polițiști de pe străzile din jurul ȘCOLII DE DANS ARTHUR MURRAY, surd să nu le audă sirenele noaptea

când porneau în urmărirea așa-ziselor GĂȘTI ASIATICE. Datorită vremii înăbușitoare de martie fuseserăm nevoiți să dormim cu geamurile deschise și astfel îi puteam auzi pe PERVERȘI jos pe aleea din spate și pe DROGAȚI certându-se și pașii celor care fugeau de găștile asiatice. În timpul nopții mă bucuram să știu că eram protejați de zăvoare. În același timp însă nu mi-a plăcut niciodată să fiu încuiat în casă, așa că atunci când s-a dus la poliție AM LUAT-O DIN LOC ca un dulău ațâțat în cursă de un iepure electric.

Întotdeauna am stat pe-afară, toată viața, fie pe un scaun în fața magazinului, fie în căruța trasă de ponei luând comenzi, în Bellingen eram pe drum tot timpul, în văzduhul verii plin cu semințe de scaieți și păianjeni călătorind kilometri în șir pe pânzele lor ca niște aeronauți, iar în oraș la fel, preferam să fiu în aer liber la orele la care nu exista niciun pericol, și mi-am dus un scaun pliant în drum și m-am uitat la toate ceasornicele umane care au trecut pe lângă mine pulsând, târându-se - iată unul, iată altul, și fiecare dintre ei în centrul universului. Aproape că poți înnebuni uitându-te la ei, ca și atunci când te uiți la stele noaptea și te gândești la infinit.

Ce efort. Marna noastră a suferit de asta, veșnic a privit spre eternitate cu ochii ei umezi, biata mama, Doamne ajută-i.

Nu stăteam de mult pe scaunul meu, când un polițist tânăr mi-a spus că n-aveam voie să fac asta

fără o autorizație de la primăria orașului Sydney. Cum SEDIUL GUVERNULUI era chiar în spatele catedralei St. Andrew, m-am dus și AM FĂCUT CERCETĂRI dar n-a priceput nimeni ce vreau, așa că am tot umblat pe străzi, iar când oboseam, îmi deschideam SCAUNUL ILEGAL dar nu pentru mult timp.

În Sydney era poliție peste tot. Butcher n-a fost niciodată în stare să înțeleagă ce amenințare reprezenta asta. Acum urla despre cât de scumpe erau amenzile pentru parcatul ilegal, iar în momentul următor le făcea mici fărâme, ca pe niște confeti și susținea că dacă nu le plătești se pierd în sistem. Nu de puține ori a parcat înghesuit și blocând pe alții, chiar și în fața sediului poliției din Darlinghurst, un loc pe care avea să-l viziteze de multe ori. Prima dată, pe mine m-a lăsat în camionetă iar el s-a dus înăuntru să-și găsească tabloul. La întoarcere nu mi-a spus cum a reacționat poliția, dar în seara aceea SLĂBICIUNEA PENTRU ALCOOL i s-a făcut din nou simțită.

La puțin timp după aceea am primit o vizită de la Robert Colossi, un FUMĂTOR DE MARIJUANA slab și creț care fusese angajat să fotografieze tablourile lui Butcher pentru galerii. Dar fratele meu avea să regrete în curând că plătitise o mie de dolari bani gheață pentru folii transparente NEFOLOSIBILE și le-a aruncat la gunoi și ne-am dus de îndată la o adresă din Redfern iar eu am

așteptat în camionetă. Când Butcher s-a întors fugind am înțeles că trebuia să fie locuința lui Robert Colossi pentru că avea cu el un aparat de fotografiat HASSELBLAD greu, în valoare de peste două mii de dolari acesta fiind DOAR O COMPENSAȚIE pentru pierderea pe care o suferise. După aceea, obiectul a fost depozitat deasupra cazanului de apă caldă iar Butcher refuza să deschidă ușa indiferent cine suna. Mie mi-a dat un cod secret de ciocănituri dar nu și o cheie în caz că mă jefuia fotografia. În curând i-a dat o cheie unei persoane complet străine, o femeie care lucra în librăria din Queen Victoria Building. Pot să ghicesc că era scundă și avea sâni mari dar cum nu s-a folosit niciodată de cheie, n-am niciun drept să vorbesc.

Cum foliile lui Colossi fuseseră un MARE RAHAT fratele meu a hotărât că vom începe să mergem pe la galerii și să le arătăm picturile PE VIU. Lunea viitoare de dimineață a parcat camioneta într-un loc cu staționare interzisă, așa că am avut o ALTERCAȚIE cu un polițist de la parcări care a rezultat în amenințarea cu arestul imediat și o amendă de o sută de dolari dar Butcher a zis că nu contează pentru că se va pierde în sistem. În timp ce încercăm camioneta inima îmi bătea ca un CEASORNIC DE DOI BANI dar nu peste mult timp am ajuns în Paddington în fața PINACOTECII și am parcat în dreptul intrării principale și am cărat prima ladă cu tabloul în ea înăuntru, într-o sală

mare și urâtă ca și WATSON MOTORS, cu podele lucioase de ciment și așa-zisele opere de artă atârinate de jur-împrejur pe pereți. Aceste tablouri erau roșii și albastre și verzi, atât de prost pictate de culorile clipeau și topăiau ca niște pureci, creând astfel un sentiment de ANXIETATE dincolo de orice cote controlabile cu VALIUM.

POPONARUL tânăr de la biroul de primire a crezut că suntem de la FEDEX sau DHL și s-a grăbit să ne pună la locul potrivit, care după părerea lui era rampa de încărcare.

— Unde e Jim? a întrebat Butcher Bones și am așezat lada pe podea.

— Nu este niciun Jim aici, a zis Poponarul. Și nu puteți aduce lada înăuntru.

Dar Butcher își afișase rânjetul larg și subțire al tatălui nostru.

— Jim Agnelli, a zis el.

— Domnul Agnelli a murit, a zis individul.

Dacă se va fi simțit cumva afectat, Butcher n-a apucat s-o arate.

— Ei bine, a zis el. Eu sunt Michael Boone.

Numele n-a părut să aibă efectul pe care mizase. Așa că a adăugat:

— Și am venit să-i arăt lui Jim ce am mai făcut în ultimul timp.

N-a zis „Păcat că l-am ratat”, dar asta se putea înțelege din ton.

— În acest caz, a zis tânărul, voi fi bucuros să mă uit la foliile dumneavoastră. Dacă sunteți

drăguț să mi le lăsați.

— Știi cine sunt eu? a întrebat Butcher, dar era clar că tânărul nu citise numerele de acum cinci ani din *ART&AUSTRALIA*. Nu contează, a continuat el, mă vei ști cum nu se poate mai bine imediat. Hugh, a ordonat el, adu bormașina.

Da, să trăiți, nu, să trăiți, dar oricum mi-ar fi plăcut să mă vadă tatăl meu, Blue Bones, cum caut aparatul UCIGAȘ și șurubelnița detașabilă, ducându-mă mintea chiar să mă întorc cu un prelungitor de zece metri care să ajungă la prizele de 240V. Am instalat totul cât ai bate din palme. Nu mi-a zis nimeni nu te atinge de întrerupătoare.

Puștiul n-a fost deloc bucuros să vadă bormașina, așa că în curând am fost ținta unei CRIZE DE ISTERIE dar când era vorba de arta lui, nimic nu-l putea opri pe Butcher, așa că în curând mașinăria a început să țipe și șuruburile au fost scoase din capacul lăzii și îi desfăceam pânza o blasfemie groaznică OPERA UNUI NEBUN dacă vreți să știți ce cred eu.

Am crezut că pe Poponar o să-l lovească DAMBLAUA dar în schimb și-a încrucișat brațele pe piept și și-a înălțat capul frumos și în colțul gurii i-a apărut un zâmbet.

— Oh, Michael BOONE, a zis el. Bineînțeles.

— Exact, a zis Butcher, dar nu s-a umflat în pene. Dimpotrivă, a început să-i tremure bărbia aia mare și i s-au micșorat și mai mult ochii. Era demodat. Până și eu îmi dădeam seama de asta. L-

am ajutat să împacheteze pânza și abia am așteptat să ieșim de-acolo. Poponarului i s-a făcut probabil milă de el fiindcă s-a aplecat și a cules toate șuruburile pe care le-am abandonat în graba noastră.

— Foliile sunt categoric de preferat, a zis el în timp ce mi-a pus șuruburile în palmă.

Vă gândiți poate că Butcher a fost distrus dar a cumpărat o duzină de sticle de vin la patruzeci de dolari bucata, iar a doua zi dimineața făloșenia i se întorsese. De un costum ARMANI avea acum nevoie și în seara aia când m-am întors acasă cu scaunul pliant arăta ca un bodyguard de la un club de striptease. Nu l-am întrebat câți bani mai aveam dar a hotărât imediat că vom merge împreună la un VERNISAJ și m-a sfătuit să mănânc și să beau ce se dădea pe-acolo fiindcă fondurile noastre se îpușinau și din acel moment nu vom mai mânca seara. S-a dovedit că nu prea s-a oferit nimic în afară de brânză Kraft și castraveți murați și mi-am dat seama că va fi VAI DE CAPUL MEU dacă lucrurile vor continua așa. După aceea probabil că l-a cuprins o nevoie nestăvilită de a RELAȚIONA pentru că m-a dus înapoi pe Barthurst Street și m-a încuiat înăuntru DE SIGURANȚĂ, Doamne ajută-mi. Am tot urcat și coborât scările și apoi am stat mult timp pe scaun lângă ușa de la intrare, doar că pe dinăuntru. O dată a încercat cineva să intre, dar m-am prefăcut cu succes că sunt un CÂINE rău LEGAT.

A doua zi dimineața devreme Butcher s-a întors și ne-am urcat din nou în camionetă și după ce s-a ras iar în cap am pornit-o ca BĂRBAȚII DE LA ELECTROLUX să ne prezentăm marfa. Costumul Armani duhnea acum ca o berărie din estul Melbourne-ului și nu m-a mirat deloc că fratele meu a avut nevoie să pună în practică zicala CUI PE CUI SE SCOATE înainte de a ne putea arăta prin galerii. Era o chestie groaznică pentru el, zi după zi fără încetare, și nu era chip de vreo PAUZĂ, nicio clipă liberă în care să o iau la plimbare pe George Street și să-mi desfac scaunul lângă Cahill Expressway¹⁴. Unii dintre proprietari erau chiar drăguți cu Butcher și odată ne-au dus la un restaurant chinezesc dar mulți din generația mai tânără nu dădeau NICIO CEAPĂ DEGERATĂ pe Michael Boone iar în a treia zi a fost BEAT MORT după micul dejun încolo și așa se face că a izbit camioneta de un Jaguar parcat pe aleea de lângă Galeria Watters. Ca de obicei n-a putut să-și recunoască vreo vină și după ce a dat de două ori cu spatele și l-a mai izbit de două ori, a accelerat pe aleea înfundată, lovind tot felul de containere de gunoi și mașini și lăsând în urmă o întreagă bară de protecție care ar fi putut fi folosită fără problemă drept dovadă împotriva lui.

Asta se întâmpla într-o miercuri noaptea. Nu avea loc niciun vernisaj, așa că a cumpărat o sticlă

---

14 Prima autostradă construită în Australia, care traversează partea de nord a orașului Sydney.

mare de McWILLIAMS CLARET pe opt dolari nouăzeci și cinci și apoi m-a dus la restaurantul Hare Krishna Temple din Darlinghurst unde până și fratele meu dădea impresia că este un monument al MANIERELOR AUSTRALIENE. N-aveau friptură și nici cotlete și nici măcar un cârnat cinstit de măcelar. Mâncând mâncarea aia groaznică și străină am crezut că o să înnebunesc și eu văzând în ce hal ajunseserăm. M-am hotărât să-mi iau scaunul și să mă întorc în Marsh și poate că aș fi făcut-o dacă aș fi găsit drumul. Uneori regret că n-am făcut-o. Viața ar fi fost mult mai bună dacă nu mi-ar fi frică.

13

Abia apuci să crezi că l-ai făcut fericit pe nenorocit, că iar e în rahat - ba o încăierare, ba un accident, ba se freacă de lume ca să i se scoale, ba un furt, ba un incendiu, ba o neînțelegere legată de dispariția unor peștișori dintr-un acvariu. Orice oraș nou sau stradă nouă e o problemă și de aceea am fost foarte bucuros să descopăr în clădirea de pe Bathurst Street, în mijlocul fostului ring de dans al lui Arthur Murray, un scaun de oțel de douăzeci de dolari, strâmb, vai de capul lui, coclit, subrezit, nu prea se mai putea șede pe el, dar se mai putea dovedi folositor, și nu numai pentru a ascunde droguri sau a schimba becuri.

— Al dracu' scaun, a zis Hugh. Doamne ajută-mi.

Și l-a luat în primire cu fundul lui mare și pătrat.

Fratele meu fusese crescut pe un scaun, după clasa a treia își petrecuse toată viața, legănându-se în față și în spate în ușa măcelăriei. Așa că, în momentul în care s-a ridicat și și-a pliat comoara, n-a trebuit să-l întreb unde avea de gând să se ducă. Era atât de fericit, încât nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Afară aveam un trotuar de o lărgime acceptabilă și chiar dacă ne găseam aproape de înghesuiala de pe George Street, era destul de liniște pentru ceea ce-și dorea Hugh, adică șansa de a privi politicos lumea care trecea prin fața lui. În curând l-am instalat complet, cu cartofii prăjiți de-o parte, Coca-Cola de cealaltă, iar când să intru înapoi în casă s-a întors spre mine, încrețindu-și nasul înspre ochii mijiiți - un semn că era sau foarte fericit sau pe punctul de a trage un vânt. Minunat, m-am gândit, pe asta am rezolvat-o. Dar bineînțeles că nu era rezolvată deloc și după o jumătate de oră, când am coborât să văd ce mai face, am descoperit că dispăruse.

Aș vrea să pot spune că rahatul ăsta devine mai ușor pe măsură ce exersezi. Nu ajută deloc că Hugh are șunci în loc de brațe și umerii lăsați și că e puternic ca un taur - de fiecare dată mă gândesc că a murit, s-a înecat, a fost călcat de vreo mașină sau cules de vreo bandă de obsedați într-un microbuz cu uși glisante. Și nu pot face nimic decât să aștept, așa că toată după-amiaza aceea,

în timp ce încercam fără succes să obțin un credit, am alergat în sus și în jos pe scări de parcă aș fi fost o reîncarnare păroasă a mamei noastre așteptându-l pe Blue Bones să se întoarcă de la partida de fotbal din Geelong. De fiecare dată și-l imagina mort, ne declara orfani, și de fiecare dată el își făcea apariția beat criță, iar noi băieții îl ajutam să meargă pe coridor, sprijinindu-i toate cele o sută de kilograme. „Hai, Butcher, hai, mezinule, fii bun și du-te până la Chinezu pentru mine”. La Chinezu n-o vedeau niciodată pe mama, așa că le dădea mâna să-l placă pe tata.

La fel îl așteptam și eu acum pe fratele meu, iar când l-am auzit dând cu pumnii în ușă, m-am transformat în furia din ochii mamei noastre.

— Tâmpitule, unde ai fost?

Ei bine, el și scaunul lui fuseseră pe coclauri. Ceea ce sună bine, dar e o idioțenie - îi plăcea să cutreiere, dar nu i se putea da pe mână o cheie și ar fi luat-o razna dacă nu m-ar fi găsit acasă la întoarcere. Așa am ajuns să-l car, cu scaunul acela nenorocit cu tot, după mine prin galerii, dar nu contează, aveam probleme mai serioase decât Hugh. De exemplu, în curând mi-a devenit cât se poate de clar că nu voi reuși să capăt niciodată o expoziție fără cele două tablouri pe care le consideram cele mai convingătoare în momentul acela; unul fusese furat de polițiști, iar celălalt de Jean-Paul. Cât se poate de clar. Vă gândiți probabil, „De ce nu le împrumuți”. Dar Jean-Paul

nu mai coopera din cauză că - mă înțelegeți - nu mai putea avea încredere în mine.

— Îl fotografiez, a zis el, dacă te ajută cu ceva.

— Am nevoie de o fotografie de 25 pe 20.

— Nu te stresa, amice.

Rahatule, m-am gândit, nu-mi spune tu mie să nu mă stresez, hoț nenorocit ce ești.

— Ți vei căpăta poza de 25 pe 20.

Când rostește „vei căpăta” și „nu vei căpăta” atât de afectat, n-ai zice că el și tat'su sunt imigranți din Antverp, veniți cu un bilet de zece lire, că au construit șuri de tuns oile și au mâncat carne de cacadu la cină. Așa că de unde dracu' atâta prețiozitate la el? Dintr-odată parcă era Lady Wilson angajându-și muncitorii la tunsul oilor: „Ați luat parte activă la procesul de tuns anul trecut? Nu? Atunci nu veți avea onoarea să participați nici anul acesta”.

L-am întrebat pe Jean-Paul:

— Când îmi voi *căpăta* poza?

— Mâine, mi-a răspuns mijind ochii.

Am așteptat o zi, după care am sunat la el la birou și bineînțeles că nimeni n-auzise de nicio fotografie 25 pe 20, cât despre Jean-Paul, el era în Adelaide ținând un discurs la o conferință despre îndepărtarea cu Precizie a Bunurilor celor în Vârstă și Infirmi.

La poliție fusesem de trei ori și de patru ori sunasem la numărul de pe cartea de vizită a inspectorului Amberstreet, dar acesta era un copoi

de Sydney, așa că nu s-a deranjat să mă sune înapoi. Deci, la naiba cu toate - am azvârlit scaunul lui Hugh în spatele camionetei și am pornit-o spre buncărul acela groaznic pe care poliția l-a construit în Darlingtonhurst. Deși spre sfârșitul lui martie deja, era încă foarte cald, așa că mă grăbisem să-i achiziționez cartofii prăjiți și Coca-Cola și plănuisem să îi instalez scaunul peste drum, lângă Oxford Gym.

Dar lui Hugh îi era frică de poliție, iar când a văzut buncărul, a refuzat să iasă din mașină: a blocat portiera și și-a trântit mâinile peste urechile cărnoase și moțate.

— Tâmpitul, i-am zis, o să te coci aici.

Drept răspuns, a tras un vânt. Cât de delicat era.

Am intrat în sediul poliției neintenționând altceva decât să dau de Amberstreet, dar mi-am dat repede seama că n-avea nimeni de gând să mă oprească și așa se face că după mai puțin de zece minute ieșeam din lift la etajul al treilea unde am văzut scris pe perete „SECȚIA DE ARTĂ”. Dintre toate miile de oameni care au văzut clădirea aceea oribilă, cine și-ar fi putut imagina o astfel de răstignire? Alături se afla o ușă dublă care dădea într-o încăpere mare și fără ferestre, în fundul căreia se găsea o cușcă de fier de genul celor pe care le făceau probabil pentru maimuțele de la grădina zoologică. Aici erau depozitate lăzi, pânze, vreo treizeci și două de modele de bronz ale acelor

statui de Rodin care sunt veșnic obiect de litigiu și par să se înmulțească precum iepurii primăvara. Ușa către această cușcă era întredeschisă, dar ceea ce ar fi fost inevitabil următorul meu pas a fost întrerupt.

— Cine sunteți dumneavoastră? m-a întrebat o femeie minuscule în uniformă, care avea nasul cel mai nemaipomenit de lung și drept pe care îl văzusem vreodată.

Am întrebat de Amberstreet.

— Inspectorul Amberstreet nu e aici, mi-a spus ea.

Avea o grămadă de împletituri și argint pe ea și niște ochi albaștri pătrunzători.

— Atunci poate inspectorul Ewbank.

— A murit.

Dumnezeule, ultima dată când îl văzusem pe nenorocit, avea tabloul meu.

— O, nu, am strigat. Nu!

I s-au umezit ochii și și-a așezat mâna pe brațul meu.

— Era în Coffs Harbour când s-a întâmplat, a zis.

— Ce-a pățit?

— A făcut infarct, cred.

Dar ce s-a ales de pânda mea? Putea foarte bine să fie încă în spitalul din Coffs Harbour. Dacă a căzut lada, probabil a crăpat și ar putea fi acum – un scenariu mai rău decât spitalul – în vreun birou al aviației de coastă sau la aeroportul din Coffs Harbour, toată mototolită și îndoită, ca un meniu

de pizzerie în fundul unui sertar de birou.

— Inspectorul Amberstreet e plecat la înmormântare, a zis ea, cu nămile fâlfâindu-i de compasiune. La cimitirul La Pérouse.

Dacă n-ar fi fost intimitatea conferită de nări, aproape că aş fi întrebat-o de ce religie era mortul. Ceea ce ar fi fost de mare folos având în vedere că La Pérouse e un cimitir interminabil, iar când Hugh şi cu mine am trecut cu maşina prin porţiunea prezbiteriană şi pe la marginea evreilor, ne-am trezit blocaţi de zidul unei fabrici care forma de fapt graniţa sa de nord, iar drumul înapoi trecea printr-un cuib de mausolee chinezeşti. Mai jos puţin erau catolicii, iar la capătul celălalt, unde cimitirul e mărginit de grădinile chinezeşti de legume de pe malul pâ râului, am zărit o înmormântare. Era o şansă dintr-o mie, dar am scos camioneta de pe iarbă şi am parcat. Hugh şi-a scos scaunul. Eu am pornit-o spre groapa unde se ţinea slujba.

Coborâsem cam jumătate din deal, încercând să urmez pe cât posibil fâşia îngustă de asfalt, când am auzit un urlet în spatele meu, iar când m-am întors l-am văzut pe Hugh arătând animat spre un teritoriu religios pe care nu îl puteam desluşi, dar în direcţia generală a aeroportului şi a Terminalului Comercial Botany Bay.

Îl zărise oare pe Barry Amberstreet?

Evident că am ezitat. Dar apoi Hugh şi scaunul său au pornit-o pe deal în jos, sărind peste

morminte, căzând, rostogolindu-se, ridicându-se din nou, printre prezbiterieni și metodiști, repezindu-se spre umbra centralei electrice Bunnerong. Aproape de marginea de jos se zărea o siluetă solitară la costum. Arăta destul de slab ca să fie omul nostru. Eu aveam în picioare pantofi de piele, care erau complet nepotriviți pentru o astfel de situație, dar Hugh purta adidași cu talpă aderentă și alerga foarte sigur pe el, cu capul înainte și brațul stâng pompând de parcă ar fi fost prizonier la Oxford Gym.

În spatele meu, mașinile plecau de la înmormântarea catolică și, oricum, ce naiba credeam că fac? De ce nu puteam aștepta să-l văd pe Amberstreet a doua zi? Pentru că nu puteam suporta să știu că mi s-a pierdut tabloul. Pentru că era ultima mea speranță. Pentru că, dacă pânza era în Coffs Harbour, aveam să mă sui în primul avion. Pentru că eram un copil, un tâmpit maniac, agitat, îngrijorat și acum fugeam cot la cot cu uriașul meu frate nebun, legați și reflectați ca o nenorocită de spirală dublă de ADN, și cum deja îmi pierdusem pantofii aceia buni de nimic, ajunseseam la nivelele de mai jos ale cimitirului, printre anabaptiști și martorii lui Iehova, și eram, în fond, ca un câine care fugea după un băț pentru că nu-l mai vedeam pe individul în costum, nu mai vedeam decât gardul de lanțuri de la capăt pe care Hugh se cățara acum, trăgând violent de scaun, al cărui picior se înțepenise. Plaja a fost

cea care m-a zguduit în cele din urmă, m-a făcut să mă usture ochii, să simt cum ceva mă zgârie în gât, felul de plajă care era, comparația cu alte plaje - amintirea pe care o aveam cu Hugh ținându-l pe băiețelul meu în brațe în valurile spumoase de la Whale Beach. Acum mergea apăsător mai departe până a ieșit pe nisipul poluat de la La Pérouse și acolo și-a dat jos cămașa Kmart și, cu carnea expusă - un dezastru roz, cremos -, s-a pus să se uite la containerele ruginite de pe debarcaderul din depărtare. În spatele meu, ca într-un amfiteatru, morții strângeau rândurile împresurându-ne, iar eu mi-am înfipt degetul prin sârmă și am început să plâng.

14

Cheliuță s-a înfuriat pe nisipul de la La Pérouse și, ca întotdeauna, totul era o insultă personală, adică munții se înălțaseră și se fărâmițaseră - stânca nenorocită, valurile nenorocite, peștii morți, scoicile goale, corali plesniți ca niște oase - astfel încât firele de nisip care se aflau acum pe scaunul camionetei Holden să poată călători prin veșnicie cu UNICA INTENȚIE de a-i irita lui fundul plin de coșuri. Tatăl nostru Blue Bones era la fel, iar noi frații trebuia să ne ferim din fața furiei lui când găsea NISIP ADUS pe covorașele din VAUXHALLUL CRESTA și apoi urmau

amenințările cu biciuirile cu cureaua de ascuțit briciul, cu cablul electric, cu curele de piele neargăsită, să ne ierte Dumnezeu, ce gură avea, necruțătoare ca o tăietură de pe pielea lui. Copil fiind n-am putut niciodată să înțeleg de ce niște nisip frumos și curat putea să stârnească asemenea groază în ochii injectați ai tatălui meu, dar încă nu văzusem nicio clepsidră și nu știam că voi muri. Nimeni nu va fi cruțat, iar când i-a venit ceasul tatălui meu, vântul cel etern și nisipos i-a bătut prin măruntaie și l-a spintecat, să-i ierte Dumnezeu păcatele. Nu și-a găsit pacea nici în viață și nici în moarte, n-a înțeles niciodată cum ar fi să se transforme într-un fir de nisip care să cadă șoptind cu harul celor mulți printre degetele Domnului.

Când am ajuns înapoi pe Bathurst Street fratele meu a susținut că ADUSESEM NISIP în fostul studio Arthur Murray și apoi a dat SEMNE DE INSTABILITATE la fel ca mama noastră, biata mama, veșnic măturând, veșnic curată în caz că avea să fie chemată. SUNT EU DOAMNE. Uitare tralala lalala. Ochii lui Butcher scăpărau de reproșuri așa că am pus mâna pe mătură cum mi-a ordonat, iar când a azvârlit aparatul de fotografiat al fumătorului de marijuana pe geam, am știut că e mai bine să nu pun niciun fel de întrebare căci mi-am dat seama că o luase razna din cauza tuturor refuzurilor pe care le primise și nu mai putea suporta, în curând a terminat damigeana de

McWilliams de opt dolari nouăzeci și cinci și a anunțat că mergem să mâncăm. Avea destui bani ca să mă trateze cu niște frigărui asortate, rinichi, costiță, cotlete, fripturi, cânat de porc, dar își păstra fondurile pentru NEMURIRE așa că am știut că era pe punctul de a ne târî iar prin agonia unui VERNISAJ și m-a durut sufletul, Doamne ajută-mi, când i-am văzut ochii mici plini de reproșuri, când l-am văzut dând cu buretele pe costum, când i-am mirosit damful de hamei ud, duhnea ca un bar, Doamne ajută-mi, m-a făcut să mă gândesc la Bellinghen.

— Haida, mezinule, a zis el, și adu-ți și nenorocitul ăla de scaun.

Am vrut să-i spun nu dar n-am avut curajul, fir-ar numai Dumnezeu știe ce rău îi puteam încă face. În mașină n-am schimbat o vorbă tot drumul până la Australian Galleries din Paddington. Fratele meu își înghițise limba și n-a fost chip să-l clintesc, nici măcar când am tras un vânt MAI BINE AFARĂ DECÂT ÎNĂUNTRU cum spunea tatăl nostru, și mai spunea CALUL CARE TRAGE VÂNTURI NU OBOSEȘTE NICIODATĂ. Era într-o stare strălucitor de proastă când am ajuns la ADRESĂ, tot pastă de dinți și gel de păr și un singur capilar roșu vizibil pe nas. Era Michael Boone care fusese cândva faimos și l-a localizat pe ARTISTUL CARE EXPUNEA și a băut trei pahare de pinot tasmanian în timp ce l-a lăudat cu nesimțire. Tabloul ăsta te dă pe spate! Iar ăla e o

frumusețe! Numai eu îi puteam vedea furia ascunsă, MAREA ZBUCIUMATĂ dintre ce spunea și ce credea. Ținta acestor ipocrizii era un BĂIAT DRĂGUȚ cu păr lung blond și cârlionțat, care se bălăcea ignorant în disprețul lui Butcher și eu nu mai puteam suporta, Doamne ajută-mi, îmi era teamă pentru amândoi, și pentru mine, pentru că, dacă îl pierdeam pe fratele meu, eram și eu pierdut. Din cauza neÎNȚELEGERILOR anterioare nimeni nu m-ar mai fi vrut. Am încercat să-i distrag fratelui meu atenția dar acestuia începuseră să-i transpire îngrijorător pungile de sub ochii întunecați de vin așa că mi-am luat scaunul din zona pinot noir-ului și m-am așezat într-un separeu unde nici chelnerii nu m-ar fi căutat. Îmi era foame, dar și mai tare îmi era frică, deci am stat și m-am legănat cu scaunul, în față și în spate, ceasornicul uman, cu sângele târându-se țășnind formând vârtejuri și respiram adânc făcându-l să se OXIGENEZE și să capete o culoare cărămiziu aprins-aprins, iar dacă mi-ai fi tăiat gâtul aș fi crăpat, Doamne ajută-mi. Ce mizerie aș fi făcut. Asta îmi trecea prin cap când mi s-a adresat o voce de femeie. Ea a zis:

— Cei răciți n-au voie să cânte imnul.

Ăsta era un CITAT din cartea minunată a groaznicului pictor Norman Lindsay.

— Nu mă recunoști?

Femeia era frumoasă și foarte slabă, stilul căruia i se spune BĂIEȚESC cu sâni micuți și o

rochie de mătase care ți-ar fi încăput în buzunar laolaltă cu batista.

— Ce mai face fratele tău?

Doamne ajută-mi, era Marlene Leibovitz deși arăta cu totul altfel decât atunci când i se împotmolise mașina închiriată. Acum era mai degrabă TIPUL ARTISTIC cu părul coafat în STILUL NEGLIJENT dar era oricum foarte prietenoasă și s-a pus pe vine lângă mine și și-a împărțit cu mine farfuria cu gustări. Bănuiesc că trebuie SĂ-MI FI PIERDUT PE JUMĂTATE MINȚILE să mă bucur atât de mult s-o văd când știam că Butcher o învinuise pe ea că furase tabloul și ne distrusese viețile. I-am spus că am avut probleme cu poliția și că a trebuit să plecăm din regiune cu nimic altceva în afară de pânze și materialele care au încăput în camionetă. Și-a pus mâna pe brațul meu puternic și mi-a zis că și viața ei fusese nenorocită de exact aceleași evenimente. Soțul ei n-a putut face față stresului acelei responsabilități așa că din momentul furtului se ÎNSTRĂINASERĂ.

Avea părul foarte ciudat, de culoarea porumbului, nevopsit, deci nu trebuia să plătească O AVERE în fiecare lună ca să perpetueze o minciună. Ochii îi erau albaștri și apoși. M-am gândit că probabil era olandeză sau chiar nemțoaică, la fel ca și burlacul. Și-a găsit în curând un scaun și am făcut un picnic împreună și chelnerii în costume negre și cu cozi legate la

spate s-au aplecat să ne servească în timp ce noi vorbeam despre *Plăcinta fermecată* și i-am spus cum Butcher îi construise fostului său fiu o casă de palisandru, aproape exact la fel ca și CURTEA PLĂCINTEI de la pagina șaiszeci și trei, o știa foarte bine.

Asta m-a făcut să-i spun despre cum am pierdut și băiatul și curtea și despre toate celelalte nenorociri care se abătuseră asupra fraților Bones. I-am mărturisit foarte cinstit prin ce PASĂ PROASTĂ treceam, cum poliția nu ne-a înapoiat capodopera și cum galeriile nu-i dădeau fratelui meu nicio atenție.

— E un mare pictor, a zis ea.

Cum nimeni nu mai fusese de această părere din 1976, am fost uimit. A adăugat:

— N-ar trebui să treacă prin așa ceva.

Chiar în acel moment l-am zărit pe Butcher Bones care o acuzase pe nedrept. Era ocupat lingând pe altcineva și lucea groaznic, dădea din capul lui mare și stătea înclinat la 45 DE GRADE, astfel că probabil victima lui se credea cel mai interesant om de pe planetă. Cine ar fi putut ghici că bulinele roșii¹⁵ de pe pereți erau ca niște piroane fierbinți înfipite sub unghiile rupte de la degetele fratelui meu. M-am ridicat să-mi mut scaunul din raza lui vizuală dar bineînțeles că mișcarea mea i-a atras atenția și s-a întors, un

---

15 Când însoțesc un tablou, acestea indică faptul că lucrarea a fost deja vândută.

bețiv solid și sticlos, și-a întins brațele și a mugit.

— Dumnezeule! a strigat el. Dispăruta doamnă Leibovitz.

Aproape că am făcut pe mine.

15

În noaptea în care Marlene și cu mine stătusem de vorbă în Bellingen, fusesem un bărbat aproape decent. Dar la show-ul dezgustător al lui Steward Masters am fost mangă, beat mort, și tot ce-am văzut mi s-a părut fals, de prost gust, respingător ca niște paiete pe o ușă de latrină, iar apoi am zărit-o - cu ochii mijiți, buzele pline și acele două fântâni gemene de culoarea mierii formate de clavicula ei. Mi-a zâmbit și ochii îi păreau abia întredeschiși când mi-a întins mâna și m-am gândit: Tu ai furat nenorocitul ăla de Leibovitz.

Iar Hugh - fir-ar al dracu' - mi-a făcut cu ochiul.

Oh, m-am gândit, naiba să te ia. Crezi că merge mereu cu lugu-lugu?

Dar el își plia deja scaunul pregătindu-se de drum, iar paharul i-a alunecat din mână, izbindu-se de peretele galeriei și făcându-se fărâme.

Marlene Leibovitz s-a ridicat ca să se ferească de cioburile zburătoare.

— Hai să mergem!

Fratele meu a băgat paharul cu piciorul sub un birou.

— Bacana, a zis el. Bobolula.

Am abreviat ca să vă scutesc, n-aveți ce regreta, nu există nicio traducere în afară de faptul că atunci când spunea „Bacana”, voia de fapt să zică „Balcan”, un restaurant de pe Oxford Street unde se gândea că era cazul să îi țin companie doamnei Leibovitz în timp ce el, marele carnivor gras, avea să își umfle fălcile cu cărnuri croate la grătar. Și vreți să știți ceva? Cinci minute mai târziu eram toți trei în camionetă, duduind de-a lungul lui Oxford Street, scaunul lui Hugh lovindu-se de grilajul din spate și hoța de tablouri – pentru că asta era pentru mine în acel moment – stând ușoară și mătăsoasă alături de mine. Pasagerii mei vorbeau amândoi, Hugh despre nevoia de a bate carnea vițelilor nenăscuți cu un ciocan de lemn, iar peste această atrocitate am auzit-o clar pe Marlene Leibovitz spunându-i că avea necazuri cu poliția. Această știre m-a săgetat drept prin pinot noir-ul pe care îl băusem, dar apoi a trebuit să trec pe roșu lângă Ormond Street și, până să dăm cu botul de Taylor Square, începusem să mă întreb – cei care trag la măsea ca și mine vor înțelege cu siguranță – dacă nu îmi imaginasem cumva totul.

Aș fi întrebat-o despre poliție, dar a trebuit să parchez, iar în timp ce coboram ferestrele pentru a înlesni drogaților accesul, mi-a spus ea singură oricum. Cei de la secția de artă de la poliție intraseră, pretindea ea, prin efracție în apartamentul ei.

— Dar știi deja toate astea, a zis ea.

— Nu cred. Nu.

S-a încruntat.

— L-au dat în urmărire prin Interpol.

— Pe cine?

— Pe Olivier, soțul meu. A fugit. Nu citești ziarele?

Fratele meu își făcea acum drum prin mulțime, cu hotărâre, iar scaunul i se legăna atât de periculos, încât n-am avut timp să-i răspund.

— Ții minte, nu? a insistat ea, grăbindu-se să țină pasul.

Atenția îmi era în continuare distrasă de fratele meu, așa că a repetat.

— Am discutat despre soțul meu.

— Oarecum vag.

— Nu, a zis ea și m-a apucat de mânecă. Foarte clar. Opera tatălui său îl îmbolnăvește. Asta îți amintești?

Nu știam ce să spun sau încotro să privesc, cert e că n-am întrebat cum poate o pictură nemaipomenită să îmbolnăvească pe cineva.

— Poliția îl persecută pe singurul om din lume care n-ar fi putut să facă așa ceva.

De ce simțea nevoia să-mi spună chiar atât de multe?

— E fizic incapabil să atingă un Leibovitz.

Am dat din umeri.

Și-a încrucișat brațele pe piept, urmărind circulația, și am rămas în tăcerea aceea

suspendată până am fost conduși la masa care fusese pregătită pentru noi și lui Hugh i s-a permis să-și desfacă scaunul. Când se uita la el, ochii Marlenei Leibovitz erau surprinzător de moi, iar când a zâmbit - nu mult, doar o încordare minusculă a mușchiului buzei de sus - am avut pentru o clipă eronata impresie că avea să izbucnească în lacrimi.

— Crezi că eu am făcut-o, nu-i așa? m-a întrebat, rupând dintr-o chiflă și împingându-și bucata în gură, destul de dizgrațios. Ai strigat la mine „dispăruta Leibovitz”. A fost foarte urât din partea ta, Michael.

— Te cheamă Marlene Leibovitz. Și ai dispărut.

— Cum să nu, a spus ea.

O rochie de un roz-piersică îi înfășură ca un cearșaf de mătase trupul frumos și arămiu și nu i-am mai putut susține privirea umedă.

— Îmi cer scuze dacă am fost bădăran, i-am zis. Toată treaba asta mi-a nenorocit munca. În primul rând, mi-am pierdut studioul.

— Foarte bine, a spus ea calm. Dacă vrei să știi adevărul, Honoré Le Noël a fost cel care i-a furat domnului Boylan pânza.

Dar apoi a venit chelnerul și Hugh avea cerințe speciale și am văzut-o pe Marlene cum își suflă discret nasul.

— Ascultă, a zis ea, în timp ce ni se turna vinul.

Și mi-a povestit din nou despre cum Honoré Le Noël fusese surprins în pat cu Roger Martin.

Dominique l-a dat afară din casa de pe rue de Rennes numărul 157, ceea ce el a acceptat bucuros, printre altele pentru că avea o reședință mult mai frumoasă în Neuilly. Dar când ea i-a cerut să-și dea demisia din Comitet, el a fost de neclintit. Până în acel moment, ea își imaginase că membrii erau de partea ei. Ea fusese cea care înființase Comitetul, în fond. Cu toate acestea, când le-a cerut să îl îndepărteze pe Le Noël, i s-a spus că el este marele expert în opera lui Leibovitz și că va fi în detrimentul tuturor să se facă un lucru atât de abominabil. În cele din urmă ea a umplut Comitetul de propriii ei aliați, dar asta a necesitat ani de comploturi, iar Honoré a avut tot timpul din lume să o lucreze bine de tot.

În 1966, când Dominique era, ca de obicei, lefteră, a scos la iveală o capodoperă din perioada târzie, cu titlul de *Ampère*. A scos-o la licitație în New York, dar cei de la Sotheby's, care știau câte ceva despre reputația ei, au cerut Comitetului să confirme lucrarea, așa că tabloul a fost împachetat și trimis înapoi la Paris. Honoré probabil că atâta aștepta – și cine știe, poate el fusese cel care șoptise la urechea celor de la Sotheby's – și a reușit să convingă destui membri din Comitet că Dominique umblase la pânză, întâmplarea făcea că nu era deloc adevărat, dar el era expertul și mai era fără îndoială și un om rău pe care nu ți-l doreai ca dușman pentru că acum reușise să îi facă pe cei din Comitet să își pună la îndoială

propriul bun simț. Asta nu s-a întâmplat peste noapte, ci de-a lungul câtorva săptămâni sau luni. În punctul culminant al disputei, Dominique a intrat în La Coupole și a aruncat o carafă cu apă peste Honoré, ilar asta i-a subminat cauza și mai mult și Comitetul a refuzat să susțină *Ampère*. Odată ce s-a întâmplat așa ceva, drept moral sau nu, cei de la Sotheby's au refuzat să mai ia lucrarea.

— După ce l-au declarat un fals, mi-a zis Marlene, Comitetul a ordonat distrugerea tabloului.

— Ce?

— L-au ars.

— Îți bați joc de mine.

— Vorbim despre Franța. Trebuie să mă crezi. Așa cere legea. De aceea nu vrei să-ți lași vreun tablou prin preajma acestor Comitete. Au făcut-o sub supravegherea poliției. Bineînțeles că adevărul a ieșit ulterior la iveală. Incineraseră o capodoperă. Și a ieșit un scandal monstru.

— Au ars un Leibovitz!

— M-apucă plânsul, a zis ea.

— Dar de ce să-i fure lui Dozy tabloul?

Marlene a mai mestecat niște pâine și a dat cu putere din cap.

— Își va face apariția în Franța. O să vezi.

— Cum? De ce?

— E bogat și n-are altceva de făcut. E ca un soi de rege nebun și exilat care își imaginează că își

poate recăpăta tronul. E obsedat de „cazul Leibovitz”. A fost odată în același avion cu Boylan, a stat alături de el, amândoi la clasa întâi, și au început să povestească. Boylan are un Leibovitz. Honoré e o lipitoare care a dat de o venă proaspătă. Cât ai clipi din ochi sosise deja în Australia. A cules mostre de culoare și nu e neapărat faimos pentru finețea pe care o posedă când vine vorba de lucru manual. S-a întors la Paris și a scris un raport despre starea în care se află tabloul. Este un document dement. Spune că e o lucrare din perioada de mijloc, „aranjată” ca să pară că e o piesă valoroasă din perioada timpurie. De unde poate să știe? Ce drept are? Pur și simplu își imaginează că este stăpân peste Leibovitz. Că este expert. Spune că are radiografii care să-i susțină cazul, dar nu le-a văzut nimeni. Crede-mă, Michael, n-am nimic de câștigat din asta. N-aș suporta să fac vreodată rău unei opere de artă. Te rog să nu crezi lucruri rele despre mine. Chiar n-aș putea să suport.

În acest moment și spre surpriza mea, Hugh și-a pus mâna unsuroasă pe brațul gol al lui Marlene iar eu, văzându-i revărsarea de lacrimi care i se adunase în genele de jos ale ochiului stâng, i-am luat, la rândul meu, mâna. Deci, ce se poate face cu sentimentele mele? Trebuie arse sau ținute de perete?

Marlene avea să fie iubita fratelui meu - m-a lovit gândul și-am rămas ca trăsnit - dar nu era prima dată că îmi dădeam seama de asta înaintea lui. Uneori îmi venea să îl plesnesc și să îl pocnesc și să îl cotonogesc pentru cruzimea lui și habar n-are că eu am fost și mai îndrăgostit de așa-numita Curvă a Pensiei Alimentare decât a fost el. În această privință eram gemeni, latura cea mai bună din noi era identică. În Bacana, mi-am pus mâna pe brațul minuscul al lui Marlene și am privit cum lacrimile acelea triste i se scurgeau din ochii frumoși n-ați mai văzut un asemenea albastru - fire de albastru închis, albastru de opal, Doamne ajută-ne, aranjate sub forma unui ochi uman.

Butcher spunea întotdeauna că nu există Dumnezeu, nu există minuni, a stat și a judecat-o pe Marlene și a găsit-o vinovată de furt, dar apoi i-am văzut privirea aceea urâtă și rânjită și mi s-a făcut rău imaginându-mi ce va face, gândindu-mă că puța lui mare și groasă nu va fi în niciun fel descurajată de faptul că o condamnase fără proces. Artistul nu trăiește decât pentru el, este teoretic ca un CĂLUGĂR, un PREOT sau un REGE, dar în ciuda acestei opinii general acceptate el își căuta veșnic câte o femeie care să-l lase să-și vâre fața de gânganie irlandeză între sânii ei. Cine n-ar fi putut adormi în mireasma de lavandă care se ridica din pielea unei femei?

Când locuisem în Sydney înainte, fratele meu

obișnuia să mă ducă la O ATINGERE DE LUX în Surry Hills, dar nu înainte de a mă speria de moarte cu prezervative și instrucțiuni despre unde aveam voie să mă duc cu gura. Dar eu știam mai multe decât el, așa fusese întotdeauna. Fetele erau foarte drăguțe FĂRĂ BATERII, TU EȘTI JUCĂRIA MEA IUBITULE cel puțin trei dintre ele făceau economii ca să-și trimită copiii la școală, dar Butcher mă aștepta întotdeauna afară. Zicea că nu-i pasă cât durează, că avea să folosească timpul gândindu-se, dar multe gânduri nu i-au trecut niciodată prin minte, iar când i-am atins brațul lui Marlene sentimentele mele se aflau pe un tărâm închis pentru el, acces interzis, LA DRACU-N PRAZNIC.

În Bacchus Marsh am cunoscut multe fete cu nume care se pronunțau Mah și Wah și Lah. Asta era o glumă. Făăă-Wah! Asta e altă glumă.

Mah-Leen și nu Mah-Lane – și mă refer aici la Marlene Warriner și Marlene Boatwright și Marlene O'Brien și Marlene Repetti așa că nu m-am mirat să aflu că Marlene Leibovitz era de fapt Marlene Cook și că se născuse în Benalla, un orașel tare drăguț în North Eastern Victoria, nu cu mult mai mare decât Bacchus Marsh.

Fratele meu însă a fost foarte surprins pentru că o catalogase drept NEW YORKEZĂ. Dar ea era Marlene Cook și mama ei era proprietara de la COFFEE PALACE. Era tipul de fată care SCRIA întotdeauna ca să afle mai multe informații despre

POVESTEA ZAHĂRULUI sau istoria AUTOMOBILULUI AUSTRALIAN. Când am auzit toate astea, mi-am dat seama cu tristețe că era foarte potrivită pentru fratele meu pentru că și din cauza lui fuseseră veșnic probleme cu căsuța noastră poștală numărul 46, care era mereu blocată cu BROȘURI ȘI MOSTRE GRATUITE în detrimentul unor lucruri mai importante.

Correspondența asta a fost cea care i-a îndepărtat de ai lor, în cazul ei pentru a deveni o AMERICANĂ IMAGINARĂ, o expertă în opera lui Leibovitz, când singura ei educație consta în faptul că fusese dată afară de la liceul din Benalla pentru indisciplină – recunoscuse asta ea însăși, cine să-i pună spusele la îndoială? N-am uitat niciodată că și eu fusesem dat afară în clasa a patra. M-am ascuns în pat o săptămână întreagă trăgându-mi cearșafurile peste cap. Habar n-au avut ce imagini vedeam, cât de aproape au fost de o moarte violentă, Doamne ai milă de mine. Sânge tâșnindu-le prin nări și prin ochi.

Și iată-te și pe tine, Hugh, a zis ea, mâncând *cévapi* de porc în Taylor Square. Cine și-ar fi imaginat una ca asta în Bacchus Marsh?

Nu îi împărtășeam opiniile dar nu-mi păsa pentru că era foarte plăcut să-i fii prin preajmă. Îl reducea pe Butcher la tăcere, alinându-i FURIA DEMENTĂ care fusese stârnită de lucrările celui pictor frumușel și în general de faptul că nu mai era LA MODĂ. Ea a comandat clătite cu prune și

trei furculițe și după ce m-am ghiftuit de eram gata să pLESNESC ne-am întors cu toții pe Bathurst Street, dar nu înainte ca Butcher să cumpere două sticle de D'ARENBERG DEAD ARM SHIRAZ la 53\$ bucata, prețul fiind un indiciu că intenționa să o facă să-i placă mai mult de el decât de mine. Așa e viața. Cine știe ce-și mai aduce el aminte despre noaptea în care a început să i se schimbe întreaga viață? Nu vorbește decât despre cum mi-am uitat scaunul în restaurant și a trebuit să ne întoarcem și să îi explicăm chelnerului că ne aparținea de drept. Nu e vina mea că sunt atâția bețivi agresivi și criminali în Darlinghurst la ora aia din noapte.

În cele din urmă am ajuns să urcăm scările clădirii din Bathurst Street, fără să ne oprim măcar la primul etaj ci mergând direct la al doilea. Luminile școlii de dans erau mai bune decât am fi putut spera și Butcher le adunase și le îndreptase spre peretele cel mai lung iar acum, în ciuda rănilor pe care le suferise în timp ce îmi recupera scaunul, m-a putut ajuta în timp ce prindeam pânzele la locul lor. Pe locuri, fiți gata. Era ca o nenorocită de pasăre-grădinar care îi înșiră femelei cochilii de melci și păianjeni morți, umflându-se în pene ca să pară mai mare, alergând încoace și încolo, Doamne ajută-mi, cioc-cioc-cioc.

Până în acel moment doamna Leibovitz fusese VULNERABILĂ, dar acum ochii ei își pierduseră

orice urmă de sentiment și ne-a dezvăluit ceea ce este cunoscut sub numele de constituție profesionistă stând exact în ACEEAȘI POZIȚIE pe care o va avea și inspectorul Amberstreet mai târziu, ținându-și cotul stâng în mână dreaptă în timp ce stânga îi susținea bărbia și îi acoperea gura frumoasă. Nu cred că asta era rezultatul la care se aștepta fratele meu.

N-a scos o vorbă, preferând să dea din cap că văzuse suficient și la semnul ei noi cei doi bărbați mari am făcut pânza sul și am desfăcut-o pe cealaltă. Doamne ajută-mi, nu eram sigur ce anume se întâmpla. Nimeni nu se atingea de Dead Arm Shiraz, deși fusese oferit împreună cu cochiliile și păianjenii.

Apoi ea a zis:

— Pot să-ți aranjez o expoziție în Tokio.

Doamne ajută-mi.

Nu mă așteptasem deloc la una ca asta. Oare el da? Nu-mi pot da seama. Dacă aș fi fost în locul lui aș fi început să chicotesc și să țopăi în jurul camerei, DANSUL LUI BUTCHER de Arthur Murray. Dar ochii lui de Boone au rămas întunecați și mici ca și ai tatălui meu în momentul în care se gândea că prețul bun al unui animal putea să ascundă o BOALĂ CARE TREBUIA DECLARATĂ.

Unde?

În timp ce gura masculului era abia întredeschisă, a femeiei se căscase a surpriză.

Ferestrele erau deschise înspre stradă și se auzeau țipete, poate că ALBII veniseră să-i bată pe GALBENI, cum li se spunea. Femeia și-a scărpinat partea de sus a brațului gol și arămiu și l-a întrebat dacă a mai fost la Tokio. El se purta de parcă ar fi încercat să-i fure banii din buzunar.

— Cum pot să obțin o expoziție în Tokio?

Fața îi era ca un ou sau o piatră de râu, nicio fisură prin care s-o pătrunzi.

— La Mitsukoshi, a zis ea, zâmbind și încruntându-se puternic, în timp ce fruntea i se ondula ca marea la reflux iar sub tălpile ei râmele se agitau într-o panică tainică.

— Mitsukoshi?

— Magazinul.

— Un magazin, a zis el, ca și cum ar fi fost ceva dezgustător să cumperi o pereche de șosete și n-ar fi trăit cincisprezece ani în spatele unui nenorocit de magazin care i-a fost și moștenire și responsabilitate.

Marlene n-avea de unde să știe că ne aflam în pericolul de a ni se servi o predică bazată pe idei pe care i le băgase în cap Burlacul Neamț. Oricum, I-A TĂIAT-O SCURT, deschizând prima dată una din sticlele de cincizeci de dolari de Shiraz și turnându-și din ea într-o ceașcă de cafea, apoi explicându-i fratelui meu, în timp ce acesta se plimba înapoi și încolo ca și un cal într-un frâu de manej, că în Japonia toate expozițiile importante se organizau în magazine. Nu

pricepeam de ce îl suporta, dar bineînțeles celor așa-zis de geniu li se acordă LIBERTATEA de a se comporta ca niște IDIOȚI PERFECȚI. Marlene Leibovitz a insistat, scoțând în cele din urmă din geantă o agendă în care erau îngrămădite tot felul de hârtii, și mari și mici, printre care și o bucată de carton cu argintiu pe margini. Pe aceasta se aflau trei lucruri importante. Primul era numele magazinului Mitsukoshi, al doilea era furiosul Jackson Pollock cel împrăscător de vopsea Duco, dar abia când a ajuns la PRINȚESA MOȘTENITOARE s-a TREZIT și fratele meu.

— Ei bine, dracu' să mă ia, a zis Butcher.

E un mare mister pentru mine cum un individ atât de pornit împotriva REGINEI ELISABETA A ANGLIEI putea să fie atât de pătruns când era vorba de o prințesă japoneză, dar în curând a avut o mare ERECȚIE, PULSÂND CA UN CIORAP PLIN DE GREIERI. Și cine sunt eu în fond să încerc să-i înțeleg tainele creierului fojgăitor? Tot ce știu este că Butcher a văzut caracterele alea japoneze argintii pe spatele cartonului și ca urmare a fost atât de complet convertit la Mitsukoshi, încât n-avea să se mai răzgândească niciodată, nici măcar atunci când a descoperit că expoziția lui Jackson Pollock fusese de fapt deschisă de o VEDETĂ DE TELEVIZIUNE.

În seara aceea s-a născut și entuziasmul lui pentru peștele crud de toate felurile și după ce a mâncat TON DIRECT DIN BARCA DE PESCUIT s-

a intoxicat cu un parazit care dădea balonări, crampe, diaree și reacții neobișnuite prin mâțe. Dar asta nu a fost singura aventură neobișnuită din lunile care au urmat.

17

Hugh e întotdeauna acolo, Hugh cu scaunul lui și sandvișul cu pui și salată, nu poți să te piși sau să parchezi mașina fără să-l ieși și pe el în considerare, și – ca să fiu al naibii de precis – așa au stat lucrurile încă de când împlinise douăzeci de ani, aniversare pe care a sărbătorit-o încercând să-și înece tatăl în vană. Blue Bones era un mare ticălos, puternic și alunecos ca un varan bătrân, și l-a trântit pe Slow Bones pe spate și, ajutat fără îndoială de toate urletele alea îngrozitoare, i-a umplut pe jumătate plămânii cu apă și săpun înainte ca mama să spargă ușa cu o toporișcă. Dacă te bazai pe Hugh să-ți facă istoria familiei, n-aveai să auzi niciodată acest incident, pentru că își iubea tatăl dincolo de orice măsură, și toți patru am interpretat o melodramă violentă și zgomotoasă în ziua în care am sosit să-l iau cu mine la Melbourne. Biata mama. Fusesse o fată frumoasă.

Din acel moment, Hugh și cu mine am rămas indisolubil legați și n-am niciun chef să mă deprim amintindu-mi unde stăteam pe vremea aceea când eram pe jumătate nebun de furie și dezamăgire că

ajunsesem să tai carne de vită pentru William Angliss într-o fabrică din Williamstown, iar fratele meu trebuia deseori să sufere teribil, abandonat prin mașini noaptea, prin baruri după ora închiderii, lăsat pe mâna hoților de automobile, a drogaților, a studenților de la universitatea Monah. În momentul în care am cunoscut-o pe Reclamantă, cum preferă să i se spună acum, Hugh ajunsesese să nu mai suporte să fie lăsat cu alții și nu mai aveam de ales decât să-l am tot timpul în așa-zisa mea grijă.

Casa din East Ryde am cumpărat-o când prețurile tablourilor mele erau pe val la licitații, adică în 1973, când Galeria de Artă din New South Wales a binevoit în sfârșit să-mi ofere o expoziție retrospectivă. Nu pot să vă spun cât de frumoasă era strada pe vremea aceea, când mai exista industrie ușoară, înainte de a apărea Jean-Paul, înainte de casele cu piscină, înainte de BMW-uri. Terenul era înclinat spre nord, iar grădina era sălbatică și vie cu narcise ascunse și roșii minuscule încurcându-se prin iarbă, cu meri bătrâni cu trunchiuri contorsionate – Ribston Pippin, Laxton's Fortune – soiuri abandonate de atunci încoace de managerii de producție, de cumpărătorii din supermarketuri, toți dăunători mai nocivi decât molia mărului.

Reclamanta era înaltă și grațioasă ca o felină, iar eu eram plin de mine și prost ca un bărbat de douăzeci și opt de ani, croindu-mi drum printre

blițurile aparatelor de fotografiat cu o tigresă la braț. Cine nu m-ar fi invidiat? Era superbă ca o vedetă de cinema, cu pielea de culoarea mierii și o istorie genetică misterioasă deși i se spunea deseori că e o regină. Din seara în care ne-am cunoscut, în casa mea mirosind stătut a hamei au început să se reverse diverse arome – chimion, nucșoară, busuioc, praz înmuindu-se în tigaia mea veche. Era vară și grădina se îmbătase cu mirosul de fructe fermentate și iarbă proaspăt tăiată, iar ea și-a instalat o măsuță într-un colț umil al studioului meu unde a început să deseneze imagini minuscule de obiecte și făpturi imaginare, totul atât de original, ca nimeni altcineva, pe care apoi le cioplea încet în bucăți de lemn și le tipărea. Îmi plăcea la nebunie scara la care erau făcute, aparenta lor modestie, și mă înfuria groaznic să le văd neglijate în favoarea rahatului uriaș și cu gură mare al artei din Sydney. Și da, eram îndrăgostit de ea, și am luptat pentru ea, devenind probabil penibil. Mi-am forțat galeria să îi expună lucrările și prietenii să i le cumpere. Cine n-ar fi putut vedea fisura fină din pedestal? Numai eu n-am văzut-o, onorată instanță, n-aș fi văzut-o nici dacă viața mi-ar fi depins de asta.

Bineînțeles că ne certam. Dar când ai crescut într-un cămin în care mama ta ascunde douăzeci și șapte de cuțite în fiecare seară, urmele lăsate de aceste conflicte îți păreau mai degrabă ca niște mușcături din dragoste. Ne-am certat violent când

a vrut să-l exileze pe fratele meu într-un șopron din grădină, dar în același timp îi spunea Frate Hugh, Frère Hugh, Frate Bones. Îl săruta pe obrajii lui grăsani. Îl făcea să roșească. Îi gătea *cévapi*, special pentru el, vită, miel, porc, usturoi, piper, dar tot ea a fost cea care, când l-a surprins cutreierând prin casă în bieții lui chiloți lipsiți de modestie, a fost cuprinsă de o groază teribilă și mi-a poruncit să îl încui în camera lui noaptea. Am întrebat-o dacă e nebună fără să-mi treacă prin cap că de fapt era. A pretins că îi e frică să nu fie răpită și m-am gândit: Ah, mare lucru, și - vă rog să nu râdeți - am instalat un lacăt uriaș și murdar pe dinăuntru uşii de la dormitorul nostru.

Acum aud că toată lumea a văzut că mariajul era un dezastru, dar pe vremea aceea i-o trăgeam ca un nebun de trei ori pe zi, iar lacătul acela nu părea mai mult decât un coș minuscul, o imperfecțiune umană pe rotunjimea fundului ei perfect de zeiță. N-am prevăzut molia mărului, viermii care aveau să-și facă în curând apariția.

Când s-a născut Billy Bones, l-a ținut pe micuț în dormitorul nostru și am fost foarte impresionat de atitudinea ei până ce am aflat că se temea de fapt că Hugh va da năvală spărgând ușa și va mânca bebelușul în timpul nopții. Stătea de pază în spatele lacătului și poate că am mai fi încă împreună, eu și Reclamanta, cu Billy Bones între noi, zgâriindu-ne gambele cu unghiile lui murdare de la picioarele de copil dacă ea ar fi fost în stare

să suporte damfurile emanate de scutecele lui murdare. Mirosul de rahat îi făcea greață. Așa că Billy Bones a fost în curând mutat în camera sa, unde era păzit de o alarmă Fisher-Price. Cine a cumpărat alarma? Eu, evident.

Cât despre prezumtivul canibal, acesta păstra o distanță precaută față de copil, ca o mătă care urmărește sosirea unui pui de cățel în casă – observa îndeaproape, dar rămânea deoparte, în colțul lui. Mama însă a rămas de veghe, trează în timp ce eu îi sforăiam satisfăcut în ureche. Și n-o să vă vină să credeți. Bietul Hugh a fost prins imediat în flagrant. Șiretul wombat se târâse de-a lungul coridorului și îndepărtase cele două baterii de la alarma de la ușă, dar se pare că nimic nu scapă urechilor unei mame. Am fost târât la locul faptei, dedesubtul jucăriilor pe care le atârnasem plin de afecțiune de tavanul camerei. Acolo, sub umbrele uriașe ale unui stol de vulturi, cacadu, papagali roz, păsări ale căror aripi se înălțau și coborau încet în aerul îmbălsămat al Sydney-ului, se afla silueta masivă și cocoșată a Carnivorului, aplecat deasupra fiului nostru.

— Hugh!

A tresărit puternic, cu copilul în brațe, și, în lumina puternică a lanternelor de urgență, a devenit clar că atenția îi fusese captată de mult mai mult decât de alarma Fisher-Price. Scutecul plin de rahat fusese schimbat și tânărul Bill Bones se transformase într-un pachet perfect curat, ca

un kilogram de cotlete și cârnați. Pofțiți, doamnă. Mai doriți și altceva?

Trebuie să fiu corect și să spun că reclamanta a izbucnit în râs.

Și astfel, fără întârziere și pentru următorii aproape șapte ani, Frère Bones a devenit iubitul Unchi Bones, omul bun la trântă și doică. Iar când l-am văzut după mult timp, în Bellinghen, cu cățelușul înfășurat în haină, aproape că mi-a frânt inima pentru că amărâtul ținea câinele ăla, și mort și viu, așa cum îl ținuse cândva pe fiul meu.

Fiul meu îl iubea pe Hugh, de ce n-ar fi făcut-o? A crescut gonind după el prin iarbă, mâncând mere cu aromă de anason, dându-se cu bărci de lemn pe balta mică și verde. Le plăcea să se ia la trântă, amândurora. Chiar și atunci când n-avea decât șase luni, pe Bill nimic nu-l făcea mai fericit decât să-l rostogolești înainte și înapoi aproape violent. Din secunda în care a putut merge, a început să se repeadă ca un taur la picioarele noastre bărbătești și n-a existat o zi în care să nu-și ceară trânta de cum mă vedea. E greu de crezut acum, dar Slow Bones era fericit. Era ca un câine mare care avea pui, veșnic jucăuș și permițând tot felul de ciupituri și lătrături și hârjoneli. Așa că n-am nicio explicație pentru ce s-a întâmplat atunci când s-a întâmplat în cele din urmă. Probabil că Bill nu i-a dat drumul sau l-a apucat de vreo parte sensibilă din greșeală, pentru că Hugh a făcut ceea ce îi făcusem eu întotdeauna, mișcarea la

care recurgeam eu când nu îl puteam învinge prin niciun alt mijloc.

Eram în studio când am auzit urletele, mugetul adânc al lui Hugh, țipătul de durere al lui Billy ca o pânză de metal tremurând de durere. Îi văd și acum. Cât mi-aș dori să n-o mai pot face. Fratele meu întinzându-mi fiul ca și cum ar fi încercat să-l îndepărteze sau să-l împingă înapoi printr-un vâl ca o pânză de păianjen al timpului. În primă instanță nu mi-am dat seama ce vedeam: degetul mic al băiețelului atârând, abia mai ținându-se într-o bucată de piele, ca și gâtul unui pui de găină.

Pentru mai multe amănunte, v-aș trimite la declarația Reclamantei, dar eu am fost întotdeauna categoric hotărât să nu îmi abandonez nici fratele și nici fiul, deși în această privință aveam o părere exagerată despre drepturile mele. Deoarece se pare că nu era de căderea mea să aleg, ci a unui judecător cu cravată Pierre Cardin, care i-a transformat pe Frații Bones în obiectul unei sentințe de limitare a accesului și în cele din urmă am văzut lacătul acela într-o altă lumină.

Așa că veți înțelege acum de ce, atunci când superba Marlene Leibovitz a zis că îmi va obține o expoziție în Tokio, primul meu gând nu a fost la caracterul ei moral – care nu e o calitate pe care să o cauți vreodată într-un dealer – ci la Hugh. Hugh e întotdeauna acolo, la fel ca și problema că

trebuie să faci ceva cu el.

18

Nu mi-ar strica o liră pentru fiecare din dățile în care Butcher a hotărât că e timpul ca eu s-o șterg la culcare, dar în cazul lui Marlene Leibovitz n-a fost nevoie de cuvinte, DISCUȚIA LOR DE AFACERI fiind atât de urgentă, încât le-am spus adio înainte să-mi fie mie rușine pentru ei amândoi. Dumnezeu să fie cu ei. Când m-am ridicat să plec m-a sărutat pe obraz și mi-a spus într-o limbă străină ceva care trebuie să fi însemnat noapte bună. N-aveam niciun motiv să mă excit în ciuda a ceea ce simțeam.

După ce i-am lăsat să-și continue NEGOCIERILE m-am așezat pe treptele dintre primul și al doilea etaj dar nu peste mult timp Butcher s-a năpustit afară din încăpere ca un CÂINE DE PAZĂ care a scăpat din lanț. Ce era să fac? L-aș fi putut pocni în nas dar tatăl nostru făcuse bine să ne învețe că e o prostie să te bați pe scări așa că am coborât până ce l-am auzit închizând ușa de sus și trăgând zăvorul, trăgându-i-o ei, trăgând o încărcătură de spermă, ce-mi păsa mie?

Din momentul în care am fost dat afară de la Școala de Stat numărul 28 FĂRĂ SĂ AM VREO VINĂ am ocupat un scaun gri de oțel achiziționat de la unul dintre Depozitele AR-BEE, iar în duminicile de vară seara ședeam și mă uitam la

traficul care cobora dinspre Ballart și Pentland Hills, automobile făcute din oțel dar care arătau de parcă ar fi fost vii, ca niște căței în călduri, fiecare amușinându-i coada celui din față, un lanț neîntrerupt de bărbați și femei, iubiți și iubite, femele cu capul lăsat pe umerii masculilor, din când în când câte un braț subțire întins de-a lungul părții de sus a banchetei din spate. Așa treceau unul după altul în miriade gata de împerechere, stopurile roșii înlănțuindu-se într-un colier ce strălucea în amurg și întristare. După aceea mergeam în camera de vară - așa îi spuneam părții din verandă pe care Blue Bones o zidise cu bucăți de azbest, ceea ce era acum în general ilegal. Nu prea mai era mare lucru acolo de când fratele meu fugise de-acasă - paturi supraetajate cu rame de metal și urme de scotch maro, singura dovadă că PICTURILE SFINTE ale lui Mark Rothko cel care murise fuseseră vreodată acolo.

Pe Bathurst Street am coborât scările cu scaunul meu PARADIT, simțind tot timpul marele REPROȘ al lui Butcher cum mă apasă pe ceafă și asta mi-a pus motorul în funcțiune, l-a făcut să pompeze, și toți mușchii din antebraț au început să se ELECTRIZEZE și în astfel de momente trebuie să mă plimb. Nu-mi place întunericul, dar n-am avut de ales. Mi-am croit drum printre băieți și fete, bețivii strigându-mi să le sug pula. Îngeri alungați, draci și demoni iviți din bezna sticlei. Eu

îi cream oare? Era vina mea că erau acolo?

În altă ordine de idei - nu știu ce i-a făcut Butcher doamnei lui, dar cum să-i reproșezi că s-a săturat de el în cele din urmă? Nu era genul de persoană pe care o întâlnești tot timpul dacă ești din clanul Bones. Cu mine a fost întotdeauna drăguță, sau a fost până ce i-am dat motive să nu mai fie. Mai trebuie spus și că a adus pe lume un băiețel minunat un MODEL MULT SUPERIOR la orice ar fi putut face Butcher de capul lui. Iar eu am fost promovat pe postul de MAJORDOM, de factotum, de bun la toate, de doică, de portar, îngrijitor, chelner, spălător șef al sticlei, iar FRATELE meu își băga deseori în cap că era o insultă pentru mine să fiu servitor dar habar n-avea cine sunt eu, Doamne ajută-mi, eram ocupat acum de dimineată până seara, prins tot timpul într-o muncă folositoare până ce dintr-odată DRACU' SA MĂ IA. Ajunge.

În orice caz.

N-am fost niciodată atât de ocupat ca atunci când am fost Unchiul Hugh.

Ajunge, deși îmi doresc să-mi fi tăiat gâtul și să mă fi îngropat și gata.

Cum nu eram un bărbat curajos eram încă în viață, așa că am fugit de păcătoșii din Bathurst Street și mi-am croit drum printre mulțimile ÎNTUNECATE DE VIN către Debarcader și în curând aleile s-au mai golit, ceea ce îmi plăcea mult mai mult deși îmi țineam ochii beliți - atent,

așa cum fusesem sfătuit, la HOMOSEXUALI. Dacă aș fi avut cât de cât minte m-aș fi întors la adăpostul Clădirii în Reamenajare dar uneori pot fi UN MARE CRETIN și m-am îndreptat spre Cahill Expressway și umbra sa criminală și apoi spre ketchup-ul și apa puturoasă de la Cheiul Circular unde omul de serviciu era tocmai pe punctul de a ridica pasarela care ducea la feribotul de Woolwich. Am ajuns la bord atât de rapid, încât scândura pasarelei a țâșnit în aer și s-a prăbușit ca un baston de clovn pe debarcader. Omul de serviciu era slăbănog și urât și avea un tatuaj pe nas dar dădea din cap de parcă era O PERSOANĂ IMPORTANTĂ. Am mulțumit lui Dumnezeu că Butcher nu era acolo să se ofuscheze.

Acasă nu mă puteam duce. Era o lume pierdută la o mie de kilometri distanță. Chiar înainte să dăm colțul la promontoriul Dawes m-a izbit mirosul de cală și petrol care venea dinspre vasele ancorate dincolo de insula Goat, iar pescărușii erau ca un mușuroi de termite fojgăind în jurul pilonilor podului, traficul furios încleștat de asemenea într-o mânie zgomotoasă deasupra capului meu. Astfel - feribotul, calm și senin, și vântul dinspre nord-est mi-au ridicat cămașa de pe trup de parcă aș fi fost o sârmă de rufe sub formă de om, fără nicio altă povară pe suflet. Pentru o clipă am fost fericit și apoi, dintr-odată, ajunge.

Ajunge.

Mi-am strâns scaunul și am coborât pe puntea

de jos motoarele mari diesel neîncetând nicio secundă sub tălpile mele, trimitându-mă înapoi în locuri pe care eu și Bill Bones le știuserăm cândva, în FOSTELE NOASTRE LOCURI PREFERATE.

Mai bine să nu te gândești la asta.

Cum sărisem așa pe negândite la bord nu prea aveau de ales. Prima stație a feribotului era debarcaderul Darling Street din Blamain East unde un BINECUNOSCUȚ RĂUFĂCĂTOR își avusese întotdeauna pe mal vila cu jaluzele de pânză. Înainte de SENTINȚĂ am venit deseori aici cu băiețelul lui Butcher și l-am ridicat în brațe ca să poată spiona dincolo de zid deși n-a văzut niciodată pe cineva pe-acolo și în niciun caz pe criminalul însuși. De aici mergeam uneori la piața care se afla mai sus pe Darling Street sau ne întorceam la debarcader ca să prindem câte o BARCĂ sau luam un feribot mai târziu spre PROMONTORIUL LONG NOSE iar acolo vizitam șantierul naval STOREY AND KEERS și dacă niciunul din DIRECTORII COMPANIEI nu era la serviciu amicul nostru ne lăsa să ne urcăm la bordul NAVELOR STRĂINE sau pe BĂRCILE DE PESCUIT joase și maro iar odată am fost duși clandestin pe insula Cockatoo, Billy Bones și cu mine, unde am fi putut fi trimiși la închisoare pentru că intrasem pe proprietate privată. Aici am vizitat ilegal electrocentrala, care era ca și interiorul unui radio cu lămpi, cu lumină violet,

scânteii, și un tunel STRICT SECRET care ducea de la un capăt al insulei la celălalt. Billy avea constituția unui Bones, nu obosea niciodată. Am fost fericit cât am fost servitor. În fiecare zi făceam câte ceva nou. Uneori luam feribotul spre Greenwich și acolo mergeam și înotam în piscină – SĂRITURI PE BURTĂ ȘI PLUTA și minunățiile înotatului ca un CÂINE. Nu-i bine să-ți aduci aminte. Mai bine nu. Am fost prost că m-am dus la Cheiul Circular.

Când feribotul a ajuns la debarcaderul de pe Darling Street, n-am avut încredere că OMUL DE SERVICIU mă va lăsa să scap. Am sărit înainte să apuce el să arunce frânghia peste baba de cheu, n-am aruncat nici măcar o privire CASEI RĂUFĂCĂTORULUI dar m-am repezit în sus pe dealul Darling Street cu scaunul sub braț. Fără îndoială că arătam ca un nebun cum mă năpusteam în halul ăla în sus pe deal înspre Balmain, Dumnezeule, cred că mi se înnegrise sângele. Străzile erau pustii în afară de BEȚIVII care se revărsau din baruri ca niște măruntaie dintr-o rană mortală. Nu exista stradă care să nu aibă o amintire – Bill Bones și cu mine am construit cea mai mare casă Lego chiar aici, în parc, lângă policlinica de urgență unde l-am adus când și-a ars mânăța fără să fie el de vină.

În față la Willy Wallace oamenii își beau berile în drum și mi-am cerut scuze când am dat peste ei, dar apoi am plecat repede ținând scaunul strâns

ca pe UN SCUT ÎMPOTRIVA DUȘMANILOR TĂI. Știam exact unde eram, bee-pop, shee-bop – mirosul de gaz și de pișat de pisică și de petrol dinspre Mort Bay peste tot în jur – când m-au luat în primire bețivii eram aproape de locul jafului la comandă din 1972. Venisem de mai multe ori aici cu Billy UN LOC ISTORIC unde banditul a dansat în jurul gloanțelor RAT-TAT-TAT.

Fratele meu spune că îmi atrag singur necazurile dar cum aș fi putut să mă atac pe la spate? Astfel asaltat, a trebuit să îmi pocnesc agresorii cu scutul. NU POT ÎNDURA CEEA CE-MI FAC. NU-L POT AȘTEPTA PE IISUS SĂ MI SE ARATE¹⁶. Găliganii au luat-o la goană schiopătând și urlând ca niște jigodii wombați oposumi hoți de plăcintă învinși. După cum am aflat ulterior n-au depus nicio plângere sau acuzație și nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu și-ar fi băgat coada același om de serviciu neprietenos – ceea ce nu e dovedit dar cum altfel ar fi știut poliția să mă aștepte la Chei. Ofițerii au dorit să afle de unde aveam atâta sânge pe cămașă și scaun.

Totul e bine când se termină cu bine până la miezul nopții eram acasă în pat. Marlene Leibovitz a fost cea care mi-a curățat scaunul cu Ajax. În versiunea lui Butcher, eu eram crucea pe care o avea el de purtat, Doamne ajută-mi, trebuie că sunt IDIOTUL SAVANT, un mare dezastru.

---

16 Versuri din melodia *Oblivion* a trupei britanice Terrorvision.

N-aveam în casă nici măcar un plasture, dar existau destule rezerve de whisky Corio ca să-i dezinfectez fratelui meu bărbia însângerată, iar tamponul i s-a agăţat de ţepi lăsând în urmă floricele ca nişte smocuri de lână de oaie agăţată într-o sârmă ghimpată. Văzând-o pe Marlene cât de delicat culege şi aruncă aceste inflorescenţe, nu mi-ar mai fi păsat dacă furase un tablou sau jefuise Banca de stat din Victoria. Bineînţeles că făcusem deja „dragoste”, dar ceea ce se întâmpla era serios – în cele din urmă Hugh nu mai era un obstacol în calea fericirii, dimpotrivă, a reuşit să scoată din ea tot ce era şi încă este de admirat, adică adâncă ei compasiune pentru toţi cei ciudaţi sau abandonaţi sau trăind dincolo de ce e convenţional.

Nu mi-a trecut prin cap că şi rănitul Olivier Leibovitz beneficia de pe urma acestei inimi neaşteptat de tandre. Vreţi să ştiţi adevărul? Nu mă gândeam la el deloc. Eram ca un adolescent, scăpat din frâu şi de sub orice control, negândindu-mă nici măcar pentru o secundă unde m-ar putea duce inima mea ignorantă, neînţelegând că acest afluş de sânge putea afecta ce pictam şi unde trăiam, ba chiar şi unde muream. Tot aşa, nu mi-am irosit nici măcar o clipă întrebându-mă ce consecinţe va avea faptul că intram în orbita otrăvită a Comitetului Leibovitz. Mă îndrăgostisem.

Jean-Paul avea să decidă în curând că relaţia

mea cu Marlene era „de fapt” legată de expoziția din Tokio. Așa-ziii mei „amici” - toți de o subtilitate psihologică atât de mare, încât îți venea să-ți iei câmpii - credeau și ei același lucru, dar, dacă ar fi zărit-o măcar pe această frumoasă femeie rembrandtiană întinzându-se să curețe rănilile întunecate ale lui Falstaff, i-ar fi înțeles toate acțiunile ulterioare, sau măcar o parte dintre ele.

În curând dormeam toți trei la același etaj, eu ținând-o pe Marlene la piept în timp ce Hugh, la un metru distanță, sforăia ca o țeavă pe jumătate înfundată. S-a cuibărit în umărul meu toată noaptea, nemișcată, calmă, încrezătoare, dând chiar și în somn dovadă de o afecțiune gingașă care n-avea niciodată să rezoneze cu reputația ei publică. Vântul de vest a bătut până înspre dimineață, făcând ferestrele să zdrăngăne și învăluind în nori luna frumoasă și fremătătoare. A doua zi dimineață văzduhul era încremenit și am văzut mai întâi albastru-deschis, apoi albastru-închis - ochii ei limpezi larg deschiși, cerul jegosului Sydney, din care fusese suflată toată otrava.

Nu aveam duș, dar iubita mea s-a spălat cu apă rece de la robinet și apoi a fost perfectă. Avea douăzeci și opt de ani. Avusesem și eu cândva vârsta asta, cu mult timp în urmă, când încă eram răsfățatul Sydney-ului.

La subsolul unei case de pe Sussex Street se afla

o cafenea dubioasă pe care o tăiasem de pe listă din cauza crizelor de panică ale lui Hugh pe care-l apuca uneori claustrofobia. Aici și-a așezat fratele meu în curând fundul mare pe un taburet acoperit cu o imitație de piele de leopard. „Pano” a anunțat el bătând darabana pe tejghea cu degetele lui cu unghii roase. „Două pan-o șocolat.”¹⁷

În timp ce Hugh tocmai își punea micul dejun pe cămașă, eu am adus trei boluri de cafea. Marlene se transformase în eficiența întruchipată.

- Dă-mi numărul individului.
- Care individ?
- Tipul care are tabloul tău.
- De ce?
- Am să ți-l recuperez, iubire.

Cât de american.

— La dracu', a șoptit Hugh în timp ce ea se folosea de telefonul proprietarului. Să-i dea Dumnezeu zile. Doamne ajută-mi.

Și nenorocitul m-a sărutat pe obraz.

Marlene s-a întors, cu buza de sus încordată ca a unui om pus pe pozne.

— Ne vedem la prânz, a zis ea. La restaurantul Go-Go Sushi din Kellett Street.

A sorbit într-un final din cafea, împodobindu-și mai sus-menționată buză cu spuma zaharoasă. Dar apoi i-am văzut triumful secret în ochii îngustați și m-a pălit un atac de panică de genul: Cine dracu' mai ești și tu, Femeie Fantastică? Unde ți-e soțul

---

17 Pronunțare stâlcită a franțuzescului *pain au chocolat*.

tembel?

— O, Butcher Bones!

Și-a trecut degetul peste buza mea de sus.

— N-ai o slujbă la care trebuie să te duci?

— Trebuie să culeg niște cataloage Mitsukoshi mai vechi din apartamentul meu, a zis ea. O să-ți placă, dacă ai chef să vii. Apoi, dacă avem timp, o să trecem și pe la poliție să vorbim cu rahatul ăla șmecher. O să-ți recuperăm ambele pânze astăzi.

— Da?

— Oh, da.

A reieșit că apartamentul ei era într-una dintre clădirile acelea de dinainte de război care se aflau aproape de capătul lui Elizabeth Bay Road: fără lift, neavând decât trepte tocite de ciment la capătul cărora erai în cele din urmă răsplătit cu priveliștea golfului de dedesubt. Dacă sunteți pictori în Sydney probabil că zona vă este deja cunoscută - Gotham Towers, Vaseline Heights -, goange, bucătării cu decorațiuni, ceramică în stil art deco, artă cu ambiție, dar aceasta nu era o vizită obișnuită și, în timp ce Hugh s-a repezit pe scări în sus, izbindu-și scaunul de balustrada verde ciobită, am început și eu în sfârșit să mă aștept să dau peste soțul încornorat care nu fusese până în acel moment decât copilașul din brațele mamei cu sânii dezgoliți. Ușa de la intrare era făcută dintr-un metal gros și gri și se puteau vedea pe ea semnele unei spargerii violente recente. Înăuntru nu era nici urmă de bărbat,

nimic din ce ar fi putut să sugereze existența fiului lui Jacques Leibovitz, nimic ce aş fi putut recunoaște că i-ar aparține, în afară de un abonament la *Car Rally* și o piersică decojită și pe jumătate mâncată abandonată în voia furnicilor lângă chiuveta din bucătărie. De aceasta Marlene Leibovitz s-a scăpat imediat și am auzit-o cum se prăbușește ca un oposum beat, izbindu-se de palmier și apoi coborând prin arborii de cauciuc de dedesubt.

— Aia a fost o piersică, a zis Hugh.

— O piersică, a zis ea și a ridicat o sprânceană ca și cum ar fi încercat să spună „habar n-am ce vrei să spui”.

Hugh a pornit-o împleticindu-se spre fereastra bucătăriei și scaunul său ar fi lovit cu siguranță ceva, așa că am avut o mică încăierare, atât de viguroasă de partea lui, încât mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie gelos, iar până să-l așez în siguranță în mijlocul încăperii, gazda noastră recuperase o grămadă de cataloage lucioase dintr-un dulap de acte ce părea să fi fost atacat cu o rangă.

— OK, putem pleca.

— E foarte drăguț aici, s-a pronunțat Hugh cu mâinile julite încheștate pe genunchii puternici. Foarte curat.

Curat și ciudat - aproape nici urmă de ce s-ar putea numi *artă*. Am văzut o singură vază Clarice Cliff care fusese spartă și recondiționată destul de

grosolan, iar în afară de asta, doar un șir de pietricele de râu gri aliniat pe raftul de sus al unei biblioteci.

— Aproape toate lucrurile noastre sunt încă depozitate.

Ale noastre?

— Am venit în mare grabă. Olivier a fost trimis să salveze un client din mâinile braconierilor locali.

Și unde era acum? Nu puteam întreba.

Fratele meu s-a întors însuflețit spre noi.

— Cine locuiește aici?

— Poftim?

— Cine locuiește aici?

— Oameni nebuni, zis ca Repede. Trebuie să plecăm.

Din câte țin eu minte viața în Marsh era foarte molcomă deși nu umblau CÂINII CU COVRIGI ÎN COADĂ, vânt aspru dinspre Pentland Hills apoi ploaie rece toată iarna, plus mi-am învinețit de patru ori gâtul de la grindină ca să nu mai vorbesc despre gheața de pe parbrizul Vauxhallului Cresta care arăta ca niște diamante fărâmițate în lumina glacială. Aceasta din urmă a fost observația lui Butcher și nu i-a fost niciodată iertată EXPRESIA POETICĂ pentru că s-a crezut imediat că vine de la Burlacul Neamț. Diamante fărâmițate pe dracu', a zis tatăl nostru, după cum îi era obiceiul, adică avea obiceiul de a fi sarcastic după ce se închidea barul la ora șase. Anul acela de ziua lui Blue

Bones, Butcher a inventat un aparat de dejivrare cu niște ventuze de cauciuc prinse de interiorul parbrizului. Doamne iartă-ne, a secat bateria Vauxhallului și după aceea S-A TERMINAT LUNA DE MIERE cum se spune. Diamante fărâmițate pe dracu', a zis tata. Să mă ia dracu' cu diamantele astea fărâmițate cu tot.

O viață nu întotdeauna perfectă, recunosc, dar relaxantă în felul ei, cu intervale decente între un lucru și altul la fel ca și distanța dintre furnici într-o procesiune traversând poteca. Din când în când, între Darley și Coimadai mai găseai pe drum câte un oposum în putrefacție sau vreun iepure suferind de mixomatoză. Muștele sunt clepsidrele hățișurilor. Să mă ia dracu', clepsidra hățișului. Vocea șuiată a tatălui nostru încă vie după atâția ani.

Deci asta este ideea: un interval între lucruri să poți să-ți tragi sufletul, indiferent cât de rele ar fi lucrurile în sine.

Dar Sydney, Doamne ajută-mi, era ca UN FOC DE ARTIFICII de ziua lui Guy Fawkes¹⁸ bang-bang-bang-bang fără încetare și toate aceste explozii îmi provocau scântei în mușchi și sincer aș prefera acele după-amiezi de duminică din Bacchus Marsh cu mama plângând în camera ei IAR CÂND VINE SEARA, NU ÎNDRĂZNI SĂ-ȚI PROMIȚI ZORILE.

---

18 Militant catolic, inițiator al „complotului prafului de pușcă”, prin care a încercat să arunce în aer Parlamentul englez în noaptea de 5 noiembrie 1605.

Timpul era foarte domol pe vremea aceea, n-aveai nimic de făcut decât să furi gheață din camera frigorifică și s-o simți cum se topește ascunsă în buzunar. În amurgul de duminică să privești furnicile cum traversează poteca și coboară înapoi în canal, cine știe ce credeau ele despre soare, umbră, farurile de pe șoseaua spre Ballarat?

Dar în Sydney, Domnul să ne aibă în pază, abia ce i-am pocnit pe neghiobi, că i-am și întrerupt lui Butcher TREABA cu Marlene Leibovitz și după ce a venit MOȘ ENE a fost o altă zi și am turnat CAFEINĂ în sânge și eu am fost hamsterul care face giumbușlucuri.

Nimeni n-a spus nimic dar n-am avut nicio îndoială că apartamentul lui Marlene fusese spart și puteai mirosi PĂTRUNDEREA PRIN EFRACȚIE de la o poștă dar Butcher ca un CRETIN s-a învârtit pe acolo admirând niște pietre și o vază spartă deși era clar pentru oricine cu o INTELIGENȚĂ MEDIE că un răufăcător cauzase stricăciuni cu o rangă șperaclu baros și asta nu era tot. Chiar și ușa de la intrare arăta ca VICTIMA UNEI CRIME. Eram foarte îngrijorat de felul în care vom putea s-o apărăm pe noua noastră prietenă cu ochi frumoși și un zâmbet ascuns atât de des în colțul lor.

Ca s-o ajut pe Marlene să scoată CÂTA-LOAZELE, cum ne plăcea să le spunem în Marsh, m-am forțat să deschid dulapul de acte. Și acesta fusese bruscăt, broasca scoasă, totul arăta ca un

ACCIDENT RUTIER, o cutie poștală în care intrase un camion de gunoi.

Foarte curat, am spus. Asta a fost DE POLITEȚE. Așa am fost crescut, adică atunci când tata a azvârlit cu piciorul de miel atât de puternic că a străpuns tencuiala și a rămas înfipt în perete, cu coapsa înăuntru și osul pulpei îndreptat spre mine, nimeni n-a zis nimic. Mâncăți mai departe.

Cu toate acestea, copilăria mea a fost în mare foarte liniștită și calmă, nimic alarmant de raportat. Stăteam în fața firmei tatălui meu pe care scria artistic cu var CARNE DE ANIMALE SACRIFICATE LOCAL și mă uitam la pomii de Crăciun legați de stâlpii de pe veranda hotelului Courthouse. Erau din soiul PINUS RADIATA, pe vremea aia nu exista niciun termen mai normal pentru ei. Acești Pinus Radiata se pleoșteau la zăpușeală ca niște condamnați executați, nu tocmai plăcut, dar nici în mare neorânduială, și nu aveam prea multe lucruri la care să mă gândesc în afară de pulsul din gât și pocnetul din ceafă deși mai mult seara decât dimineața.

Butcher nu s-a arătat curios să vadă câta-loazele japoneze până ce ne-a îngrămădit înapoi în camioneta plină de nisip. Motorul mergea și mă gâdilau urechile din cauza șuieratului ascuțit al pompei de apă Holden. Ne îndreptam spre URMĂTORUL LUCRU, Doamne ajută-mi, un mare SCANDAL cu poliția de care Marlene și Butcher păreau foarte încântați, explicați-o pe asta dacă

puteți. Turometrul clipea ticăia groaznic la fel ca inima unei vrăbiuțe sau a unui pește - cum pot să suporte așa ceva? apoi a rugat-o pe femeia frumoasă să îi arate cataloagele, rezultatul fiind o mare DEVERSARE TOXICĂ de cerneală străină, un miros ca IPERITA, iar dacă nu aia atunci alte substanțe ciudate în niciun caz mirosul de artă pe care tiparnițele străine pretind că îl reprezintă.

Marlene m-a întrebat:

— Tu ce crezi, Hugh?

I-am răspuns că era foarte drăguț totul și ca să fiu corect poate că nu chimicalele astea îmi dădeau dureri de cap. În apartament detectasem un miros asemănător cu cel al puștii de 22 a lui tata după ce trăgea cu ea - CORDIT - iepurele zvârcolindu-se încă pe jos înainte să-i întind gâtul. După cum am spus, era parfumul general al unei INTRUZIUNI dar dacă era legală sau nu nu-mi puteam da seama. Știam că aceste câta-loaze erau DOAR ÎNCEPUTUL drumului care ducea spre expoziția din Japonia și când l-am văzut pe Butcher cum mângâie paginile - era ca o loază el însuși, ca un câine care-și linge puța în mijlocul drumului și se pune astfel în pericol de a fi călcat de un camion.

CÂT AI ZICE PEȘTE am ajuns în HOLUL DE LA INTRAREA în Sediul Poliției și Butcher își imagina probabil că joacă Marea Finală de la MADINGLEY PARK pentru că s-a repezit înspre o aripă a clădirii crezând că poate să ajungă nestingherit la

destinație dar depășise limitele și i s-a cerut să ne completeze numele la recepție. Nu-mi plăcea să fiu prea atent în astfel de situații. Mirosul dezinfectantului cu care se spălase pe jos era foarte puternic.

Inspectorul Amberstreet nu mai lucrează aici.

Aceasta a fost vestea care ni s-a dat într-un final și toată politețea de până atunci a lui Butcher s-a dovedit a fi doar lapte stricat într-o mult dorită ceașcă de ceai, dar chiar când se pornea să bată câmpii, Marlene i-a luat chitanța MULȚUMESC LUI DUMNEZEU și i-a arătat-o SERGENTULUI DRĂGUȚ de la recepție. A spus că nu doream decât să recuperăm un bun care ne aparținea și care fusese reținut într-un caz care era acum rezolvat.

Sergentul drăguț s-a oferit să o însoțească pe Marlene.

— Mulțumesc, a spus ea, dar cunosc drumul.

În lift a început să se înroșească și cum arăta ca o NORDICĂ îi stătea foarte bine deși nu pricepeam ce se întâmplă, în sfârșit.

La etajul al treilea am văzut scris SECȚIA DE ARTĂ pe perete așa cum spusese Butcher și înăuntru era o polițistă, de asemenea o femeie sergent cu un râț lung ca un furnicar pe care și l-a ridicat întrebătoare către noi. Doamne ajută-mi, Doamne mântuiește-mă. NĂRI URIAȘE. În spatele ei se vedea o mare îngrămădeală care arăta mai degrabă ca atelierul de reparații al lui Eddie Tool

sau serviciul expres de noapte al lui Jack Hogan, pe care tata l-a folosit odată ca să trimită carne în America deși ăla a fost un vis DE CARE S-A ALES PRAFUL cum se spune. Artă de tot felul în lăzi și cutii și obiecte separate împachetate în hârtie, folie cu bule de aer, polistiren cât cuprinde, indestructibil până-i lumea. Asemănător și cu raionul de piese de schimb de la Service-ul lui Waltzer. Stewart Waltzer avea curele de ventilator, arcuri, dar și șerpi în formol, litere cu magneti, bucăți de metal de ținut cărțile drepte pe raft făcute la strungul din atelierul său. Lui Butcher nu-i păsa de Stewart Waltzer sau Jack Hogan. Marsh era un loc mort pentru el și i-a înmănat chitanța sergentului care și-a vârat apoi nasul în lucrurile din cușcă, întorcând câte un obiect ici și colo, uitându-se apatic la etichete. Simțeam deja furnicături în antebrațe dar când l-am văzut pe Butcher că intră în cușcă FĂRĂ SĂ I SE FI DAT VOIE mi s-a tăiat filmul cum se zice.

Creierul e o chestie ciudată în felul în care lucrează, întotdeauna căutând explicația cea mai politicoasă, așa că în momentul în care l-am văzut pe Butcher că iese târând un obiect negru și moale creierul meu a crezut că este o carpetă de-aia străină pe care avea obiceiul s-o care de la o femeie la alta. Arăta ca un câine mare și bătrân care trăgea după el o pătură împuțită dar când el și Marlene au început să întindă obiectul pe ciment i-am auzit țipetele de disperare și atunci

am văzut că era o operă de artă vandalizată dincolo de orice limită. DOMNUL SĂ NE MÂNTUIASCĂ. Era pânza bietului meu frate. Pe ea se aflau cuvintele mamei noastre, negre ca și pupilele ochilor ei, iar aici fusese tratată ca un soi de căptușeală de mochetă, Doamne iartă-i, aruncată la gunoi de cei care o întinseseră și femeia cu nasul mare spunea N-O SĂ VĂ AJUTE CU NIMIC DACĂ URLAȚI LA MINE.

Era ca o funcționară de la poștă un MIC HITLER verificând numărul chitanței și eticheta prinsă grosolan cu capse de colțul pânzei negre. Cuvintele mamei mele înălțându-se din bezna de pe Main Street. Nasul a găsit numărul de pe etichetă într-un REGISTRU dar nu știa cu cine are de-a face. Nu era un furnicar ci o furnică, o muscă pe peretele palatului unui rege, iar când fratele meu a întins pânza pe care eu i-o tăiasem cândva atât de măiestru, era la fel de FURIOS și de RĂNIT ca atunci când am îngropat-o pe mama și i-am pus bănuți pe ochi BIATA MAMA draga mama cum și-ar fi putut ca imagina ce viață o să aibă. Blue Bones fusese un BĂRBAT CHIPEȘ, ÎNAINȚAȘUL echipei Bacchus Marsh XVIII și cum ar fi putut ea să-și prevadă viitorul, nu mai mult ca un colibri sau o codobatură pe marginea Darley Road. Fratele meu își întindea acum pânza pe o mochetă care avea exact aceeași culoare MARO TUTUN ca și camera noastră de motel de lângă Armidale 28 de dolari pe noapte TV COLOR.

Cuvântul DUMNEZEU de 70 pe 50 de centimetri care fusese cândva lipit în mijlocul tabloului era acum rupt și fâlfâia. Fratele meu a început să urle văzând această blasfemie, cu fața șifonată ca un pat nefăcut. CĂCATUL ĂLA DE CHITANȚĂ SPUNE CONFISCAT PENTRU RADIOGRAFIERE.

NU VĂ AJUTĂ CU NIMIC.

DRACU' SĂ MĂ IA AVEȚI IDEE CE AȚI FĂCUT?

Ea a zis că o să-l amendeze șase sute de dolari pentru înjurături dacă nu se potolește. Această amenințare l-a făcut pe fratele meu să arunce cu bancnote lunecoase de douăzeci de dolari, o ploaie care ne-a nedumerit pe toți. Apoi, Doamne ajută-mi, ne-a ținut un discurs. Conform Legii Calomniei, orice individ avea dreptul să spună tot ce-i trecea prin minte dacă existau motive întemeiate pentru asta. Iar el nu văzuse în viața lui un MOTIV MAI ÎNTEMEIAT decât purtarea acestor Croați ignoranți – ce însemna asta? Nu știu – Croați ignoranți care îi sfâșiaseră opera de artă. Acesta era rezultatul radiografiei? A răs rătăcios. Îl va băga pe Amberstreet la zdup.

Ea i-a spus că Amberstreet e în străinătate.

El a zis că i se rupe. Avea de gând să îl radiografeze atât de tare încât spermatozoizii din testicule urmau să-și piardă codițele.

Dacă aș fi știut să ies din clădire aș fi luat-o la goană dar așa am cules banii pe care îi irosea el și apoi am ajutat-o pe Marlene, cărând pânza spre lift în timp ce sergentul a rămas cu chitanța.

Fratele meu părea să-și fi venit în fire în cele din urmă a venit și el și ne-a smuls pictura pe care și-a aruncat-o pe umăr și asta clar nu era cea mai bună dispoziție în care să înceapă un PRÂNZ DE AFACERI cu Jean-Paul.

21

Chiar și când n-avea decât patru ani, fiul meu își lua foarte în serios îndatoririle lui în studio și, dacă îi dădeai o pensetă și îi spuneai să culeagă praful și părul, în cele din urmă lăsa vopseaua de pe pânză la fel de netedă și curată ca și gheața care se topește. Copiii care cresc cu Space Invaders și Battlezone se plictisesc repede de chestii de-astea – nu tu inamic care trebuie distrus, nu tu monede de aur care trebuie colecționate – dar Bill al meu era un Bones până în măduva oaselor și lucra alături de tatăl și unchiul său, serios, pistruiat, cu buza de jos ieșită în afară, limba pe jumătate vârâtă în nas, și au fost multe zilele petrecute în East Ryde în care am fost toți trei prinși în monotonie dulce și tăcută a unei astfel de ocupații domestice, ore întregi întrerupte doar de trilarurile mierlelor din grădină sau de câte o pasăre-mâncătoare-de-miere gălăgioasă cu moțurile atârându-i ca semnele unor rușini sexuale pe fața urâtă și disperată. Bineînțeles că ucenicul meu era în același timp un băiețel cu propriile lui preocupări, care se urca în copac,

cădea, urla agăţat de o creangă înfiptă între bretele, suspendat la cinci metri în aer, dar Bill ne iubea pe Hugh şi pe mine şi toţi trei munceam cot la cot şi mâncând răbdări prăjite şi nimeni nu ne chema la cină până nu ne trimiteam noi înşine, cu stomacurile răsunând ca scândurile unei bărci de lemn plutind la ancoră pentru noapte.

În ziua în care am dus pânda rănită înapoi pe Bathurst Street, Bill era şi nu era acolo, obișnuita durere-fantomă care îi bântuie pe cei cu membre amputate. Printr-o sentinţă a nenorocitei de legi îmi fusese tăiată carnea din carne şi întregul Sydney, şoselele, râurile, liniile de tren, toate se concentrau în jurul fiului meu absent ca nişte pilituri de fier desenând contururi în jurul unui pol magnetic. Dar era prezent, ca o umbră, ca o oglindă, şi în mă-sa, mai ales din cauză că radarul sentimentelor mele o depista pe Marlene Leibovitz într-o aceeaşi formă, ceva foarte asemănător cu Bill, binefăcător, generos, plin de atâta nevoie de dragoste, Doamne, îţi mulţumesc.

Am intrat în clădirea de pe Bathurst Street ca o sălbăticiune de om, purtându-mi propriul hoit aruncat peste umăr – *Eu, Eccleziastul*, împuţinat ca un Bugatti abonat într-o parcare de pe West Street, pe care îl recuperezi plin de praf şi pene şi găinaţ de porumbel, cu bateria moartă, şi din care nu mai scoţi decât un clic sec şi deprimant, nicio lumină.

Marlene s-a dus să-l sune pe Jean-Paul şi Hugh

m-a ajutat să eliberez etajul al doilea, deși amintirile mele sunt fără îndoială pline de toate păcatele martorului ocular, genul de ficțiune care a dus la spânzurătoare atâția nevinovați. Cine știe ce s-a întâmplat de fapt? Cui îi pasă? Frații Bones erau ca niște soldați în ultima zi de război, aruncând elicoptere peste bord, târând saltele pe palier și rostogolindu-le în jos pe scări. Bineînțeles că așa am adus nenorocirea în propriul dormitor, dar sexul nu mai conta. Am găsit o mătură de paie, scurtă și groasă ca o pensulă Dulux de calitate, și am măturat cu înfrigurare, cu ferestrele deschise și spre stradă și spre aleea din spate, iar în tot acest timp tragedia zăcea împăturită și mototolită, la fel de țeapănă ca un buștean, pe hol.

Hugh e recunoscut pentru cât e de tăcut și timid, dar starea obișnuită sub tratament a nenorocitului e zgomotoasă tot timpul la fel ca un ceainic sub presiune – tralala lalala – și în timp ce – fiuuu – desfăceam pânza pe podea, a început un soi de *vibrato*. Fratele meu se transformase într-o mașină, să ne ajute Dumnezeu, un Vauxhall Cresta mergând cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Sunt lucruri care ne calcă pe nervi, dar rezistăm, mergem mai departe; și poate că eu arătam acrit și poate că el părea retardat, dar lucram împreună ca o echipă care pune mochetă, trăgând și întinzând, luptându-ne cu pânza țeapănă și grea, sărbătorind fiecare victorie printr-o mică explozie pe măsură ce capsam toată podeaua de lemn

masiv a lui Arthur Murray. Hugh s-a despuiat în curând până la șosetele împutite și pantalonii scurți kaki, dezvăluindu-și toate imperfecțiunile venoase roz, un Rubens asudat și lucios, schimbând vitezele la virajele în S. *Eu, Eccleziastul* a ocupat lungimea camerei aproape în întregime, dar lățimea nu era atât de ușor de potrivit și capsatul pe laturile lungi era la fel ca tenisul în sală - linia de fund era prea aproape, dracu' s-o ia, dar, mă rog, asta este.

— Bill, a zis el.

Nu a fost deloc o idee inspirată să-mi spună una ca asta, deși nu exista nici cel mai mic dubiu că - faceți abstracție de idiotul de supraveghetor numit de tribunal, cu cele trei stilouri ale lui în buzunarul de la cămașă - Bill știa cum să folosească un pistol cu capse. Dar, în loc să-l folosim pe el, noi cei doi bărbați periculoși trebuia să lucrăm de unii singuri, doi pași înainte, unul înapoi, pe măsură ce pânza - care fusese udată extrem de judicios - ceda un milimetru ici, un milimetru colo.

Am improvisat un vaporizator dintr-un ceainic electric și o duză șmecheră cu care să direcționez aburul. Am cumpărat o seringă ieftină și, după ce am umplut-o cu acrilic 100, am ridicat stratul crăpat de impasto cu finețe și exactitate, de parcă aș fi mânuit un cric molecular. În prima zi nu ne-am oprit decât când lumina apusului a atins marginea catedralei St Andrew's și s-a revărsat în

camerele de la etaj ca niște whisky, Laphroaig, Lagavulin, binecuvântate fie toate distileriiile de pe insula Islay. Nu m-am atins de băutură decât după ora opt.

A doua zi dimineața m-am trezit mahmur la realitatea balenei aceleia imense și moarte care era încă eșuată la etaj, care avea în centrul ei geometric o traumă imensă pe care a trebuit s-o înfrunt. Dreptunghiul de pânză colată nu era de șaptezeci pe cincizeci de centimetri, dar era prea târziu să mai contrazic pe cineva. Această bucată vitală de „DUMNEZEU” kaki fusese desprinsă dintr-un colț pentru a scoate la iveală tot ce arătaseră și razele X și infraroșiile, adică nici pe dracu’, niște coloratură dedesubt, dar în niciun caz dispărutul *Monsieur et Madame Tourenbois*. Numai Dumnezeu știe cât timp vor fi irosit cu razele, dar acest ultim afront trebuie să le fi luat polițailor cinci secunde mari și late, un timp mai mult decât suficient ca să întindă și să sfâșie pânza de dedesubt și să lase cinci fire de țesătură scoase. Nu vă voi plictisi cu operația chirurgicală de care a fost nevoie pentru a le îndepărta. Probabil că un restaurator sau un chirurg ar fi făcut-o cu plăcere. Eu, ferească Dumnezeu. Nu exista nicio satisfacție în asta, niciun risc, nicio noutate, nimic în afară de convingerea din ce în ce mai mare că distrugeam singur ceea ce făcusem, că stingeam lumina sfântă și ucigătoare pe care o creasem ca un trapezist, călăuzit de Dumnezeu, în

zbor orb, cu capul între picioarele îngerilor.

Eram pe punctul de a avea o expoziție grozavă. Nu puteam avea o expoziție. Eram gata să am o relație de amor. Nu mă puteam gândi la asta. Eram pe fugă. Nu mă puteam grăbi. În acest moment de cumpănă, am fost exact ceea ce îi transformă pe artiști în bestii dezgustătoare și demne de dispreț. Adică am furat, am înhățat, am supt iubire la fel cum un verde ftalo sughe lumina. Am acceptat generozitatea enormă a lui Marlene, care apărea când și când, ca o serie de daruri surprinzătoare, în fiecare zi, ca un serafim cu trei perechi de aripi, de o culoare aprinsă, cu ochii mijiți în binecuvântare; mi-a oferit, de exemplu, o bucată mare de ceară și un fier de călcat cu care se gândise că voi relipi colajul deteriorat după ce l-am întins și îndreptat. Întregul cadou a fost emoționant, dar cel mai dureros, într-un mod ciudat, a fost fierul de călcat, marca Sunbeam, cu aburi, din plastic albastru deschis, care avea cel puțin zece ani, un obiect care m-a făcut să mă gândesc la cursele de duminica după-amiază de la radio și la mama care călca în camera de vară mucedă. Viața în penumbra unei fundături, atât de departe de artă.

Îmi petrecusem jumătate din nenorocita asta de viață printre dealeri și proprietari de galerii și autentificatori, dar niciunul nu s-ar fi gândit să-mi dea ceară și un fier de călcat.

Pentru o refugiată de la liceul din Benalla era

extrem de bine informată. Iar uneori, în acea primă săptămână nebună, după ce îmi abandonasem dormitorul cu totul *Eccleziastului* și în timp ce Hugh sforăia pe podea, Marlene și cu mine ne delectam pur și simplu cu cataloagele japoneze. Ea vorbea. Eu îi mângâiam firele iluminate de păr deschis de pe brațele bronzate, înspăimântat de atâta fericire.

Am întrebat până la urmă despre soț, dar își apăra atât de feroce viața personală, la fel ca un turist care-și strânge geanta la piept într-un vagon, încât n-am aflat despre Olivier Leibovitz și viața sa în momentul de față mai mult decât aș fi putut descifra dintr-un fulger deasupra unei creste. Adormeam inhalând-o.

În majoritatea dimineților era senină și bine dispusă, dar de două ori i s-a umflat un vas de sânge – unul singur – pe fruntea aceea suplă și discretă și în ambele ocazii a plecat brusc, nelăsând nimic în urmă în afară de ceașca de ceai murdară în chiuvetă. Se ducea să-și vadă bărbatul. Aș fi putut s-o iau razna, dar cu toate acestea nu voi uita niciodată tandrețea săptămânii în care am lucrat împreună la *Eccleziast*, acel tăram întreg care trebuia tămăduit, spălat, curățat, mângâiat, ca și cum ai sufla ușor pe după urechea iubitei.

Ritmul restaurării a fost afectat de vremea ploioasă, care a făcut ca aerul să devină brusc mai rece și mai umed iar ca vopseaua să se usuce mai încet, dar până să se întoarcă vântul dinspre nord-

est, *Eccleziastul* era din nou o entitate al dracului de serioasă. Până într-a patra seară îndepărtasem încâlciturile alea de ațe și șmirgheluisem spațiile rupte dintre pânda mamă și colaj. În ziua următoare, bucata de colaj a fost capsată în propriul ei colț îndepărtat și astfel, cu un pic de abur aici, o smucitură acolo, am întins-o și i-am aliniat din nou firele. Până într-a șaptea zi, eliberasem fierul de călcat, ceara, „DUMNEZEUL” drept și nemototolit din tortura lor de pe podeaua tare. Încet, încetișor, pâș, pâș.

— Amice, i-am zis lui Hugh, mă gândeam s-o scot pe Marlene la cină în seara asta.

I-am dat două sandvișuri cu pui și o sticlă mare de Coca-Cola. Primind aceste ofrande lingușitoare, m-a măsurat de sus până jos cu ochii lui roșii și la fel de șireți ca ai unui crocodil.

Am ridicat o sprânceană.

Se legăna ușor în timp ce-mi cumpănea cererea. Nu mi-a zis nimic, dar i-am observat mușchiul care îl dădea de gol – buza de jos umedă și ieșită în afară – și am știut că, dacă veneam acasă prea târziu, va fi vai și-amar de capul meu.

I-am spus că vom fi după colț, la „Chinezul”, o aluzie la singurul restaurant din Marsh.

Hugh și-a studiat ceasul foarte atent, dar la mine nu s-a mai uitat. Penibili, amândoi. Dar zece minute mai târziu toată furia tăcută mi se risipise, așezat lângă o femeie superbă la Bukit Tinggi, care nu era deloc chinezesc, dar ce mai contează.

Era obosită, ochii îi erau înfundați în orbite.

— Nu pune nicio întrebare, mi-a spus. Hrănește-mă.

Exact asta am și făcut și am stat unul lângă altul ca niște copii și i-am dat să mănânce vită gătită în sos indonezian și pește în sos turbat de curry și i-am șters buzele cu vârful degetului mare. Mi-a vorbit despre multele ciudățenii ale Japoniei. Nu am discutat despre nimic altceva, dar subiectul n-a părut să conteze nicio clipă.

— Vom sta la Asakua, a zis ea. E cam jegos, dar e un soi de han tare simpatic.

— Sunt falit, i-am zis. Nu-mi pot permite nici măcar să iau autobuzul până la Wollongong.

— Te vor plăti, a râs ea. Ești un idiot.

— Și tu?

— Dacă sunt și eu o idioată? Nu, eu vin la un loc cu toate celelalte, puiule.

Mi-a cuprins obrazii în palme și mi-a mângâiat urechile.

— Eu sunt înlesnitorul.

— Ce e un înlesnitor?

— E în japoneză. Înseamnă cel care cumpără de băut.

Nu-i puteam spune, dar toate astea nu puteau fi decât o fantezie pentru mine. Nu călătorisem niciodată în afara Australiei și nici nu aveam s-o fac vreodată. Nu-l puteam abandona pe Hugh din nou. Nici măcar la Bukit Tinggi nu puteam sta prea mult, așa că pe la nouă o conduceam pe biata

Marlene înapoi pe treptele mohorâte de pe Bathurst Street. Hugh e întotdeauna acolo.

Deschizând ușa l-am surprins cu o nenorocită de pensulă în mână.

Când m-am repezit la el, a făcut un pas înapoi – tâmpitul – scărpinându-se în fund, cu un rânjel protestesc pe fața nebărbierită.

— Ce-ai făcut?

Răspunsul era – rahatul pictase pe pânza mea. Îmi venea să-l omor. Am urlat la el.

— Șșș, a zis Marlene, dar eram surd de furie la gândul a tot ce pierdusem, ce urma să pierd – fiul meu, viața mea, arta mea. S-a retras, temător dar nu înspăimântat, dând din cap și fluturându-și brațul de parcă aș fi fost un nor de fum.

E meseria mea să văd mai bine decât voi sau decât John, sculă, Berger sau Robert, basculă Hughes¹⁹, dar uitându-mă în ochii roșii de asasin ai fratelui meu, n-am văzut decât că era un retardat, așa că mi-a luat mult timp să observ că nu pictase decât pe acea porțiune a pânzei care avea să fie de a doua zi acoperită pentru totdeauna. Pe acel dreptunghi virgin unde se presupusese că era ascuns Leibovitz-ul, Hugh scrisese un mesaj dement și lipsit de orice măiestrie, ca o inscripție de pe pereții unui veceu.

---

19 John Berger - critic, romancier și pictor, autor al celebrei *Ways of Seeing (Modalități de a vedea)*-, Robert Hughes - critic de artă și realizator de documentare de televiziune.

VANDALUL AMERSTRIT A FĂCUT ASTA
STRICCIUNE
7 FEBRUARIE 1981. DATA VIITOARE ÎȚI VOR
FI SMULSE ȘI MÂNCȚE URECHILE.
PROMISIUNE DE HUGH BONES 25 MARTIE
1981.

Marlene mi-a spus ulterior că am mârâit ca un animal. E adevărat că fratele meu s-a dat înapoi cu cele o sută de kilograme ale lui, dar e adevărat și că rânjea în același timp, ca un De Kooning cu dinți ascuțiți, și se legăna, încet, din talie.

— Plumb, a zis el.

— Cretinule!

— Plumb.

— Vopsea cu plumb?

Nu îi înțelegeam deloc rânjetul.

— De ce ai făcut una ca asta, idiotule?

S-a lovit peste cap și a rânjit.

— Am stat strâmb și...

— Șșș, a șoptit Marlene, mângâindu-mă pe braț.

— Se vede, a zis Hugh.

I-am smuls pensula din mână și am azvârlit-o afară pe fereastra deschisă.

— Încetează, mi-a zis Marlene. Se poate citi la radiografie.

Îi mergea iute mintea, ea a fost prima care a înțeles că Hugh scrisese un bilet secret în vopsea cu plumb, cuvinte care nu puteau fi văzute decât

dacă tabloul era radiografiat.

Țin și acum minte ochii aceia măriți de uimire. N-avea să uite scena asta niciodată. N-avea să mai facă niciodată greșeala de a-mi subestima fratele în calitatea lui de martor al unei opere de artă.

În cele din urmă m-am prins și eu, după care l-am îmbrățișat pe uriașul acela ridicol și mirositor, ținându-l pe după gâtul țepos în timp ce el mă strângea de mi s-a tăiat respirația și îmi râdea în ureche.

Cine putea să explice enigma întunecată a creierului îngrămădit al lui Slow Bones?

22

Toată viața am fost Slow Bones și nimeni nu-mi pricepea glumele decât dacă era cineva DIN AFARA FAMILIEI prin preajmă ca să le explice. Ah, a zis fratele meu când i-a PICAT FISA în cele din urmă și a înțeles ce pictasem, ah, ce deștept ești.

N-am putut să-i întorc complimentul.

Până a doua zi dimineată am terminat tot ce era de reparat, dar n-am avut parte nici măcar de o ZI DE ODIHNĂ doar de un alt scandal legat de Jean-Paul care plecase în Noua Zeelandă la o conferință numai și numai ca să îi creeze probleme fratelui meu acum când voia să-și recupereze tabloul pentru Japonia. Se știa foarte bine că lui Butcher îi era prea teamă să călătorească în afara Australiei

sau să meargă în locuri unde nu era cunoscut. Așa că nu știu cum s-ar fi putut explica această grabă acum sau poate avea o PERSONALITATE ANXIOASĂ bineînțeles că nu putea fi vorba de așa ceva.

Marlene nu îl cunoscuse pe binefăcătorul nostru așa că tot ce știa despre el era ce îi spusese fratele meu, adică Jean-Paul nu era francez ci belgian, nu-l chema Jean-Paul Milan ci Henk Piccaver și lui Butcher îi făcea o plăcere teribilă să ne spună că DOMNUL PICCĂCĂȚEL era în Noua Zeelandă sau că VALONUL VÂNTURĂ-LUME poartă pantofi cu talpă groasă ca să pară mai înalt. Cu toate acestea binefăcătorul nostru ne salvase de multe ori iar când Butcher a fost trimis la închisoare pentru că și-a furat propriile tablouri de la soția lui, Jean-Paul a fost BUNUL SAMARITEAN deși i-a fost foarte teamă de mine crezând că sunt TIPUL VIOLENT. Când fratele meu a fost DUS JOS în celulă Jean-Paul a fost cel care mi-a dat o cameră la Căminul lui din Edgecliff. A DOUA ZI CÂND A PORNICIT LA DRUM A ZIS AI GRIJĂ DE EL ȘI ORICE VEI MAI CHELTUI ÎȚI VOI DA ÎNAPOI LA ÎNTOARCERE. Nu era neapărat un text pe care fratele meu să și-l pună pe perete.

La cămin m-am împrietenit cu Jackson paznicul de noapte un individ foarte interesant un ADMIRATOR AL PORUMBEILOR care își aducea cronometrele de colecție ca să mi le arate. Mai

bine să fii Slow Bones decât o pasăre.

I-a vorbit Butcher lui Marlene despre generozitatea lui Jean-Paul? Bineînțeles că nu. I-a spus despre ceasul Cartier al binefăcătorului nostru care a costat 40.000 de dolari. Asta l-a îndreptățit să se năpustească asupra CLĂDIRII ÎN REAMENAJARE cu ferăstraie și ciocane și capsatoare și n-a stat să se gândească o clipă măcar că distrugea un ring de dans de o calitate pe care părinții noștri probabil n-au simțit-o niciodată sub picioare. Numai când au murit au mai fost atât de liniștiți ca atunci când au dansat FOX TROT. Să-ți dea lacrimile, nu alta, văzându-l cât de delicat își ținea tata mâna umflată și pământie pe spatele firav al mamei mele.

Când s-a oprit ploaia, vremea a devenit din nou caniculară și înăbușitoare și cum nu putea să lase o singură zi să treacă fără să se gândească la el Butcher a început să FACĂ ARTĂ. Mai bine să aibă de lucru bănuiesc dar totul a devenit dogoritor și în curând l-au apucat pandaliile nu numai din cauza MUȘTELOR OBIȘNUITE care încercau să-i adulmece chiloții ci și din cauza funinginii care intra pe geam. Oh, Hugh, te superi dacă închid fereastra? Ce glumă bună. A trântit geamurile și când le-am deschis o dată noaptea le-a bătut în cuie pentru totdeauna. Ține un sandviș de pui. Oh, mulțumesc mult. HALAL!

În scurt timp avea două tablouri uriașe ÎN FORMARE unul la etaj și celălalt jos așa că abia

dacă mai aveam loc unde să dorm. Când îl vezi la lucru poți aprecia latura mai bună a personalității lui TALENTUL pe care Burlacul Neamț a fost primul care l-a înțeles. Bineînțeles că străinul a fost mai apoi dat la o parte, abandonat în West Footscray unde preda GRAFICĂ PUBLICITARĂ la Institutul Tehnologic.

În Sydney Butcher a dat banii care îi mai rămăseseră pe vopsea și probabil că a căpătat-o la un preț de ocazie. Tuburile erau așa de vechi că a trebuit să le deșurubeze capacele cu cleștele. M-am ținut de nas. N-aveam nicio îndoială că bacteriile se înfruptaseră din diluanții din vopsea, Doamne ajută-mi, ni se mai întâmplase. Nuanțele de roșu erau din familia HAZNALELOR, albastrul mirosea a piersici putrede.

În curând Clădirea în Reamenajare a devenit ÎMPUȚITĂ, fierbinte și stătută, și DUHORILE TRUPEȘTI au apărut și ele să-și aducă o contribuție.

Așa că trebuia să mă plimb - n-aveam unde să merg - nu încă - dar în timp ce îmi lustruiam scaunul mi-am adus aminte de apartamentul ăla alb și frumos al lui Marlene Leibovitz. Mirosul de PĂTRUNDERE PRIN EFRACȚIE avea să dispară în curând și nu-mi puteam imagina pe cineva încercând din nou așa ceva, în niciun caz dacă Frații Bones stăteau de pază. Bineînțeles că nu mă invitasă încă nimeni.

Oricum.

Oricum am avut parte din plin de GIUGIULELILE lor iar Marlene a fost foarte DIPLOMATĂ în legătură cu mirosurile de pe Bathurst Street, nu o dată, ci de trei ori, așa că mi-am zis că o să găsesc singur drumul până în Elizabeth Bay.

Nu mă pricep la hărți cu atât mai bine sau de câte ori n-aș fi plecat din Sydney și dacă nevoile mele n-ar fi fost SPECIALE aș fi pornit-o spre Melbourne unde câinele s-a UȘURAT în cutia cu mâncare la cinspe kilometri de Gundagai²⁰. FAIMOSUL CÂNTEC AUSTRALIAN nu asta spune ci pretinde că bietul câine s-a AȘEZAT pe cutia de merinde. Ce idioți. N-ai cum să inventezi un cântec despre șezut. Vă spun eu. Am trecut odată cu Butcher cu mașina pe lângă adevărata statuie a câinelui dar asta se bazează pe ceea ce se numește DEZINFORMARE iar câinele stă pe o cutie care este opera unei MEDIOCRITĂȚI SAU NICI ATÂT după cum a comentat fratele meu în timp ce gonea prin fața lui.

Dacă membrii PUBLICULUI LARG au o hartă se pot duce direct la destinație. În cazul meu lucrurile stau puțin altfel trebuie să mă tot învârt și să merg în jurul clădirii ca să fiu sigur că știu să mă întorc acasă de unde am ajuns, și fac asta la jumătatea drumului sau la un sfert sau chiar la

---

20 Aluzie la „Dog on the Tuckerbox”, un monument- atracție turistică simbolizând și celebrând pionierii care au îmblânzit sălbăticia australiană.

primul colț de acasă. Așa că un drum care i-ar lua cuiva din PUBLICUL LARG douăzeci de minute pe jos urmărind o hartă îi poate lua lui Hugh până la trei ore dar odată memorat, traseul nu e uitat niciodată, îmi rămâne înscris cu fierul roșu în creier, înfipt adânc, la fel ca o bucată roșie de metal topit care se răcește într-un jgheab. După aceea mintea îmi e de NECLINTIT cum se spune. Ca să găsesc Elizabeth Bay trebuie prima dată să trec printr-un proces de încercări și eșecuri. Durează o veșnicie și n-are rost să neg toate enervările, spaimile, îngrijorările, sângele care îmi bubuie în urechi, scurtcircuitele din mădularul în timp ce mă întorc cu pași mici și foarte iuți pe drumul pe care am venit. E mai greu s-o faci decât să primești. CINEVA DE PE STRADĂ s-ar putea gândi că mă grăbesc la tren sau la dentist. M-am mai izbit de câte unii fără nicio vină dar nu de foarte mulți. Odată ajuns la capătul lui William Street m-am ținut de o pereche de CAZURI GRAVE fără urmă de fund în pantaloni și cu coatele înroșite. Erau identici cu DROGATUL din Bellingen așa că mi-am dat seama că probabil se îndreaptă spre King's Cross²¹. Ar fi trebuit să mă întorc pe Bathurst Street dar drogații ăia au fost o adevărată binecuvântare fiindcă mergeau foarte repede și am mers cu ei până dincolo de poliția din King's Cross și apoi am văzut indicatorul

---

21 Cartier din Sydney cunoscut pentru traficul de droguri și pentru prostituție.

pentru Elizabeth Bay Road.

Tot înainte, cum spunea tata, tot înainte, căpitane Pillock. Mi-am notat unde eram și am mers mai departe. Să nu zici nicicând că lupta e în van și niciun rod n-aduce.²²

La începutul lui Elizabeth Bay Road, dincolo de magazinul GRECILOR CU DRACI ȘI MAGAZINUL DE BĂUTURI, se găsește un parc mare și verde cu COPACI DIN ȚĂRILE FOȘTILOR NOȘTRI DUȘMANI și în clipa în care am ajuns acolo mi-am instalat scaunul și m-am simțit ca acasă, știind că apartamentul lui Marlene e la trei minute distanță și știind și drumul înapoi spre Bathurst Street, iar brațele îmi erau moi de parcă erau făcute din chit proaspăt.

Era extrem de plăcut să stai acolo, un loc cu foarte puțin trafic în afară de taxiuri și cu ficuși imenși care sunt uneori plini de LILIECI urâți la fel ca și cei care zburau spre apus deasupra râului Bellinger ore în șir la asfințit și în escadroane negre ca smoala de parcă s-ar fi dus la un război ale cărui reguli n-avem cum a le cunoaște. În dimineața asta nu era nici urmă de liliac. Mi-am dat jos cămașa ca să simt soarele. Totul calm, nimic îngrijorător care să-mi atragă atenția în afară de poarta automatică a bogătaşului, care se deschidea și închidea fără vreun MOTIV ÎNTEMEIAT, cum se spune. TOȚI SUNTEM

---

22 *Say Not the Struggle Naught Availeth* - poezie de Arthur Hugh Clough.

URMĂRIȚI - convingerea paranoică a fratelui meu - nu putea trăi dacă nu era văzut, chelia-i lucioasă fiind un permanent îndemn la admirație. Îmi țineam ochii închiși dar n-a durat mult până am auzit zgomotul familiar al POMPEI DE APĂ HOLDEN care s-a dovedit a fi o mașină de poliție venită să-mi spună că n-aveam voie să stau acolo. Eram sigur că n-aveau dreptul să mă mute dar poate că interpretaseră greșit faptul că eram în chiloți și nu uitasem niciodată cum fusese Butcher DUS JOS în celulă. Mi-am pus cămașa înapoi pe mine și mi-am strâns scaunul și în timp ce făceam asta a apărut Marlene Leibovitz într-un taxi galben.

Hugh, a strigat ea, dragă Hugh. Poliția a fost neputincioasă în fața ei. HAHA. M-a dus sus pe scări și am hotărât că nu aveam să mai plec din apartamentul ei acum pentru că era foarte liniștit și foarte curat și când deschideai fereastra puteai auzi vecele iahturilor izbindu-se de catarge și vedea apa din Rushcutters Bay dansând pe tavanul alb, o piscină de aer. Biata mama nu și-ar fi putut imagina una ca asta când îl visa pe Atotputernic nu și-ar fi putut imagina că ar putea exista atâtea iahturi sau atâta timp să le navighezi iar sunetul ăsta nu l-a auzit niciodată, sunt sigur, briza, molcomă, o izbitură ușoară de oțel în după-amiaza eternă.

— Ți-ar plăcea să locuiești aici, Hugh?

I-am zis că da.

Mi-a spus că pleacă să îl aducă și pe Butcher. Mi-am dorit să mă iubească numai pe mine, să-mi țină fața în mâinile ei ușoare și uscate la cînșpe kilometri de Gundagai.

Am întrebat-o despre nebunii care locuiseră acolo înainte. Mi-a spus că nu fusese decât unul și că plecase. A aruncat ceva pe fereastră. Am auzit cum se prăbușește printre crengile copacilor dar eu aveam scaunul și briza și o lumină ca un păienjeniș de 20 de amperi deasupra capului. Era prima dată că îmi plăcea la Sydney de când bietul deget al lui Billy ne-a frânt viețile, să-mi fie cu iertare.

23

Olivier Leibovitz exista undeva în alt fileu, întins și prins de rama exterioară a vieții, dar chiar și din acea poziție laterală își exercita întotdeauna influența, încruntându-i soției sale fruntea prin telecomandă, ridicând-o chiar și pe a mea când, ca să vă dau doar un exemplu, am deschis șifonierul Marlenei – șifonierul *meu*, mi s-a spus – și i-am descoperit acolo costumele și cămășile – toate în diferite nuanțe de alb, ca pulberea de zâne. Le-aș fi azvârlit bucuros, dar am decis s-o iau pe o cale mai precaută.

Dormitorul era o cabină în care nu era loc de nimic altceva în afară de singurul obiect esențial. Ferestrele cu rame de oțel vechi de treizeci de ani

se deschideau înspre o grădină de la etajul șase, cu pietre de râu albe pe jos și un umbrar de bambus. Era o cameră minusculă dar unul dintre pereți era umplut de cer și chiar dacă pietrele produceau o reflexie orbitoare în timpul zilei, la lumina lunii stăteam întinși cu fața unul la altul ca într-o scoică, umbre boțite ca niște desene de Ingres, o serie de alburi diluate cu roz perlat și verde.

Hugh nu începuse încă să doarmă pe acoperiș. Așa că actorul aproape celebru de la etajul de dedesubt nu se plângea încă de pietricelele care scrâșneau deasupra capului său și eram scutiți nu doar de Hugh dând buzna peste noi, ci și de reclamațiile telefonice ale vecinului. Vreme de trei săptămâni binecuvântate, am putut lăsa toate obloanele deschise și sta întinși în lumina lumii și în sfârșit nu a mai trebuit să ne grăbim când făceam dragoste. Ochii ei. Albastrul lor era ca și acela al bebelușilor, exact culoarea pe care o au ochii unui nou-născut înainte să-și facă apariția melanină; erau o plăcere mai mare chiar decât pielea ei tânără și întinsă, îți dădeau o imagine clară a sufletului ei gol-goluț, o transparență profundă fără urmă de defect sau pete. Vremea a continuat să fie caldă și dormeam descoperiți, cu velele iahturilor răsunându-ne în urechi în somn sau toropeală. În încăpere nu se mai afla nimic altceva în afară de noi, nici urmă de trecut, de șifonier, nimic în afară de urmele lăsate de

geamgiii amatori și păstrate de chitul gri zgrunțuros în ramele ruginite.

Am fost singuri până ce n-am mai fost.

M-am trezit brusc într-o noapte de duminică simțind că în cameră se află ceva, ceva care se uita la mine. Nu eram beat, dar dormisem foarte adânc, iar acum, Dumnezeule, la capătul patului se afla o, cum să-i zic, o creatură îmbrăcată într-o mantie perlată. Apoi s-a transformat într-un bărbat – înalt, chipeș ca o vedetă de cinema, cu ochi cu pleoape grele și buze atât de violet, încât trebuie să fi fost de fapt roșu-aprins. Ce luasem drept mantie s-a transformat într-un costum sau cămașă acoperite de punga de plastic de la spălătorie, iar membrana asta capta și ținea lumina lunii ca o creatură ucigașă plutind într-un acvariu.

— Olivier?

Cine altcineva ar fi putut avea o cheie? A strănutat, un zgomot brusc, de draperii sfâșiate, urmat de o năvală șifonată de lumină, și o clipă mai târziu ușa de la intrare s-a trântit și i-am auzit tălpile de piele ale pantofilor coborând ciudat de încet treptele.

Cu zece ani în urmă, aș fi făcut o scenă monstruoasă și chiar și acum eram tentat să-i trezesc nevasta, dar la ce bun să îmbătrânești dacă nu te și șmecherești, așa că, după un pahar de Lagavulin, nervii mi s-au calmat și furia mi s-a potolit. Când m-am trezit, întâmplarea îmi era

proaspătă în minte, dar apoi Hugh și-a ars șosetele încercând să le usuce pe prăjitorul de pâine și mi-am dat seama că Olivier Leibovitz era un subiect prea mare pentru bucătăria aceea. Mi-am luat termosul și sandvișul zicând că am să-i schimb încuietoarea în seara aceea la întoarcere.

Marlene curăța prăjitorul, dar s-a oprit, m-a măsurat cu ochii aceia transparenți, și-a frecat nasul cu dosul încheieturii și a dat din cap.

— Bine.

Amândoi aveam impresia că știm despre ce vorbea celălalt.

Într-adevăr, în seara aceea în pat a început să-mi povestească despre cum l-a cunoscut pe Olivier Leibovitz în New York și stătea cu capul ei mic și frumos pe pieptul meu și mă mângâia pe creștet. Îmi era clar că încuietoarea descătușase istorisirea.

Când l-a întâlnit pe Olivier Leibovitz pe Third Avenue era plecată abia de patru ani din Benalla, adică avea doar douăzeci și unu de ani, și nu băuse niciodată șampanie franțuzească, categoric n-avea nici cea mai vagă idee cine dracu' era Olivier și nici de tat-su nu auzise sau de Miro sau Picasso sau Braque sau măcar de Gertrude Stein, care se pare că ar fi zis despre nou-născutul Olivier: „În general nu-mi plac copiii, dar acesta îmi place”.

Toate lucrurile care-ar fi putut sta drept mărturie la agenția de publicitate McCain – de la

mărimea biroului până la locul pe care îl deținea pe lista de distribuție a rezumatelor ședințelor – arătau că Olivier Leibovitz nu era neapărat cineva important. Avea în grijă un grup categoric marginal de agenți publicitari pentru Garment District și nu avea decât un singur client cu adevărat național, o afacere de familie cu sediul în Austin, Texas, ai cărei directori executivi, domnul Tom, domnul Gavin și domnul Royce, dădeau dovadă atât de un respect slugarnic pentru pachetele roz și urâte de adeziv dentar ale bunicului lor, cât și de o fascinație respingătoare față de Olivier, evreul lor internațional. Dar, cum spuneam, ea nu avea decât douăzeci și unu de ani și era din Benalla. Nu mai cunoscuse niciun evreu până atunci. Nu știa decât că era drăguț și că ținea un cal în grajdurile Claremont de pe West Eighty-ninth Street, pe care îl călărea în fiecare dimineață pe pista pentru cai din Central Park. Așa că, sub izul de talc, era învăluit întotdeauna de acest miros minunat, mirosul de cal, care, după mintea ei, era ceva aristocratic, un cuvânt pe care l-ar fi folosit probabil și pentru Cary Grant, o impresie întărită nu doar de grația mișcărilor lui Olivier, ci și de felul fățiș în care se ținea deoparte de ambiția generalizată și disperată care domnea la agenția de publicitate McCain pe vremea aceea și probabil și acum că se transformase în McCain, Dorfman, Lilly. Dar Marlene era, bineînțeles, australiancă, iar refuzul lui Olivier de a se agita

mai tare decât era absolut necesar nu i s-a părut un semn de lene, ci dimpotrivă, ceva care era foarte, foarte aproape de latura acceptabilă a aroganței.

Cât despre ea, ea era un zero barat, o secretară a unei secretare, o dactilografă cu o mașină de scris IBM Selectric nouă-nouță și roșie, cu toate caracterele într-un balon dansant care se răsucea și se năpustea asupra paginilor ce purtau antetul REZUMAT DE ȘEDINȚĂ. Purta bluze Bill Blass și pantofi Paco Rabanne cu tocuri „vino-ncoa’”, dar locuia într-o chichineată dintr-un bloc fără lift la marginea rău-famată a West Fifteenth Street, cu baia în bucătărie, la numărul 351, la doar patru clădiri distanță de Ninth Avenue, și seara stătea cât putea de târziu la birou pentru că era mai răcoare și nu urina nimeni pe scări sau oriunde altundeva în afară de locurile unde te-ai fi putut aștepta să o facă. Olivier Leibovitz lucra deseori până târziu, iar odată, când s-a dus să fure niște carioca subțiri de la secția de desen de la McCain, Marlene l-a găsit mânuind unul dintre pantografele acelea imense manevrate de roți și scripeți, care erau folosite pentru a mări sau micșora imaginile în vremurile dinaintea computerului.

Abia mai târziu i-a trecut prin cap că el era director contabil și, ca urmare, avea la fel de puțină treabă în secția de desen ca și ea. Pe moment i-a luat stânjeneala drept nedumerire.

— N-ai știut că sunt artist?

A ridicat din sprânceană și a zâmbit. Avea un accent fermecător, nu tocmai franțuzesc, dar nici american.

A făcut un pas înspre el, dar numai ca să ascundă cutia de șaizeci de carioca negre la spate.

— N-am să spun la nimeni, i-a întors ea zâmbetul.

— Hai, uită-te. Am să-ți arăt.

El s-a dat la o parte ca să-i facă loc să se urce pe podiumul jos, iar apoi și-au vârât capetele prin locașul mascat cu pânză, ca și când ar fi fost un cuplu făcând mutre pentru o poză haioasă la minut la Penn Station. Ce se aștepta ea să vadă?

— Proteze dentare, mi-a spus ea. Adezivi pentru proteze dentare.

În fața ei se afla o coală iluminată de hârtie de calc și - inhalând mirosul acela îmbătător de talc și bărbat, cu siguranță așa mirosea și Cary Grant - a văzut că pe ea era proiectat un lucru cu totul surprinzător. Era, de fapt, o imagine a lucrării *Chaplin mécanique*, din colecția Muzeului Leibovitz din Praga. Dar toate astea avea să le afle mai târziu. Acum însă, Olivier, cu iscusința unui antrenor de tenis, s-a aplecat cu grijă pe lângă ea pentru a ridica puțin planșeta. Era august 1974, iar Marlene Cook nu văzuse niciodată ceva asemănător acestor bidonașe rostogolindu-se, piramidele perlate și scânteietoare, copilul înspăimântător cu mustață care zâmbea în cadrul

ferestrei. Era un înger sau un demon, cine putea spune sau ști?

— Nu e mare lucru, a zis el. Îl decupez doar.

— E artă modernă?

El i-a aruncat o privire scurtă, plină de o atenție neobișnuită.

Ea s-a încruntat, simțindu-se prost, dar nu numai asta, simțind de asemenea un amestec de încăpățănare și ațătare. Pentru că asta era clar departe de a fi „nu mare lucru”. Avea să descopere ulterior că avea un ochi bun pentru așa ceva, dar chiar și atunci ceva din ea îi spunea că în fața ei se afla un lucru mareț. Bineînțeles că habar n-avea ce să zică, iar confuzia ei, stânjeneala provocată de propria-i ignoranță s-au amestecat cu mirosul lui și cu senzația dată de brațul acela care se freca de al ei în timp ce întorcea încet manivela mașinii.

— E adevărat că ai un cal?

El s-a întors spre ea, cu paleta delicată a lui *Chaplin mécanique* trecându-i pe lângă obraz și reflectându-i-se în ochi.

— Da, așa e.

— Aha.

— Călărești și tu?

— Nu cred că prea bine.

Ieșiți de după perdeaua de catifea neagră, el a măsurat-o foarte direct și foarte sigur pe sine, iar ea s-a gândit: „Noi, australienii, suntem de tot rahatul. Nu știm nimic. Suntem groaznic de urâți”.

La el totul era perfect proporționat, și chiar și ce nu era - cum ar fi pleoapele grele sau buzele ușor prea pline - îi dădea feței o distincție extraordinară, o făcea să pară în același timp surprinzătoare și familiară, genul de combinație la care îți venea să revii mereu și mereu.

— Ai mâncat?

— Nu tocmai.

— Am putea merge la Sardi's. Ți place la Sardi's?

— La acel Sardi's?

— Acel Sardi's, a zis el, întorcându-se amuzat spre mașinarie.

A împins cutia cu carioca de parcă și-ar fi făcut doar loc să se așeze pe dulăpior. După câteva minute, a stins aparatul, a scos o folie mică și destul de zgâriată și, ținând-o în lumină, i-a arătat cum îi delimitase centrul minuscul, astfel încât putea să înfășoare o parte din ea - băiețelul care rânjea maniacal - în jurul unei căni de cafea.

— Și mai departe ce urmează? a întrebat ea. Mirosul vag de cal era ceea ce îl făcea să-i pară atât de familiar.

— Îl duc la micul meu rus de pe Thirty-first Street, iar el produce o sută douăzeci de mii dintr-astea la prețul de douăzeci și trei de cenți bucata.

— De ce?

— Hai să spunem că nu pentru soția mea, a zis el cu un zâmbet afectuos, țeapăn oarecum și cu colțurile buzelor întoarse în jos, neașteptat de

timid dintr-odată.

— Oh, a zis ea, credeam că ești divorțat.

El și-a dus un deget lung la gură.

— Exact. Aceștia sunt banii mei pentru cal. E un secret.

Au trecut ani până ea a înțeles că el mânca întotdeauna la One Fifth și că n-ar fi dus pe nimeni altcineva la Sardi's, pe care îl considera o glumă bună. Invitația îi fusese dacă nu chiar cinică, măcar foarte bine cântărită, pentru că a reușit să o impresioneze teribil, dar și leneș cumva, dulce, sfios chiar, și dacă nu i-ar fi fost atât de rușine de vana ca vai de capul ei din mijlocul bucătăriei, ar fi fost bine-venit la ea acasă în aceeași noapte. Și graba asta nu îi stătea deloc în fire. Dar nu putea să-și ia ochii de la el, de la mersul suplu, ochii grei, sentimentul că viața întreagă era o glumă complicată, cu subînțelesuri.

Curând după aceea el a plecat în vacanță în Maroc, iar în timpul absenței lui bruște și neașteptate, ea a avut suficient timp ca să afle că era fiul lui Jacques Leibovitz și tot ce mai era de aflat. Agenția de publicitate McCain era situată pe Third Avenue în dreptul lui Fifty-third Street, iar Biblioteca publică din New York era pe Fifth Avenue, în dreptul lui Forty-second Street, ceea ce însemna o plimbare destul de lejeră în zilele acelea împruțite de sfârșit de august. N-avea stofă de student, oricine din Benalla putea să confirme. Era cam nătângă, iar dacă nu nătângă, atunci

categoric o belea, dar bătrânul bibliotecar homosexual cu mătrează pe haină n-avea de unde să știe toate astea, așa că a îndrumat-o spre monografia lui Milton Hesse și spre *Stein* al lui Gilbert, și *Cercul lui Picasso*, de Philip Tompkinson, precum și spre personajul Levine Țapul dintr-un roman de Simenon.

Înainte de Ziua Recunoștinței au ieșit împreună de două sau chiar de trei ori, dacă bine ținea ea minte, deși totul părea întotdeauna să se întâmple ca o idee venită în ultimul moment, sau cel puțin fără vreo planificare aparentă, astfel că aceste aventuri presupuneau plimbări lungi, de la un restaurant unde nu aveau rezervare la altul, unde bucătăria tocmai se închidea, iar combinația dintre tocurile ei instabile și trotuarele falimentare ale lui Abe Beame²³ transforma aceste seri în expediții periculoase sau iritante sau ambele. I-a dat în cele din urmă voie să o conducă acasă, până în fața adevăratului ei apartament, iar în vreo două ocazii și-au luat la revedere pe bancheta din spate a taxiului, în timp ce viața deșăntată de pe West Fifteenth Street își urma cursul în mașini și în intrândurile clădirilor, pretutindeni în jurul lor. N-avea nici cea mai vagă idee că locuia printre fantomele unor pictori celebri, că Marsden Hartley stătuse în chirie la aceeași adresă, că Ernest Roth avusese o cămăruță după colț, la 232 West 14th Street,

---

23 Primar al New Yorkului între anii 1974 și 1977.

cuibarul acela faimos de artiști. Eu unul nu simțeam nevoia să știu nimic din tot rahatul ăsta, nici despre Marsden și nici despre Roth, și categoric nu despre fiul lui Jacques Leibovitz înfigându-i limba în gură până-n gât și vârându-și mâna sub fusta ei. Am zâmbit și am dat din cap. Dracu' să-l ia. Mi se face greață numai când mă gândesc, chiar mai mult acum decât înainte.

24

Butcher a cumpărat o vâniță de plastic și apoi a construit o bară transversală și după ce asta a fost ținută de podea, am târât pânza ca pe un animal șovăitor printr-o baie de vopsea. Câte unul de fiecare parte, frații au luat-o de urechi și au tras-o prin VĂLĂU, peste traversă, apoi au întins-o pe podea astfel încât Butcher să poată să îi aplice un tratament cu mistria. Nu mai vorbea acum decât despre Japonia și respirația îi mirosea a CORMORAN mort puțind a pește crud și dintr-odată totul a devenit *DOMO ARIGATO ȘI LUGU LUGU* deși avea *URECHEA CEA MAI NEMUZICALĂ* din toate cele care au fost vreodată ținute de un creștet chel și rămăsese repetent la franceză și se dovedise complet incapabil să învețe limba Burlacului Neamț în afară de cuvântul BOW-HOUSE care era locul unde neamțul studiasse înainte de a fi nevoit să-și facă apariția cu coada între picioare în Bacchus Marsh.

Va îndrăzni fratele meu să plece din Australia? Aveam mari îndoieli.

Eu unul nu vorbeam nicio silabă de japoneză și nimeni n-a sugerat că ar trebui să învăț. Asta putea însemna un lucru sau altul. Oriunde mergeau eu mă țineam coadă de Marlene și Butcher. Încotro se-ntorceau DUPĂ CUM SPUNE BIBLIA acolo eram și eu, cu urechea ciulită. Jean-Paul și-a făcut apariția la Go-Go Sushi, restaurantul de pe Kellett Street, ca să negocieze vezi-Doamne condițiile în care avea să împrumute tabloul lui Butcher pentru expoziția din Tokio. Butcher a cumpărat șampanie Krug dar apoi Jean-Paul a refuzat MOMEALA DE DOUĂ SUTE DE DOLARI așa că Butcher a comandat SASHIMI DELUXE de cînșpe dolari și au căzut rapid la învoială că Jean-Paul va da tabloul cu împrumut pentru Tokio și catalogul avea să fie tipărit la aceeași calitate ca și cel pentru recentul eveniment organizat pentru Barnett Newman și că lui Jean-Paul i se vor arăta șpalturile dar NUMAI CONSULTATIV, adică nu avea dreptul SĂ SE TRANSFORME ÎNTR-UN GHIMPE ÎN COASTE și că se va spune că pictura *PPPÂÂÂÂÂÂÂRȚ* aparține Colecției lui Jean-Paul Milan și adresa și numărul său de telefon vor fi oferite spre beneficiul japonezilor interesați. Butcher nu a spus nici măcar o dată că avea într-adevăr de gând să plece din țară.

Jean-Paul a început să facă PRESUPUNERI

despre cât ar putea costa expoziția și cu cât se vor vinde tablourile. Era clar că încerca să capete o FELIE DIN PLĂCINTĂ și a sugerat că ar putea contribui la ambele bilete de avion. Ale cui bilete de avion n-a spus. Eu am rămas nemișcat și lucios ca o stâncă. Fratele meu s-a întors brusc spre mine, cerând cu voce tare să afle dacă îmi plăcea peștele crud pentru că asta mânca toată lumea în Tokio.

Am întrebat dacă urma să merg în Japonia.

Drept răspuns m-a forțat să mănânc arici de mare, care au fost extrem de grețoși, la fel de scârboși ca și borătura de rechin și mi-a venit să vomit. M-am uitat la Marlene și arăta ca o sfECLĂ și mi-am dat brusc seama că aveam să fiu abandonat în Sydney și ea va putea SĂ SE FUTĂ PÂNĂ NU MAI POATE cum se spune.

În Marsh a trăit cândva un tip Muldoon precum și unul Barry, un englez care purta o perucă despre care se vorbea deseori în Hotelul Royal. Muldoon fusese campion la sărit coarda în Victoria înainte de accidentul de motocicletă după care a intrat în CÂRDĂȘIE cu Barry. Nu era clar unde dormeau, dar în curând au deschis două magazine, unul pe Geelong Road, celălalt lângă Hotelul Royal și în fiecare dimineață se întâlneau ca să stea puțin la taclale lângă poștă. Toată lumea știa că asta era DE OCHII LUMII și oamenii le spuneau, De ce nu vă telefonați dacă vreți să vorbiți. Dar era o glumă pentru că erau HOMO.

Apoi Barry s-a hotărât să deschidă o a treia afacere în Geelong și Muldoon s-a spânzurat în public de veranda poștei unde obișnuiau să se întâlnească.

Ideea e că deseori oamenii se IASĂ FURAȚI de propriile planuri așa că am întrebat eu unde voi sta în avion. Și în acest moment conversația a explodat ca niște POCNITORI împrôșcând prin aer cu bucățele de hârtie iar Jean-Paul și-a adus aminte DIN SENIN de șoproanele unde se tundeau oile și până să mă dezmeticesc discutam despre Armidale și apoi despre râul Styx și erau serpi maro australieni peste tot și ȚĂRANUL îi spunea lui Butcher, Dacă te mușcă vreunul dintr-ăștia, nu te mai obosi. Pur și simplu scrie repede ce vrei să se întâmple cu lucrurile tale hahaha.

Haha. Lua-v-ar dracu'.

Am fost șocat când mi-am dat seama că nenorociții ăia fără inimă aveau să mă abandoneze astfel încât să nu îi mai ONOREZ cu prezența așa că mi-am luat scaunul și am ieșit afară pe Kellett Street ca să mă uit la clienți cum intră și ies din bordelul de peste drum. Așa-zișii mei prieteni NU AU FĂCUT NICIUN COMENTARIU despre mine dar s-au relaxat în curând și i-am auzit cum pun țara la cale ca niște HOȚI DE PLĂCINTĂ ascuțindu-și cuțitele pe o tocilă.

De asemenea, doar ca să știți, japonezii au căsăpît mulți dintre băieții noștri. Buddy Guilline a

fost schingiuit de japonezi, la fel și Moth White²⁴ – cum se aprindea o lumină, hop și el. Moth White a fost decapitat în Penang. De ce să-mi doresc să mă duc să-i ling în fund pe japonezi când aş putea fi acasă făcând cârnați, o treabă pe care m-au lăsat liniștit să o fac până ce tata a cumpărat un aparat de umplut hidraulic. Mai aveau nevoie de mine și pentru slujbe neplăcute cum ar fi gătitul burții. Lovește stomacul alb și mort cu un băț, așa Hugh băiete, O FRUMUSEȚE, dar nimeni nu avea curajul să mă lase să mânuiesc cuțitul. I-au dat teaca fratelui meu. Drept răsplată nici nu-i pasă de băieții noștri și se ploconește la prințesa moștenitoare a Japoniei. HALAL. Să-l aibă Dumnezeu în pază. Are noroc că tata e mort.

Noaptea fratele meu se culca acum cu Marlene și îi auzeam frământând salteaua și când terminau începeau să vorbească și nu mai terminau în veci nu le port pică pentru un TAI FAS bineînțeles că nu. Era foarte plăcut afară pe terasă și mă așezam tăcut ca o vacă bătrână pe pietriș cu fundul sus în aer CAPUL JOS ȘI DOSUL ÎN VÂNT cum spunea tata. Uneori după un timp scriam unele dintre comentariile pe care le auzeam din greșeală sau numai câte un cuvânt izolat ca o piatră în pantof sau un cuțit apăsător între coaste. Bețe și pietre, vertebre, picioare de porc, aruncate în aer, de distracție, prinse cu dosul palmei.

Dacă ți-ai petrecut viața în Coffee Palace

---

24 Molie albă.

Benalla, n-o să-ți treacă niciodată prin minte, nici în visele cele mai excentrice, că s-ar putea să ajungi să vorbești cu cineva care a scris o carte, așa că în momentul în care a citit monografia lui Leibovitz scrisă de Milton Hesse, lui Marlene i-a luat, firesc, ceva timp să înțeleagă că autorul locuia peste drum practic. Amicul ei, bibliotecarul homosexual, a fost cel care i-a arătat anunțul din *Village Voice* - LECTȚII DE DESEN DE LA UN MAESTRU AMERICAN. MILTON HESSE. Era și o adresă de pe Allen Street.

— Chiar e aceeași persoană?

— Da, el e.

Metroul e la doar câteva minute de sala de lectură. Delancey Street e a șaptea stație înspre sud. Marlene l-a găsit pe Milton Hesse lângă Bowery, având în custodie douăzeci de ferestre jechoase deasupra unei fabrici de cămăși. Aici era în plin proces de a deveni acel soi de personaj de care ne e tuturor cel mai teamă - un pictor bătrân și acrit, ai cărui prieteni sunt celebri și ai cărui pereți sunt plini deja cu propriile lucrări de câte șase metri lungime, pe care nimeni nu vrea să le cumpere.

Milt mai avea câțiva ani până făcea șaizeci și arăta ca un taur scund și închis la culoare, cu ochi aproape negri și o frunte ridată și șifonată.

— Ai o mapă de lucrări? și-a întrebat el oaspetele.

Ținea în mână lată și alb-prăfoasă un strecurător

plin de linte din care picura apa.

— Sunt din Australia, a răspuns ea.

El a lăsat linte într-o baltă de apă pe masă, a scos un șevalet crăpat și a început să înșire în fața vizitatoarei niște cuburi și sfere pe un pervaz de fereastră. I-a dat un creion și a urmărit ce se întâmplă. Cine știe ce-i trecea prin minte. Chiar și la vârsta sa, chiar și în poziția de om înfrânt în care se afla, Milt tot mai era în stare să spună aproape orice de dragul unei fuste.

— Frumoaso, desenele tale nu fac o para chioară.

A râs uimit, din adâncul pieptului.

— Știu.

— O, știi.

A ridicat din sprâncenele groase și a belit ochii.

— Îmi pare rău.

— Talent n-am cum să-ți dau, păpușico.

— Vreau să aflu cât mai mult despre Jacques Leibovitz. E o chestiune personală, a zis ea.

Asta i-a atras atenția.

— Aha, a zis el.

Ea a roșit.

— Să nu-mi spui că e vorba de pierde-vară acela de fiu-său?

Era din nou încântat. Abia dacă-și mai încăpea în piele.

— Playboy-ul e la mijloc?

— Am să plătesc, a zis ea, acum foarte roșie. Probabil că arăta tare bine, altfel ar fi dat-o urgent

afară.

— La ce facultate ești?

— Sunt secretară.

— Ei, nu mai spune, ești grozavă.

— Nu știu.

— Îți poți permite zece dolari pe oră?

Răspunsul era nu, dar ea i-a zis că da.

— De ce nu, a râs el. De ce nu! Doamne ajută-ți, a strigat el și a încercat să o sărute pe obraz.

Bineînțeles că nu vorbea așa și cu tovarășii lui pictori, cu dealerii și milogii cu jumătate de normă peste care dădea pe la casele de licitații - care absolut toți trădaseră, numai el nu linsese pe nimeni în fund, și încă le mai spunea, după atâția ani, cum să picteze - dacă vrei să *vezi*, trebuie să te transformi în *lemn*, iar dacă rămâneai în carne și oase, n-aveai să vezi niciodată nimic, și tot așa, la nesfârșit, de parcă ar fi putut să se ridice pe sine, să se înalțe până în panteon, azvârlindu-i pe ei în mocirlă.

Cu toate acestea, chiar și cei care se țineau acum departe de el recunoșteau că pasiunea lui Milton pentru Jacques Leibovitz era absolut autentică și, în timp ce aproape orice alt pictor de pe planetă era - în mintea lui cel puțin - un rival, lui Jacques Leibovitz îi rămânea fidel. În veceul de la atelier avea o scrisoare de la maestru, pe care o înrămasese fără rușine: *vous présentez un peintre remarquable. Milton Hesse est un américain, jeune, qui possède une originalité extraordinaire.*

Doi ani mai târziu, când am venit în vizită cu Marlene, am fost îndemnat să mă duc la baie, la început cu finețe și în cele din urmă, când tot n-am priceput ce mi se cerea să fac, cu indicații cât se poate de clare să citesc nenorocita de scrisoare de pe nenorocitul de perete. Și bineînțeles că franceza nu e o limbă care se vorbește în Marsh, așa că Milt a avut plăcerea suplimentară de a mă pune să dau jos scrisoarea să i-o înmâneze pentru ca el să poată să mi-o recite, propoziție cu propoziție, atât în franceză, cât și în engleză, îl adora pe Jacques Leibovitz de parcă încă ar fi avut douăzeci și șase de ani și s-ar fi aflat la Paris pe cheltuiala guvernului american, la picioarele marelui bărbat.

Când o femeie îți spune că un bărbat îi e prieten, știi că descrierea sfârșește prin a se dovedi ceva cu mult mai rău. Așa că nu mi-a plăcut de Milt când am auzit de el.

Când m-a prezentat în cele din urmă, Marlene a zis:

— El e Michael Boone, un mare pictor.

Milt s-a uitat la mine de parcă eram o goangă care-i servea ei drept animal de companie. O fi avut el șaiszeci și doi de ani, dar n-aș fi avut nicio problemă să-l plesnesc peste umeri cu reze mătoarea de pictat. Dar nu-mi pot scoate din minte broasca aia râioasă și libidinoasă, iar asta nu pentru că fără îndoială că i-a pus-o iubitei mele până n-a mai putut pe foliile de plastic de pe jos, ci

din cauză că i-a schimbat viața.

De două ori pe săptămână, el și secretara se duceau la Muzeul Metropolitan de Artă, la Muzeul de Artă Modernă, în susul și în josul lui Madison Avenue, iar el n-a mai întrebat-o niciodată de ce dorea să știe toate lucrurile alea pe care i le preda el. Interesantă – tăcerea lui în această privință. Se temea oare că e o curvă care lucrează pentru o altă curvă? Tărâmul moralității e învăluit în ceață. N-avea cum să-și fi dat vreodată seama cine era ea cu adevărat sau ce stârnise.

I-a spus că nu trebuie să-și facă griji legate de ignoranța de care dădea dovadă. Ar trebui, păpușo, să o prețuiești. A învățat-o că singurul secret în artă e că nu există niciun secret. Și nici să nu-și închipuie că ar exista vreo strategie ascunsă. Las-o baltă. Adevărații artiști nu au nicio strategie. Când te uiți la un tablou, nu căuta niciodată să vezi cine l-a făcut. Păstrează-ți mintea deschisă. Arta cu adevărat bună nu se poate explica pe sine. Cézanne nu s-a putut tălmăci, și nici Picasso. Kandinsky putea explica orice – QED. A te uita la tablouri, i-a spus el, e ca un meci de box cu premii. Trebuie să mănânci și să dormi bine înainte să începi. I-a citat din Joyce și Pound și Beckett și i-a cumpărat protejatei sale *ABC-ul lecturii* de Pound. I-a citat din Rimbaud, din Emily Dickinson: „Când simt că mi se desprinde creștetul capului, știu că am dat de poezie – se mai poate oare și altfel?”

Ar fi fost imposibil să nu devină pe jumătate dealer. Ura tagma și pe clienții lor chiar mai mult decât îl ura pe Marcel Duchamp. („Juca șah pentru că nu exista televiziune. Dacă ar fi avut televizor, nu s-ar fi dezlipit de el toată ziua.”) Nimeni, i-a zis el, nu mințea și nu înșela ca un dealer de artă. Și nimănui nu îi era mai groază să se facă de râs ca unui client bogat.

Uneori nu îi luă decât cinci dolari. Uneori nimic. Mai mult de atât nu e nevoie să știm.

Muzeul de Artă Modernă avea patru lucrări de Leibovitz, dintre care doar trei expuse. Despre al patrulea se știa că fusese „aranjat” de Dominique, ceea ce era, din punctul de vedere al lui Marlene, mai mult decât convenabil. Milton își petrecuse toată viața lingușind custozii și membrii consiliului de administrație și administratorii și cu toate că nu reușise să-i convingă să îi achiziționeze mai mult de o litografie, a putut să o ducă pe Marlene la subsol unde au examinat îndeaproape pânza „tratată”; această lucrare, nu mai mare de 45 pe 50 de centimetri – între timp distrusă – a fost cea care i-a permis lui Marlene să se familiarizeze într-o asemenea măsură cu tușa neglijentă a lui Dominique, atât de diferită de grupările compacte de hașuri paralele ale lui Leibovitz. Bineînțeles că toate astea nu i-au fost clare de la început, dar în cele din urmă s-a mirat că n-a văzut din prima felul în care tatăl lui Olivier reușise atât de atent să construiască impresia de aglomerare vizuală

prin fiecare mănunchi de tușe.

Bineînțeles că eu nu fac decât să repet ce mi-a spus ea. N-am fost acolo ca să verific detaliile. Când se întâmplau toate astea, eu eram în Sydney, în East Ryde, cu un fiu cu genunchii juliți și mere putrezind în iarba verii – în sfârșit, nu mai contează de ce am făcut toți ce am făcut, nu contează decât că, printr-o întâmplare să spunem, australianca din Benalla, care nici nu terminase liceul, s-a interpus între orbitele a doi bărbați – unul frumos și vătămat, celălalt un monstru egoist – iar în haosul rezultat din forțele lor gravitaționale, ea a reușit să se împingă în sus și într-o parte, așa că, deși a rămas secretara unei secretare și a continuat să locuiască la trei clădiri distanță de Ninth Avenue, a început să navigheze în tăcere dar triumfătoare pe apele unui ocean cu totul necunoscut și era uluită, asemenea lui Cortez, sau lui Keats însuși, dându-și seama de câte o lipsise bagajul biografic și geografic pe care îl avea, nici mai mult, nici mai puțin decât de întreaga minunăție a lumii.

26

După ce se transformase odată în neamț de dragul artei, Butcher dorea acum să devină japonez. Am urmărit cu interes cum a îndepărtat țeava din partea de jos a burlanului lui Marlene și a înlocuit-o cu o bucată de lanț, toate astea pentru

ca apa de ploaie să se scurgă în jos de-a lungul verigilor CUM VĂZUSE într-o așa-numită capodoperă a cinematografului japoneze. Oare asta însemna că va merge la Tokio unde nu-l cunoștea nimeni? Aș vrea s-o văd și pe asta.

Cu toate acestea, am observat în tăcere cum toate erau orientalizate cu încăpățănare, ceea ce a însemnat nu doar pește crud și paraziți în intestinele lui, ci și FAXURI mârâind toată noaptea, hârtie fierbinte ieșind încontinuu, răsucindu-se, la doar câțiva centimetri de capul meu care mă durea.

Până n-am auzit faxul ăla n-am înțeles niciodată expresia MORILE DOMNULUI dar în timp ce coșmarul ăsta îmi huruia în creier am văzut-o pe mama cum broda MORILE DOMNULUI MACINĂ ÎNCET DAR MACINĂ BINE; DEȘI CU RĂBDARE STĂ ȘI AȘTEAPTĂ, CU PRECIZIE LE MACINĂ PE TOATE. Biata mama, nici să respire nu putea fără să-și imagineze propriul sfârșit.

După ce a murit, Butcher s-a înfuriat groaznic pe Iisus, azvârlind cu lucruri făcute de ea pe Darley Tip, dar viața mamei noastre ni se infiltrasă deja în sânge, cinci litri de amintiri pompați prin venele noastre, împrăștiați pe pânzele fratelui meu, iartă-l, Doamne, un idiot în fața ta.

Butcher și Marlene erau în dormitor cu ușa închisă și ei îi scăpărau ochii întotdeauna când se uita la fața lui urâtă la ÎNFĂȚIȘAREA-I FĂRĂ NOIMĂ. Când l-am întrebat dacă îi permitea să i-o

bage în fund Butcher m-a plesnit peste ureche. ÎNTREBAM ȘI EU. Multe mame cu băieți la școală în Sydney se oferă bucuroase. Din cauza ploii de toamnă nu mai puteam auzi ce vorbesc, nici chiar din grădină. S-au rupt toate IZVOARELE ADÂNCULUI CELUI MARE și s-au deschis STĂVILARELE CERULUI și fuioarele de apă de pe acoperiș năvăleau în jos pe lanțul ARTISTIC, țâșnind pe pereți și inundându-l pe actorul de dedesubt care a pierdut rolul lui Kenny din *Cărăușii*²⁵ din cauza asta.

Aveau să mă abandoneze? N-auzeam nimic.

Într-o dimineață însorită am pornit-o în plină contravenție a sentinței judecătorești peste Gladesville Bridge; brațul lui Marlene era pe după umărul lui, iar degetele i se jucau cu țepii ca de porc de la baza gâtului lui gros.

Era ceva ce avea de-a face cu Japonia, numai atâta știam.

În curtea din spatele casei lui Jean-Paul era un întuneric la fel de adânc ca și noroiul și la umbra palmierilor și tufelor de buganvilea se aflau ZEII HINDUȘI ale căror părți rușinoase de piatră erau acoperite cu pânze în carouri. Doamne ajută-ne, viespi moarte în piscină. Lumina toată fremătând, nimic statornic.

Vrând să se prezinte cât mai bine colecționarul

---

25 Piesă scrisă de dramaturgul australian David Williamson, care redă cu acuitate unele dintre principalele trăsături ale societății australiene din anii '70.

era îmbrăcat în costum de baie.

Voi fi lăsat acasă?

Marlene i-a explicat binefăcătorului nostru că reproducerea japoneză a *Ecclesiastului* avea o tentă verzuie și că își lua PERSONAL RESPONSABILITATEA corectării ei.

Jean-Paul începuse prin a-i admira Marlenei picioarele dar acum ochii i-au devenit la fel de rigizi ca și lemnul din care îi era făcut gardul din spatele casei. N-avea să-și pună numele pe nimic până culoarea nu era îndreptată.

Apoi a avut loc un schimb de replici ALELUIA. M-am gândit – până aici a fost, s-a sfârșit, lăudat fie Domnul. Privindu-l pe Jean-Paul cum încerca să pescuiască șpalturile din piscină i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru temperamentul fratelui meu.

Dar vai mie a mai fost făcută O A DOUA ÎNCERCARE la Sushi Go-Go de pe Kellett Street și chiar și înainte să sosească Jean-Paul am avut un presentiment pentru că fratele meu a încercat din nou să-mi demonstreze că aş urî Japonia, insistând să mănânc arici de mare VII direct din scoică o ciorbă ca un creier de maimuță sau mai rău.

Am stat în fața creaturii borâte așteptând să-mi aud sentința. Dar în loc de asta a apărut un bărbat, ușor ca un RAHAT DE PASĂRE cum se zice. Era vandalul de polițist pe care fratele meu a jurat că îl împătorește și-l bate în cuie pe podea.

Marlene s-a uitat la inspectorul Amberstreet, a zâmbit și a roșit lăsându-și în jos privirea.

Butcher a sărit și am crezut că are de gând să-l omoare, dar n-a făcut decât să-și pună mâna pe umărul inspectorului de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din copilărie. Fratele meu radia, iar Amberstreet era tot încrețit de atâtea zâmbete, ca și o șopârlă în gura unei broaște.

Deci așa, i-a zis polițistul lui Butcher în timp ce își înghesuia rucsacul sub un scaun. Înțeleg că tu și Marlene mergeți în Japonia.

Și uite-așa am aflat care urma să-mi fie soarta.

27

După ce și-a băgat mâinile în tabloul meu și l-a întors pe dos, te-ai fi așteptat ca inspectorului Călugărița Devoratoare să-i fie puțin teamă, dar, în ciuda tunsorii care arăta de parcă tocmai fusese electrocutat, în ochi nu i se putea citi o agitație mai mare decât cea care ar fi putut fi probabil provocată de ceva bun de mâncare. Și nu, n-a ajutat cu nimic că îl aveam pe idiotul de frate-meu izbind cu pumnul în palmă. Marlene s-a îndepărtat. Hugh a urmat-o. Nici măcar nu mi-am pus problema de ce o făceau. Eram întru totul absorbit de acest vandal cu ochii lui pliați. După ce s-a așezat, a făcut un X din bețișoare și apoi l-a ridicat ca să mi-l fluture prin față.

— Michael, a zis el.

— Prezent.

— Michael.

Și-a aplecat capul și a așezat bețișorul în așa fel încât să formeze un V.

— Michael și Marlene.

— Ah, ce băiat isteț ești.

— Exact, Michael, a zis el, folosindu-se de numele meu într-un stil foarte îndrăgit de poliția din New South Wales. (Trage pe dreapta, Michael. Ce avem aici, Michael? Te-ai drogat, Michael?) Am un masterat făcut la Universitatea Griffith.

— Am crezut că ai plecat din poliție.

A clipit.

— Nu, amice, n-ai tu norocul ăsta.

— De unde știi că o să am o expoziție la Tokio?

A scos de sub scaun un rucsac ieftin de pânză - după cum aveam să-mi dau seama mai târziu, era un stil foarte popular printre cei mai în vârstă vizitatori ai Muzeului de Artă Modernă din New York. A scos din el un exemplar recent din *Studio International*, un număr care nu era încă disponibil în Sydney.

— Ai fost în străinătate?

A clipit rapid de două ori, dar mi-a înfruntat privirea, iar eu eram atât de preocupat să îi contrez caracterul, orice va fi însemnat asta, încât n-am observat decât cu întârziere anunțul pe un sfert de pagină pe care îl împingea înspre mine: „MICHAEL BOONE”, am citit în cele din urmă, „Mitsukoshi, Tokio. 17 - 31 august”.

N-am nicio îndoială că mi-a căzut fața.

— Felicitări, Michael.

Rămăsesem fără cuvinte.

— Ai trecut peste hotare, amice. Cred că ești mândru de tine.

Ei bine, eram. Indiferent de cine o spunea și de ce. Mândru dincolo de orice limite. Dacă sunteți americani, nu veți pricepe niciodată ce înseamnă să fii un artist de la marginea lumii, să ai treizeci și șase de ani și să ți se facă reclamă în *Studio International*. Și nu, nu e deloc același lucru cu a fi din Lubbock, Texas, sau Grand Forks, North Dakota. Dacă sunteți australieni, n-aveți decât să susțineți că în 1981 se terminase deja cu rahatul ăsta, că istoria n-are niciun fel de importanță și că oricum aveam să devenim în curând centrul nenorocitului de univers, ultimul răcnet, căutați de toată lumea și așa mai departe, dar am să vă spun cinstit că pe vremea mea nici nu-ți puteai imagina una ca asta și nu-mi păsa deloc că reproducerea era pătată de un verde murdar – ar fi trebuit să-mi pese, dar vă spun că mă durea în fund și pe pagina următoare era un Rothko din perioada târzie. Mă-nțelegeți? Adică vă dați seama cât de departe erau toate astea de vremurile în care lipeam cu scotch reproduceri pe pereții camerei de vară în care dormeam? De Bacchus Marsh? De viața de pictor celebru din Sydney?

— Totul împachetat, nu? a întrebat el.

— O, da.

— Dar n-au trecut de vamă încă.

— S-ar putea s-o fi făcut.

— Nu, amice, nu încă.

Rahatul rânjea de parcă tocmai ar fi câștigat la pariuri.

— Marlene ți-a aranjat expoziția asta, Michael?

— Da”.

Mi-a zâmbit și a început să răsfoiască prin *Studio International*.

— „Moartea lui Rothko a schimbat totul”, a citit el cu voce tare. Asta susțin ei aici, Michael. A transformat înțelesul întregii sale opere, a conferit fiecărui contact cu pictura sa o gravitate teribilă. Așa o interpretează ei, ca pe un soi de *Mărturisiri adevărate*. Eu nu văd așa lucrurile, nu le văd deloc așa. Și cred că nici tu.

A închis revista și s-a uitat la mine cu un zâmbet larg pe față.

— Mă bucur tare mult că japonezii sunt interesați de lucrările tale. Sincer.

Lucrările mele, m-am gândit, să nu îndrăznești să vorbești despre lucrările mele.

— Cine s-a ocupat de împachetat?

— Woollahra Art Removals.

— Fantastic, amice, ei sunt cei mai buni. Ține, văd că ți-au rămas ochii pe revista mea.

Am acceptat exemplarul din *Studio International* cu reticență, neașteptându-mă la cele trei pagini galbene bătute la mașină care au alunecat din el și au aterizat șoptit ca niște arme pe masă. *Jacques Leibovitz*, scria pe prima pagină, *Monsieur et Madame Tourenbois. Raport asupra stării de*

conservare.

Căcănar secretos ce ești, m-am gândit. Ce ai de gând?

— Citește, m-a încurajat el. Și-a șters buzele livide cu dosul palmei. După părerea mea, a continuat, e foarte interesant. Ai mai văzut vreodată un astfel de raport?

Era un document ciudat, cu totul deosebit, galben închis cu o dungă roz în partea de sus. M-am întrebat dacă acesta era raportul făcut de Honoré Le Noël. Dacă da, era extrem de credibil, ca și fișele unui dentist după un consult extrem de amănunțit, iar acesta începea cu gingiile, cum ar veni, adică rama, descriind cum era făcută, în ce stare - în cazul lui *Monsieur et Madame Tourenbois* - fusese înainte de a fi îndepărtată și abandonată de hoț lângă amestecul pentru clătite de pe blatul de lucru din bucătăria lui Dozy Boylan. Mi s-a ridicat părul măciucă în momentul în care am citit cum Leibovitz făcuse „un întinzător ușor și teșit” - acestea erau cuvintele exacte - „care nu avea niciun element constitutiv care să atingă materialul”. Colțurile erau îmbinate la jumătate, încleiate și prinse cu cuie mici fără floare. În interiorul întinzătorului era scris cu vopsea: 25 avril XIII.

— Ce înseamnă *avril*?

— Aprilie, a zis el. Primăvară.

Mai erau atâtea altele. Materialul era din țesătură fină de in care se presupunea că fusese

finisat în comerț cu clei de iepure, sau ceva de genul ăsta. Polițistul mă urmărea îndeaproape, ca o pisică, dar mă aflam pe un tărâm pe care el n-avea să pătrundă niciodată, nici dacă murea și ajungea în rai.

Pe spatele tabloului *Monsieur et Madame Tourenbois* se găseau trei etichete, prima pusă de Leibovitz sau poate de Dominique sau Le Noël însuși, dându-i numărul 67, și o adresă: rue de Rennes 157. Aceasta era nedată. Alături era o etichetă de la o expoziție din Paris, de la Galerie Louise Leiris în 1963, la nouă ani de la moartea artistului. Mai era și un plic cu o fotografie de zece centimetri pe doisprezece făcută de Honoré Le Noël.

Polițistul s-a apropiat. Mi-am mutat scaunul mai încolo, deși nu îndeajuns de departe cât să nu mai simt mirosul de tetraclorură de carbon emanat de costumul lui.

— Sunt miop, a zis el. Citește tu.

— Dracu' să te ia. Fă-o tu.

Spre marea mea surpriză, s-a executat.

— „Există numeroase *abraziuni* intermitente”, a început el să recite, „dezvăluind că stratul de vopsea și material a fost îndepărtat în marginea de sus, din centru-stânga înspre colțul din dreapta. Acestea afectează tabloul pe o distanță de aproximativ bla bla bla. S-a făcut un examen cu ultraviolete... bla bla... Examenul a dezvăluit... „Uite aici, tinere Michael Boone, am găsit.

„Îndepărtarea stratului de vopsea și înlocuirea ulterioară a unei porțiuni de 13 pe 290 milimetri din colțul din stânga sus spre mijloc. Tușe măsurând între 4 și 6, 5 centimetri, în deplină neconcordanță cu opera cunoscută a artistului”. Vezi asta? E absolut minunat. Uite, uite... aici... „Analiza cu raze X a dezvăluit că straturile de deasupra acoperă ceea ce pare a fi o lucrare asemănătoare cu stilul artistului de după 1920”. Îți dai seama, Michael. *Monsieur et Madame Tourenbois* e datată 1913 dar nu poate fi 1913 pentru că e pictată peste ceva produs în 1920. Mie mi se pare că e putred ceva aici, ție nu? Un pic putred.

— Cum adică?

— Dacă e 1913, e un Leibovitz fantastic. Valorează o avere. Dacă e 1920... poți să-ți iei gândul.

— Dă-o naibii, omule, asta e în toate cărțile. E, de asemenea, expusă la Modern. Toată lumea o știe.

— *A fost* la Modern, Michael. De ce crezi că s-au scăpat de ea?

— Și de ce îmi arăți asta?

— Mi-aș fi imaginat că e evident.

Evident? Singurul lucru care era evident era că rahatul ăsta îmi furase pânza și apoi o sfâșiasse. Acum mi-a întins raportul și a zis:

— Cred că relevanța criminalistică a acestui document e foarte clară.

— Știi, Barry, ca să fiu sincer, mă doare-n fund.

— Știu, a zis el, dar imaginează-ți cum ar fi dacă ai fi autentificat piesa asta, Michael. S-ar putea să-ți dorești ca pânza să dispară. S-ar putea să vrei s-o transporti ilicit până în Japonia, unde regulile sunt diferite.

— Aha.

— Aha, a zis el, împreunându-și mâinile mari și albe și așezându-le în poală.

— Deci crezi că ăsta e de fapt scopul expoziției mele?

— Michael, îmi pare foarte rău.

— Zău, Barry, de ce oare atunci când un australian are succes în afara țării sale toată lumea crede că e o escrocherie? Dar dacă chiar sunt un mare pictor?

— Chiar ești un mare pictor, Michael. De aceea nu-mi place să te văd manipulat.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe autentificatoarea însăși îndreptându-se spre noi. I-am oferit un scaun, dar ea s-a aplecat peste umărul meu și apoi, brusc și violent, mi-a smuls hârtia din mână. Întorcându-mă spre ea, abia dacă am mai recunoscut-o - obrajii i se transformaseră în niște planuri dure și ascuțite, iar ochii îi erau îngustați de furie.

— E un rahat ce ai aici, i-a spus ea lui Amberstreet. Știi că e un rahat. Nici măcar nu e proprietatea voastră.

— A intrat în posesia noastră, Marlene.

— Da!

S-a așezat alături de mine, s-a uitat sălbatic în jur, a comandat un pahar cu apă și l-a băut atât de repede, încât și-a împrăștiat rochia.

— Da, a intrat în posesia voastră, a zis ea, punând cu zgomot paharul pe masă. Pentru că mi-ați spart apartamentul și mi l-ați furat din dosare. Ai petrecut prea mult timp în compania dealerilor de artă, prietene. Ai idee cine a scris de fapt rahatul ăsta criminal? Chiar crezi că a fost radiografiat?

Amberstreet și-a ridicat capul ca și cum ar fi așteptat să fie sărutat.

— Noi investigăm în toate direcțiile, a zis el. Asta ne e meseria.

— Atunci du-te la dracu', i-am zis eu. Investighează și în direcția asta.

„Iar când m-am întors, l-am văzut pe Hiroshi, proprie tarul, și am comandat o sticlă de sake Fukucho, după care am descoperit că inspectorul plecase, că Marlene plângea iar exemplarul meu din *Studio International* lucea în lumina verii. Ea m-a văzut întinzându-mă după el și, Doamne ajută-i, mi-a zâmbit.

— Îți place anunțul, dragul meu?

Cum te iubesc? Stai doar să număr în câte feluri.²⁶

---

26 Primul vers din *Sonetul 43* de Elizabeth Barrett Browning.

Da domnule, nu domnule. Fratele meu a ținut cu tot dinadinsul să-l lingă pe polițist în fund. Da domnule, nu domnule, be-bop-a-lula, e de mirare că mai putea respira. Nu domnule, nu-mi pasă că mi-ai distrus arta. NUMAI GURA ERA DE EL cum spunea tata când fratele meu refuza să se bată NUMAI GURA ȘI PANTALONII ce privesc urâtă. M-am mutat urgent cu scaunul pe Kellett Street care nu era mai lată decât o potecă dar dădea în străzi și bulevarde mai mari așa că dimensiunea nu era atât de liniștitoare cum v-ați așteptat. De asemenea trecerea era îngustă și scaunul meu ÎMPIEDICA ACCESUL, nu mai exista niciun loc unde să te poți odihni. Nu departe era Elizabeth Bay Road un ACCIDENT GATA SĂ SE ÎNTÂMPLE deși mai mersesem în direcția aceea la LACTOBARUL GRECESC și la magazinul de BĂUTURI, dar a sta jos era ILEGAL în acea zonă și poliția era VIGILENTĂ.

Peste drum de Go-Go Sushi era un bordel verde plin de CLIEȚI DEZGUSTĂTORI i-am urmărit cum vin și pleacă dar chiar și când am fost groaznic de supărat tot n-am fost atât de idiot încât să-mi mut CREIERUL ÎN PUȚĂ. M-am întors spre stânga în direcția în care o luase Marlene, pe lângă SPORT ITALIA unde un NELEGIUIT fusese împușcat în gât de un BINECUNOSCUȚ ACOLIT AL CERCURILOR CRIMINALE. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-aveam și eu o armă. Nu departe

de acest LOC AL FAPTEI MÂNJIT DE SÂNGE se afla Bayswater Road care te amețea cu tunelurile și podurile ei și mașinile coborând și urcând și traversând abisul nici urmă DE VREUN SUFLET Dumnezeu să ne aibă pe toți în pază. Ce se va alege de mine? Am căutat-o pe Marlene încolo și încoace între Bayswater Road și Elizabeth Road, trotuarul îngust cauzând atât îndoituri cât și vânătăi care aveau mai încolo să facă flori roz galben verde culoarea PRĂJITURILOR. îmi trasam în cap o hartă. Prea târziu. Așa ar fi trebuit să învăț un teritoriu mai mare, ca și copiii care își îngână tabla înmulțirii.

Aveam șase ani și mă băteam cu fratele meu plin de negi în Vauxhall-ul Cresta. Nu eu am început războiul dar nici de oprit nu mă puteam opri și dintr-odată Blue Bones a oprit mașina lângă cazanele de sare de la Balliang East.

— Ieși afară, a zis el.

Tocmai se însera când m-am supus și tata și-a întins în spate brațul lung și subțire și a trântit ușa. Apoi a demarat, gustul prafului sărat, ciorile croncănind, stopurile roșii în timp ce mașina înainta în întuneric, douăzeci și cinci de kilometri până la adăpostul și siguranța din Marsh. Luna era de mult sus pe cer când BĂTRÂNUL s-a întors să-și culeagă băiatul care urla. Să-mi fie învățătură de minte, după cum mi-a spus nu numai o dată.

Norocul face că i-am auzit lui Marlene vocea de

sub via de la locul faptei și când m-am uitat în grădina umbroasă am văzut-o pe ea și pe Jean-Paul la o masă rotundă și verde cu catalogul acela îngrozitor deschis în fața lor. Făceau CONSILIU APROPO DE JAPONIA. Mi-am desfăcut cu grijă scaunul care se încurcase în gardul grădinii și m-am așezat între izul ei de Jasmine și cel de Brut de Brut al lui și acolo am fost informat că Jean-Paul consimțise ca *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* să fie ridicat și împachetat de Woollahra Art Removals în aceeași zi.

Am început să RÂNJESC CA O GORILĂ cum se spune.

Jean-Paul m-a întrebat ce mai face Butcher.

Mă durea fața rău de tot.

L-am auzit pe Jean-Paul că mă întreabă dacă mi-ar plăcea să-mi iau o slujbă dar el nu înțelegea în ce situație eram. Dacă sunt ANGAJAT CU VENITURI serviciile sociale vor înceta să-mi mai plătească pensia de handicapat și când îmi voi pierde în cele din urmă slujba nu îmi voi căpăta niciodată pensia înapoi pentru că AM MINȚIT GUVERNUL. Dacă Butcher ar fi fost acolo ar fi putut să explice toate astea cum trebuie dar Jean-Paul nu m-a crezut. I-am spus că nu mă pricep la nimic și că nu suportam să se strige la mine după cum probabil își mai aducea aminte.

— Vreau să spun, a zis el, neoficial.

Nu știu ce voia să spună cu NEOFICIAL dar orice ar fi fost mi s-a întors stomacul pe dos. I-am

arătat că serviciile sociale erau niște MICI HITLERI care ne scormoneau uneori prin gunoi ca să vadă dacă aveam un serviciu și cumpăram pinot noir tasmanian de exemplu.

— Nu, a spus el, nu fac una ca asta.

I-am zâmbit lui Marlene ca un câine. Ea și-a pus mâna pe mine, era la fel de ușoară ca și un fluture de varză pe umărul meu. Neoficial, mi-a spus ea, înseamnă că Jean-Paul nu va spune nimănui că lucrezi dar îți va da bani.

Dar Butcher fusese la închisoare și asta aproape îl omorâse. Am început să vorbesc despre interminabilele probleme pe care el le avea cu Inspectorul Amberstreet dar Marlene m-a oprit, așezându-și mâna ușoară ca o șoptă peste buzele mele.

— Ai vrea să-l ajuți pe Jackson de la Căminul Edgecliff?

Am întrebat-o:

— Îl cunoști pe Jackson?

— Nu, mi-a zis ea. Jean-Paul mi-a spus că ați fost prieteni când Butcher era în închisoare. Ați făcut curse cu porumbei.

— Dar nimeni n-a înțeles nimic cum trebuie.

— Ai fost prietenul lui, al paznicului de noapte.

— I-am atins porumbeii, atâta tot.

— Ai vrea să-l ajuți să fie paznic o săptămână sau două? Pe bani? Neoficial?

Am întrebat-o dacă ea credea că ar trebui s-o fac.

Mi-a spus că da, așa că am zis și eu că e în regulă.

Apoi Marlene s-a ridicat. A spus că trebuie să se reÎNTÂLNEASCĂ cu Butcher la Go-Go Sushi și că ne vedem într-un minut iar apoi a plecat ridicând un praf alb și fin din pietriș cu frumoasele ei picioare încălțate în sandale.

I-am zâmbit lui Jean-Paul dar a început să mi se facă greață.

Jean-Paul și-a împins scaunul de sub el și a zis:

— Vei sta la poartă toată noaptea și dacă i se face rău cuiva dai telefon după asistenta de gardă.

L-am întrebat dacă toate astea se întâmplau ca să nu trebuiască fratele meu să mă ia cu el în Japonia.

Mi-a zis, da, așa era, nu putea să mă mintă.

L-am întrebat când trebuia să încep dar adevărul e că nici nu-l mai auzeam. Numai Dumnezeu știe ce dezastre aș fi provocat dacă aș fi fost lăsat singur.

29

Reclamanta a avut un cal la un moment dat, un exemplar foarte capricios, de rasă arabă, pe care îl chema Pandora, iar după ce Pandora și-a sfâșiat piciorul deasupra copitei și, trei săptămâni mai târziu, a aruncat-o din spinare pe reclamantă, rupându-i astfel șase oase din așa-numita mână artistică, mă cam săturasem de cai.

Ce vreau să spun este că n-am nici cea mai mică urmă de interes față de calul pe care îl ținea Olivier Leibovitz pe West Eighty-ninth Street și n-am întrebat niciodată ce fel de rasă era exact, fiind sigur numai de faptul – pe care mi i-a spus Marlene – că nu era, categoric, unul dintre acei cai de la Academia de călărie Claremont de la aceeași adresă, niște mârțoage îmbufnate și acrite notorii care aveau obiceiul de a-și zdrobi călăreții de parapetele de pe marginea scurtăturii care traversează Central Park de pe 102nd Street. Caii de la școala de călărie au fost singurul contact pe care Marlene l-a avut cu viața ecvestră din Manhattan, dar nu ce simțea ea pentru cai era important. Îl iubea pe Olivier și îl iubea pe Olivier călare, cum arăta și cum mirosea și, cel mai important, cât de fericit îl făcea.

În ciuda a ceea ce-mi imaginasem despre ea când o văzusem traversându-mi peluza cu pantofii de curvă de pensie alimentară în mână, Marlene era extraordinar de generoasă cu cei pe care îi iubea și era absolut tipic pentru ea să facă tot ce-i stătea în putință să mă bucure aranjând apariția anunțului din *Studio International* sau să îi ungă lui Hugh cu unt feliile de toast cu stafide sau să citească cu voce tare din *Plăcinta fermecată*, iar când cu șase ani înainte divorțul îl lăsase pe Olivier atât de falit, încât trebuise să-și vândă calul, a fost clar că s-a gândit ducă-se dracu' tribunalul și tot ce ține de instituția de la numărul

60 de pe Centre Street. Omul avea să-și capete calul înapoi, va avea ea grijă de asta.

La început cheltuielile de întreținere a calului fuseseră acoperite din eforturile lui penibile cu pantograful, adică licențiind bucățele din trei tablouri ale tatălui său. Acestea nu erau opere alese într-un fel anume, ci doar niște fotografii pe folii zgâriate care fuseseră lăsate să zacă printre agrafe și creioane și fragmente de corespondență legată de artă. Majoritatea acestora erau în franceză, o limbă pe care o vorbea fluent, dar pe care se prefăcea că nu o poate citi.

Până în momentul în care Marlene l-a surprins prima dată își imaginase că reușește să-și ascundă minusculele profituri din aceste cedări de drepturi, o fantezie, bineînțeles – nu era niciun secret că se afla în posesia dreptului moral asupra lucrărilor lui Jacques Leibovitz, care a fost în mod firesc considerat parte din bunurile maritale, așa că a fost nevoit să scuipe fiecare bănuț făcut din kitschurile lui de suveniruri. Singurul lui noroc, cum s-a dovedit abia mai târziu, a fost că avocații, filistini și ignoranți cum erau, au evaluat dreptul moral în funcție de profitul pe care Olivier îl obținuse până atunci din el: adică un mare rahat.

În primăvara lui 1975, când a pierdut calul și grajdul, Marlene îi era deja secretară și, ca urmare, primise în grijă acea gaură de șobolani plină de hârtii pentru care el nu folosea decât termenul de „Materialul franțuzesc”.

Ea l-a întrebat:

— Ce să fac cu el?

El s-a uitat în dulapul de metal gri în care se aflau dosare stând să plesnească, teancuri legate cu fundă, pagini separate, îngălbenite, maro, mototolite. A dat din umeri, un gest galic, sau cel puțin așa i s-a părut lui Marlene Cook.

— Este vorba despre artă?

— Da, a tresărit el, zâmbind. Absolut! Despre artă.

N-avea de unde să știe că ea era deja pe jumătate îmbătată de învățătura pe care o primea. Pe vremea aceea era mult prea timidă ca să-i spună că-i citise pe Berenson și Vasari, pe Marsden Hartley și Gertrude Stein, dar, în momentul în care l-a întrebat „Este vorba despre artă”, ea știa foarte bine care era importanța unor corespondenți precum Vuillard și Van Dongen, și mâncase destui hot-dog la prânz la Phillips și Sotheby's ca să se întrebe dacă această arhivă de gaură de șobolani n-ar fi putut cumva să-i acopere costurile calului și grajdului în întregime. El n-avea nici cea mai vagă idee cât de mult îl iubea ea. I se credea inferioară în toate privințele - grație, frumusețe, rafinament. Lui îi scăpa faptul că ea era îngerul lui păzitor, peticindu-l, oblojindu-i toate rănile.

Așa că a apelat la bătrânul și furiosul Milton Hesse care era, în ceea ce-l privește, în limbă după ea. E ușor să ne imaginăm că îl folosea pe

bietul amărât, dar mă îndoiesc că oricare dintre ei și-ar fi pus astfel problema. Ea știa că Hesse îl disprețuia pe Olivier și știa că nu putea să-i schimbe părerea în această privință, dar îi făcea lui Milt cumpărăturile la Gristede's. Îi gătea ton la cuptor după o rețetă din *Australian Women's Weekly*. Și îi plătea, întotdeauna, cel puțin cinci dolari pe săptămână.

— Foarte bine, adu-mi scrisorile, i-a zis Milton. Să vedem ce ai.

— Va trebui să-i cer voie.

— Să-i ceri voie! Rahat. Împrumută-le, păpușico. N-are rost să faci caz de ele dacă nu valorează nimic.

Așa că a târât două cutii masive până la metrou și a stat cu greutatea tăindu-i coapsele până a ajuns în Delancey, iar în studioul înghețat, în timp ce ea gătea supă de linte, bătrânul a citit lucruri care i-au făcut ochii să i se holbeze și mai tare ca de obicei. Pentru că scrisorile cele mai recente arătau că în acel moment, în 1975, următoarele tablouri erau pe piață, sau urmau să fie, odată ce Olivier Leibovitz avea să aibă amabilitatea de a le autentifica: *Le Poulet 240V* (1913), *Le Déjeuner avec les travailleurs* (1912), *Nature morte* (1915). Valoarea totală a acestor lucrări ar fi în prezent de cel puțin zece milioane de dolari. Acum le găsești în toate cărțile, dar pe vremea aceea nu existau oficial deoarece fuseseră omise din catalogul de doi bani al lui Dominique, vândute și păstrate

Dumnezeu știe în ce condiții dubioase.

— Delfinul n-a răspuns niciodată la scrisorile astea? a întrebat Milton care își abandonase, pentru prima dată, persona tic taur furios și, cu smocurile de sprâncene și ochelarii fără rame pe frunte, arăta mai degrabă ca un bătrân cărturar evreu, toarte străin, foarte departe de orice ar fi putut încăpea în imaginația lui Marlene.

— Cum s-o fi făcut? a întrebat ea. N-are nici cea mai vagă idee despre artă. Nu-l interesează deloc.

— Nu e nevoie de niciun fel de cunoștințe, scumpo, nu e nevoie decât de certificatul lui de naștere.

— Nu poate.

— Iubito, a zis Hesse, nu e chiar atât de complicat. Dacă tu ești în stare să recunoști tușele umede și neglijente ale lui Maman – ceea ce știi că poți – pur și simplu spui, a, ăsta nu e bun de nimic. Nimănu-i nu-i place să recunoască asta, dar chiar nu te ajută cu nimic să te duci la Cooper Union²⁷. Ai putea s-o faci acum, pe loc. Nu e nicio filosofie.

Auzindu-și viitorul descris astfel, Marlene Cook nu pricepea că nu mai era o ignorantă.

— Nu o faci tu, Milton? Ai putea să-l sfătuiești.

— Nu.

— Te rog.

---

27 Colegiu privat din New York, unul dintre cele mai selecte din Statele Unite, cu specializări în artă, arhitectură și inginerie.

Și-a împăturit ochelarii și i-a închis într-un etui de metal.

— Nu e genul de relație pe care îl am cu Jacques.

Ea îl plăcea prea mult ca să-l găsească pompos. I-a zâmbit și pentru început el n-a făcut decât s-o ajute să reîmpacheteze cutiile de carton, dar apoi și-a deschis din nou etuiul.

— Poftim, citește asta, a lăsat-o el mai moale, o scrisoare de la Monsieur L'Huillier din arondismentul al șaisprezecelea.

— Știi bine că nu vorbesc franceză.

— Am să-ți traduc atunci. Dacă domnul Olivier Leibovitz ar putea să-l prezinte pe domnul L'Huillier unui cumpărător pentru un Leibovitz aflat în momentul de față în posesia domnului L'Huillier, atunci domnul L'Huillier va împărți comisionul cu domnul Leibovitz.

— Dar Olivier nu cunoaște pe nimeni care să se ocupe de artă.

— Bineînțeles. Este un idiot, să mă scuzi. Dar nu e nevoie să cunoască pe cineva. Ascultă, scumpo. Asta e un cod. L'Huillier are deja cumpărătorul. Dar are nevoie - deschide-ți urechile - are nevoie ca tabloul să fie autentificat. Ce spune el de fapt e „confirmă-mi doar că e un Leibovitz și îți dau o grămadă de bani, într-o valiză de piele dacă vrei”. La așa ceva a fost redusă arta. Aceștia sunt hoții cei mai mari de pe pământ. În Franța este chiar stipulat în legi că dealerii sunt cea mai joasă

dintre speciile inferioare, dincolo de orice indulgență.

— Dumnezeule, a zis Marlene Cook. Ce idioată am putut fi.

— Acum înțelegi? a întrebat-o Milton, care, punându-și mâna mare și pătrată peste a ei, îi pune de fapt o altă întrebare, mult mai tristă.

30

Când fratele meu a plecat să îi lingă în fund pe japonezi, Jackson a fost prietenul meu și mi-a dat bani NEOFICIAL. Jackson nu pleca nicăieri, poți să-l crezi pe cuvânt amice. Jackson era aici și aici rămânea, nicio grijă. Jackson era cuplat la înaltă tensiune ca un generator, așa zicea el, și noaptea din degete îi ieșeau scântei. Cândva fusese COMIS VOIAJOR PENTRU PRODUSE RAWLEIGH, călătorind sute de kilometri pe zi. Praf alb pe murele de la marginea drumului, furnizând tonice PENTRU OAMENI SAU ANIMALE. Văzuse multe femei care n-aveau nimic pe sub capote decât O TUFĂ DEASĂ între picioare. Când a fost FLĂCĂU, Jackson a avut părul roșu aprins și chiar și acum mai avea un smoc zdravăn și des pe care îl pieptăna ori de câte ori avea timp.

După ani de zile în care a locuit într-o dubă Austin A4 și după multe geruri mai ales în munții din sud s-a întors la meseria lui de CREATOR. În orașul Warrnambool, Victoria, Jackson a inventat

căruciorul de cumpărături pentru supermarketuri. Acesta a fost primul din lume și e lucru dovedit. Warrnambool e locul unde se fac faimoși pantalonii Fletcher Jones într-o fabrică imensă cu alte cuvinte te poți îmbogăți în Warrnambool. Căruciorul de cumpărături a fost construit dintr-un SCAUN PLIANT și două coșuri de sârmă pe care Jackson le-a împrumutat de la bicicletele a doua FETE BĂTRÂNE PROFESOARE la liceu. Eu sunt Slow Bones și n-am înțeles niciodată potențialul scaunului pliant deși AM ȘEZUT PE O MINĂ DE AUR în toți acești ani. Când nu erau folosite cărucioarele lui Jackson stăteau rânduie lângă peretele supermarketului iar coșurile de mână erau stivuite ca niște farfurii în chiuvetă.

Pe vremea aceea nu erau supermarketuri în așa-numita ȚARĂ A NOROCULUI²⁸ altfel Jackson ar fi fost un om bogat în loc să fie trimis la închisoare pentru furtul celor două coșuri care nu-i aparțineau.

Jackson a fost însurat de două ori și are fotografii inclusiv ale reclamantelor și domnișoarelor de onoare și multe povești, de asemenea poze cu cinci câini inclusiv doi care au fost călcați de același camion în ani diferiți. La Căminul de bătrâni Jackson dormea în camera nr. 1 și lucra de la ora opt seara până la micul dejun în schimbul de TĂIAT FRUNZE LA CÂINI. NUMAI DIN BUNĂTATE își aducea cei mai buni porumbei

---

28 *Lucky country* - sintagmă folosită pentru Australia.

de curse să fie mângâiați de pacienți dar s-au plâns de PĂDUCHI DE PĂSĂRI oameni care vedeau atât de prost încât n-ar fi fost în stare să-și citească anunțul propriei morți.

Când erau urgențe medicale și amintiri pierdute, Jackson lua FRÂIELE ÎN MÂNĂ și nu i se mulțumea întotdeauna așa cum ar fi trebuit. A ajuns de asemenea la o înțelegere cu MANAGERUL DE LA SAFEWAY pentru cazurile în care pacienții duceau cărucioarele acelea în josul dealului și le lăsau pe gazonul din fața biroului lui Jackson. Au fost multe seri în care a împins șirul lung de cărucioare în susul dealului pe Edgecliff Road, o pedeapsă crudă, cum spunea atât de des. Soarta își întorsese fața de la el. Tot ce-i dăduse Dumnezeu era un penis lung TREIZECI ȘI CINCI DE CENTIMETRI n-ai fi zis după brațele scheletice și pistruiate pe care le avea.

Eu aveam propriul meu scaun pliant și eram acum ANGAJAT NEOFICIAL să împing cărucioarele în locul lui Jackson. M-am bucurat că pot să-l scutesc de această corvoadă. De asemenea, în parcare de la Safeway am avut norocul să găsesc un cărucior de copil abandonat – o poveste prea tristă ca să mi-o pot imagina, așa că mi-am scos-o din minte, copilul și mama cine știe unde erau?

Cu toate acestea, căruciorul era în stare foarte bună și impermeabil și îl puteam umple cu gheață zdrobită și apoi îmi așezam Coca-Cola în gheață și

sandvișul cu pui deasupra și în zilele care au urmat după ce fratele meu a fugit nu mi-a fost teamă ci am trăit ca în puf în fața căminului.

A venit poliția dar în curând și-au dat seama că sunt un PERSONAJ DE-AL LOCULUI iar după ce Jackson mi-a găsit OCHELARII PSIHEDELICI polițiștilor le-a plăcut și mai mult de mine și în curând au ajuns să se oprească la taclale și să se uite ce am în căruciorul de copii din care veșnic picura ceva. Mi-au cumpărat odată un SCUTEC DE UNICĂ FOLOSINȚĂ pentru sticla de Cola. Știau că aveam simțul umorului.

Edgecliff Road e o șosea rapidă și cu multe curbe. Putea să-ți ia foc sistemul și să simți cum un cârd de meduze îți înțeapă pielea capului când vedeai toate mașinile alea cu roțile scârțâind la curbe și camioanele pierzând cărămizi din încărcătură la ora patru după-amiaza. Nu mi-aș fi imaginat că ar putea exista un personaj de-al locului într-o zonă atât de aglomerată dar în curând exact asta am devenit.

Ce UȘURARE BINECUVÂNTATĂ s-a dovedit faptul de a fi atât de departe de războaiele continue despre artă și de toată lumea care îl împiedica pe fratele meu să capete publicitatea la care era îndreptățit. Oricât de ciudat ar părea, niciodată n-am avut mai multă liniște ca atunci când am campat pe malurile lui Edgecliff Road, un râu ieșit din matcă, mugind de cauciucuri și cărămizi și blasfemii.

Speram din tot sufletul că fratele meu este fericit mâncând pește crud și făcând sex până nu mai știa de el. Promisiunea încălcată numai el urma să o aibă pe conștiință tralala lalala, pe mine nu m-a atins deloc.

31

Am spus lucruri groaznice la viața mea despre Business Class, unele dintre ele în scris, dar sunt artist și am fost deseori pus în situația de a mă acomoda printre cei care-și cumpără bilete la această clasă. L-am lăsat pe chelner să-mi umple paharul cu vin - întâmplarea făcea să fie chiar nenorocitul de pinot noir tasmanian - iar după ultima ciocolată și al doilea armagnac, Marlene și-a pus capul pe pieptul meu și am dormit amândoi aproape tot drumul până la aeroportul Narita. Chiar și cu o vezică pe punctul de a exploda, mă simțeam ușor ca un astronaut.

Bineînțeles că aveam să plătesc scump această excursie, dar asta se va întâmpla mai târziu și eu mă aflu în prezent, iar din anul acela ucigător, plin de bocete și urlete, în care fugisem de-acasă ca să studiez desenul la Footscray Tech, nu îmi mai imaginasem vreodată că voi putea fi din nou liber, fără cotul osos al fratelui meu alături, fără respirația lui împuțită, fără incursiunile lui bruște și asudate când îmi era somnul mai dulce. În timp ce Boeingul cobora, iar apoi tot timpul cât am

așteptat să ni se controleze pașapoartele, am continuat să mă simt în al nouălea cer de fericire. Să fiu iertat, dar nu îmi făceam griji pentru Hugh. N-am încercat nici măcar o secundă să-mi imaginez cum se simțea.

Tokio pare hotărât să se cimenteze de viu, dar mie orașul mi s-a părut frumos, o reprezentare tridimensională a inimii mele săltărețe și fluorescente.

După cum prezisese Marlene, tablourile fuseseră reținute în Sydney pentru ca Amberstreet și geniile cu care lucra să poată deschide cutiile. De ce altceva mi-aș trimite lucrările în Japonia dacă nu să ascund un Leibovitz furat? Să mi-o sugă.

Bineînțeles că n-au găsit *Tourenbois*, așa că au cheltuit câteva sute de dolari din banii contribuabililor ca să le împacheteze din nou. Printr-un miracol au reușit să nu-mi deterioreze pânzele, pe care le-am văzut despachetate la Mitsukoshi cu o întârziere de numai două zile.

În mod normal i-aș fi înnebunit pe organizatori cu aranjatul și rearanjatul lucrărilor pe pereți, dar de data asta m-am trezit că n-am nimic împotriva să las chestiunea pe mâna lor, iar următoarele trei zile le-am petrecut de parcă am fi fost în luna de miere și am să vă scutesc de ilustratele drăguțe din Asakusa²⁹ și de ciripelile păsărilor în colivie care lucrau la recepția hotelului nostru. Eram

---

29 Zonă din Tokio faimoasă pentru templele sale budiste.

fericit în Japonia, fericit cu Marlene, fericit să mă trezesc și să mă uit în ochii aceia limpezi și strălucitori, întrebători și puși pe șotii.

Era o plăcere să faci și cele mai mărunte lucruri cu ea, să privești ceva, să hoinărești, ușor ca o pânză de păianjen, pe străzi, să te pierzi încurcat în labirintul de simboluri de la metrou, colorate ca niște cuburi de Lego, să discuți despre lumina vapoasă de august căzând pe pânzele umflate de vânt ale șantierelor de construcții. Am ajuns la Mitsukoshi chiar când portarii cu mănuși albe își începeau munca, iar la etajul al treisprezecelea mi-am găsit lucrările și nu mi-a părut nici că numele îmi era scris BONE, nici că iluminaseră pânzele atât de scrupulos, încât pe perete nu se revărsa niciun pic de lumină și nici că exista un element decorativ ușor prețios, să spunem, la mare distanță de nenorocitul de Bellinghen - nu-mi păsa de nimic din toate astea. Tablourile tot erau în stare să te înșface și să te devoreze, scuipând apoi rămășițele pe podea.

Marlene era foarte aproape - o umbră, o atingere a mânecii, o șoaptă a palmei, o adiere vie de tandrețe pe obrazul meu.

— Ai văzut asta? m-a întrebat ea.

— Ce?

— Asta.

Am crezut că arată înspre felul în care era aranjată în general galeria - cinci încăperi, nouă pânze mari, imposibil să te uiți la mai mult de o

lucrare o dată. Numerele și titlurile se aflau la distanță de tablouri, pe peretele alăturat, unde erau atât clar legate, cât și separate de obiect.

— Titlurile?

— Ce tâmpit ești, Butcher. Uită-te.

Alături de fiecare titlu era un caracter japonez, negru pe alb.

— Uite, a șoptit ea. Acesta e echivalentul japonez al bulinei roșii. Înseamnă că exponatul nu mai e disponibil. Da, vândut. Ai vândut tot, iubirea mea.

A sărit pe mine acolo, în mijlocul galeriei goale, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei mele.

— Ce chestie.

— Da, ce chestie. Felicitări.

Asta nu putea înțelege Amberstreet cu capul lui mic și provincial. Expoziția nici nu se deschisese încă și o vândusem fără vreo cină la care să ling în fund pe cineva sau vreo conversație periculoasă cu criticii. Era mult mai bine decât în Australia. Chiar și în anii mei buni, nu vândusem niciodată totul înainte de a fi turnate băuturile, și în timp ce îi sărutam gura moale și mare, îmi făceam – să mă iertați – calculele, înmulțind, scăzând. După comisioane și transport, rămâneam cu două sute de mii de dolari. Pur și simplu.

Mai apoi a avut loc ceremonia de deschidere, despre care nu prea e mare lucru de spus. E clar că în țara lui Hokusai și Hiroshige³⁰ nu m-am

---

30 Artiști japonezi din secolul al XIX-lea, celebri pentru

așteptat să fiu prezentat de niște lesbiene care făceau acrobații pe cai, dar în fond se întâmplaseră lucruri și mai ciudate.

Câteva zile mai târziu am mers la o tipografie, cu o sticlă de Lagavulin împachetată profesionist. Trebuia să îi prezentăm omagiile domnului Utamaro, cel care tipărise catalogul expoziției mele. Asta era tot ce știam despre el și faptul că își avea sediul la capătul unei alei cu clădiri fără ferestre din Ikekuburo. Numai Dumnezeu știe ce erau celelalte construcții, depozite sau altceva – n-am nici cea mai vagă idee. Domnul Utamaro ne-a întâmpinat la lift cu un șorț de tipograf de pânză pe el și ne-a condus într-una din acele încăperi extrem de simple pe care te-ai aștepta să le găsești la un înrămător. Ferestrele de oțel erau atât de aproape de autostradă, încât în orice moment puteai vedea câte cinci Honde trecând în viteză. Sub geamuri și peste tot în cameră se găseau dulapuri cu sertare adânci, fiecare etichetate cu grijă, evident nu în engleză. Cu o politețe infinită, a scos un poster cu Pollock, precum și un catalog Matisse, și cu autostrada vâjâindu-ne în urechi, le-a așezat atent pe masa curată și deschisă la culoare care ocupa mijlocul încăperii.

Acest bătrân ușor excentric era chipeș, cu pistrui ciudați, cu o frunte înaltă de pe care își tot

îndepărta coama argintie. Delicatețea gurii și finețea mâinilor m-au convins în curând că era mult mai mult decât un tipograf oarecare. Nu l-am subestimat nici măcar o secundă, dar era foarte greu să-l înțelegi și, apropo, nici nu mă așteptasem la o vizită de durată. Abia când a ajuns să mă doară fața de atâta politețe, mi-am mai pus un pahar de whisky. La dracu', în fond, eram australian. Ce altceva să fi făcut?

Mașinile de pe autostradă își aprinseseră farurile și noi eram tot cu domnul Utamaro, iar apoi lumina de pe fețele care se perindau, toate izolate în propriul lor cocon de existență, mi-a adus aminte de parada tristă care spinteca Marsh-ul în două în serile de duminică. Mi-am umplut din nou paharul, de ce nu?

Domnul Utamaro a întins o pânză moale și gri pe masa de lemn și pe ea a așezat o pungă din hârtie glasă. Apoi, după ce s-a uitat întrebător la Marlene, a scos din ea o broșură alb-negru foarte obișnuită, probabil de vreo cincisprezece pe douăzeci de centimetri, lucioasă, dar decolorată de vreme.

— Michael, a exclamat ea, dar deși s-a întins să-mi ia mâna, se uita de fapt la broșură, pe coperta căreia mi s-a părut că s-ar fi aflat tabloul pe care Dozy Boylan avea să îl cumpere după ani de zile de la publicarea aceluia obiect.

Marlene a scos un gângurit de porumbel:

— O.

Domnul Utamaro a făcut o plecăciune.

— Dumnezeule, am zis eu. E *Monsieur et Madame Tourenbois*.

— Nu, nu, taci.

Marlene se colorase foarte puternic, într-un soi de roz-mov. A arătat înspre titlu și dimensiuni care, în mijlocul tuturor acelor caractere japoneze, erau în engleză.

— E o lucrare diferită, a zis ea.

Mă rog, știam deja că are ochiul format, dar și eu îl am și crescusem cu o reproducere alb-negru a lui *Monsieur et Madame Tourenbois*.

— Nu, e identică.

— Da, dragul meu, și mi-a mângâiat mâna ca și cum ar fi încercat să atenueze contradicția. Doar că e mai mică. E șaptezeci pe patruzeci și cinci. Un studiu.

Cum propria mea pânză fusese sfâșiată de niște cretini din cauză că o bucată de colaj era, vezi Doamne, de șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci, nu exista nicio șansă să uit cifrele.

— Vezi, a zis ea, titlul acesteia e *Tour en bois, quatre, Strung de lemn, numărul patru*.

Deși eram oarecum iritat de această coincidență, nu aveam niciun motiv de fapt - unii artiști pot produce până la douăzeci de studii pentru o operă importantă. În fond, nici măcar nu era o coincidență, dar tot mă enerva.

— *Tour en bois*, am zis. Știu și eu ce înseamnă.

— Taci, iubitu!e. Știu că știi. Dar uită-te oricum.

Dacă o vedeai punându-și mănușile acelea albe de bumbac, puteai să juri că lucrase douăzeci de ani la Tate³¹. A luat catalogul vechi în mâini și l-a adulmecat ca pe un trandafir. Apoi, încet și cu îndemânare, l-a pus înapoi pe pânza gri, iar domnul Utamaro a reintrodus acest obiect groaznic de banal în punga de hârtie glasată, după ce a mai făcut o plecăciune gravă.

Se lăsase deja întunericul și mașinile treceau prin dreptul ferestrei astfel încât întregul perete s-a transformat în ceva asemănător cu o pânză pictată de marele Jim Doolin, care fusese alungat din Melbourne în 1966. Mi-am zis că acum, gata, putem pleca, dar nu, ne-am mutat într-un separeu mic unde domnul Utamaro mi-a reumplut plin de formalitate paharul și am aflat povestea lucrării *Tour en bois, quatre* care ajunsese în Japonia ca parte a unei expoziții reunind tablouri de Dumont, Léger, Leibovitz, Metzinger și Duchamp și organizată de Mitsukoshi cu scopul de a familiariza publicul japonez cu cubismul. Asta se întâmpla în 1913. Tatăl domnului Utamaro fotografiase picturile și se întâlnise cu domnul Leibovitz în persoană. Și Doamne ajută-mi dacă nu mai era un exponat – un domn japonez foarte solid alături de bătrânul țăp într-un restaurant de lux cu scaune stil Empire masive și negre.

— Știi cine este acest bărbat, Michael?

— Bineînțeles că nu.

---

31 Muzeul național de artă al Marii Britanii.

— Acesta este domnul Mauri, prietenul domnului Utamaro, care a cumpărat *Tour en bois, quatre* în 1913.

Am dat din cap.

— Michael, îl cunoști pe fiul lui.

Nu cred.

— Michael! Fiul lui e cel care ți-a cumpărat întreaga expoziție. Ți-am spus doar, a zis ea, colorându-se destul de puternic cât să-mi dau seama că nu era agitată, ci supărată.

— Sunt sigur că nu mi-ai spus niciodată numele lui.

— O, n-are importanță, a zis ea și a devenit drăgăstoasă dintr-odată, întinzându-și mâna peste masă ca să-mi cuprindă brațul. Așa că, atunci când îl vom întâlni în cele din urmă, iubitule, poate ne va arăta *Tour en bois, quatre*.

M-am uitat la domnul Utamaro și am făcut o plecăciune din scaun. Speram că va fi un gest destul de politicos pentru un sălbatic păros.

Marlene s-a ridicat. Domnul Utamaro s-a ridicat.

Mulțumesc lui Dumnezeu, m-am gândit, s-a terminat în sfârșit.

Mă înșelam - cum se zice - amarnic.

32

Marlene mi-a zis: „Probabil ești în al nouălea cer de fericire că ai atâta succes”.

I-am răspuns că e un sentiment al naibii de

plăcut. A fost o minciună nerușinată, dar era înacceptabil să spui adevărul - și anume că e îngrozitor de neplăcut să vezi cum niște străini ne jecmănesc de toate tablourile. Dacă ar fi fost un muzeu, foarte bine, e cu totul altceva. Dar individul era, din câte înțelegeam, un om de afaceri japonez. Cumpără Empire State Building, nicio problemă. Ia-ți orice Van Gogh ai chef. Ține și un Leibovitz, nu mă interesează. Dar ce dracu' avea acest domn Mauri de gând să facă tocmai cu *Eu, Eccleziastul*? Așa-numita Reclamantă avea toate lucrările de dinaintea intentării acțiunii de divorț, iar acum acest nenorocit le avea pe restul. Nu era acesta cel mai rapid mijloc de a fi șters cu totul din istorie?

Mi-am înghițit gândurile urâte și nerecunoscătoare preț de cel puțin douăsprezece ore, adică până în momentul în care stăteam așezați pe tatami alături de patruzeci de bărbați japonezi care beau bere și mâncau pește crud la micul dejun.

Când am rostit ce era de nerostit, Marlene s-a aplecat spre mine să îmi atingă mâinile de măcelar și mi-a cuprins pe rând degetele butucănoase și urâte ca niște cârnați de parcă fiecăruia în parte, în mod miraculos, i s-ar fi datorat *Cina cea de taină*. Iar apoi, fără să-și întrerupă nici măcar o secundă această serie cu totul deosebită de mângâieri, mi-a atras șoptit atenția asupra beneficiilor situației în care mă

aflam. De exemplu, mi-a mărturisit că autentificase un Leibovitz pentru Henry Beigel, un milionar sud-african, și aflate cu această ocazie că nenorocitul dosise 126 de lucrări ale pictorului american Jules Olitski. Beigel era un ticălos desăvârșit, a zis ea, dar avea ochi buni, a zis ea, ochi adevărați, și, încet, încet, urca prețurile lui Olitski și se știa foarte bine că, la fel ca domnul Mauri, mai cumpărase expoziții întregi. Așa că, a continuat ea, cu genele-i foarte lungi părând desenate în creion în lumina veșnic prezentă a neoanelor, dacă erai Jules Olitski, aveai certitudinea că prețurile îți erau protejate și că opera cea mai valoroasă avea să sfârșească într-un muzeu bun. Viitorul îți era girat nu de un trăsnet ca Jean-Paul, ci de un colecționar de artă educat și lacom, nici că se putea mai bine.

Foarte bine, da, Henry Beigel, dar domnul Mauri, cine dracu' mai era și ăsta? Nu voiam neapărat să fiu dificil. Eram, bineînțeles, fericit, al naibii de fericit. Eram plin de recunoștință. O iubeam și mai mult decât genele și obrajii îi iubeam tandrețea, generozitatea și – chiar dacă va suna ciudat – șiretenia. Mă simțeam în largul meu cu ea, cu trupul ei subțire și ușor, ochii ei adânci, fără fund.

În dimineața aceea, după micul dejun, ne-am întors amândoi la locul faptei de la Mitsukoshi. Mă așteptasem să mă simt mai bine în momentul intrării. Cred că amândoi ne așteptasem la asta. În

schimb, lucrările mi se păreau pierdute și străine, aproape fără noimă, ca niște urși polari amărâți într-o grădină zoologică din nordul statului Queensland. Ce credeau clienții ăștia? l-am întrebat pe un individ cu o șuviță blondă în cap – dar asta se întâmpla mai târziu, după prânz. Băusem și Marlene m-a făcut să tac și am ieșit pe stradă și ne-am plimbat un pic, neoprindu-ne prin baruri.

Invitația de la domnul Mauri, trimisă prin fax, ne aștepta la așa-numitul *ryokan*³². Avea două pagini, prima fiind o hartă foarte atent desenată, iar a doua o scrisoare formală care părea o traducere comică din *Revizorul* lui Gogol.

Am decis că mă voi comporta ca un gentleman și nu mă voi apropia de domnul Mauri.

Marlene n-a avut nicio reacție la această ofertă generoasă, cel puțin nu până ce ne-am înapoiat în cămăruța noastră. Chiar și acolo, nu s-a grăbit deloc, și-a dat jos sandalele și s-a așezat în tăcere pe vine în fața măsuței.

— Ei bine, Butcher, a zis ea, e momentul să terminăm cu prostiile.

M-a fixat cu ochii aceia de șarpe.

— În primul rând, a continuat ea, acest om este un colecționar foarte important. În al doilea, fac multe afaceri cu el. În al treilea, n-o să mă faci de râs tocmai acum.

În tinerețea mea urâtă, acesta ar fi fost

---

32 Un soi de han tradițional japonez decorat în stil specific.

începutul unui scandal feroce care ar fi continuat până la primele ore ale dimineții și s-ar fi sfârșit în zori cu mine de unul singur în vreun bar ucrainean. Lui Marlene Leibovitz i-am zis:

— OK.

— OK ce?

— OK, n-am să te fac de râs.

Bănuiesc că eram rușinat să cedez atât de ușor, fără să opun niciun fel de rezistență. Aș fi putut să mă montez și să mă înfurii cu ușurință, dar când mi-am pus sacoul Armani, ea s-a întins să-mi facă nod la cravată.

— O, mi-a spus ea. Te iubesc cu adevărat.

Cu Marlene eram întotdeauna pe un tărâm străin.

Bineînțeles că toată lumea în afară de mine știe ce e Roppongi³³. Se pare că tocmai aici, în High Touch Town³⁴, își avusese tatăl domnului Mauri faimosul bar unde își petreceau nopțile spionii și gangsterii americani, precum și vedetele de cinema aflate în vizită. Tatăl domnului Mauri pretinde că ar fi cel care a adaptat jocul de pinball la Japonia, așezând masa în picioare și – după ce s-a asigurat că pot fi înghesuite o grămadă de lucruri pe un spațiu foarte mic – a creat un sistem foarte isteț, ce includea jucării moi de pluș și

---

33 Cartier rezidențial din Tokio, bine-cunoscut pentru locuitorii săi bogați, cluburile sale de noapte și afluența de turiști.

34 Zonă din Roppongi cunoscută pentru serviciile erotice oferite.

culoare al dracului de înguste, prin care pinball-ul inițial a devenit *pachinko*, un joc de noroc. Există voci care contestă acest fapt, dar nimeni nu neagă că Mauri San a fost atât un infractor, cât și un foarte serios colecționar de artă, cu mult înainte de război. Fiul era o copie absolut identică. Ca să ajungi în biroul lui Mauri trebuie să traversezi altarul ancestral, adică barul, cu meniul scris cu cretă pe o tablă – pizza de doi bani și chiftele italienești, rămășițe ale anilor de ocupație americană.

La ora aceea, înainte ca faimoasa iluminatie să-și facă efectul, Blue Bar-ul lui Mauri dădea senzația de plictiseală stătută a unei săli de reprezentatie cu luminile aprinse și chiar aveai nevoie de multă imaginație ca să înțelegi cum putea cineva plăti douăzeci de dolari pentru un martini în acest local. Spre așa ceva se îndreptase întotdeauna arta mea, cât de deprimant. Ne-am suit în lift și am urcat la etajul al optsprezecelea de unde domnul Mauri junior conducea o afacere pe numele său Corporația Dai Ichi, *dai ichi* însemnând „numărul unu”.

Recepționera era o doamnă cu o înfățișare foarte mohorâtă și bărbie lungă, cu o tunsoare gen caschetă și îmbrăcată într-un costum gri tern, dar nu a apucat să ne chinuiască prea mult pentru că am fost duși, printr-o anticameră, în biroul noului colecționar al operelor mele, o încăpere la fel de lipsită de personalitate ca și placajul și aluminiul

care o decorau. Nu exista nimic care să sugereze sensibilitate sau bun-gust și am fost uluit să mă trezesc tratat cu atâta venerație de domnul Mauri, care părea să fie un bărbat serios, studios chiar, de vreo treizeci de ani.

Discuția noastră s-a desfășurat de o parte și de alta a biroului său mare și gol, pe care se afla un registru care conținea nu numai dosarul meu de presă, ci și un număr considerabil de folii transparente cu lucrările mele, pe care noul meu binefăcător sau proprietar le ridica din când în când în lumina lămpii de pe birou, vorbind despre ele în oarecare detaliu. Am înțeles aproape tot ce a zis, de multe ori recunoscând chiar sursele propozițiilor sale, niște laude la adresa mea de la Herbert Read (1973), puțin de la Elwyn Lynn (1973) și Robert Hughes (1971). Stăteam acolo gândindu-mă la sistemul educațional japonez și la avantajele învățatului pe de rost. M-am uitat înspre Marlene, dar ea mi-a evitat privirea. Ședea pe marginea scaunului tapizat în stambă, cu mâinile în poală și clătinând din cap din când în când.

Mă găseam din nou într-o încăpere privind cum se lasă seara peste Tokio, cerul de dincolo de ferestrele fără perdele fiind plin de neoanele roz și verde ale barurilor și restaurantelor și locurilor care ofereau masaj thailandez. Domnul Mauri și-a terminat discursul și ne-a condus într-o altă cameră, mult mai confortabilă, cu fotolii pline și

moi și o serie de tablouri de la începutul secolului al XX-lea, printre care chiar și un Matisse foarte plauzibil.

Unul dintre aceste tablouri, reflectând prea multă lumină halogen cu cadrul său auriu urlător, era *Tour en bois, quatre*. Dacă m-a încercat o oarecare dezamăgire, nu a fost din cauză că nu aveam în fața ochilor decât un studiu, ci deoarece, în clipa acestei importante întâlniri, Leibovitz mi s-a părut a fi un talent mai mic decât cel pe care îl cunoscusem pe vremea când nu eram decât un adolescent onanist fără nicio altă sursă de informație decât o reproducere alb-negru de un metru jumătate. Îmi imaginasem ceva eteric, entuziasmam, mitic, cu culori strălucind de atâtea straturi succesive de tușe obsesive.

— Dumnezeule, a zis Marlene și s-a dus direct la tablou fără niciun fel de preambuli japoneze. Mauri era și el lângă ea, ca un porc la troacă mi s-a părut, învârtindu-și spasmodic ochelarii cu rame de aur în mâna de la spate.

— O, Doamne, a continuat ea.

Asta e tot? m-am întrebat eu. Pânza arăta aproape obișnuit, lipsea o bucată din bluză, iar suprafața galbenului cadmiu era ușor jengoasă. Toate acestea - mărunțișuri care puteau fi ușor remediate la o restaurare - erau exagerate de rama de un prost-gust criminal și a fost nevoie de un adevărat act de voință să mă desprind de posterul tinereții mele ca să mă uit cu atenție la ce

aveam în fața ochilor, tușa frumoasă, inteligentă, excentrică a strungului și, în general, deciziile curajoase pe care bătrânul țăp le luase într-o vreme când nimeni, nici măcar Picasso, nu intrase pe acest tărâm al cubismului non-sintetic. Aici, în produsele strungului, în aceste conuri și acești cilindri, se vedea o legătură clară între Cézanne și Leibovitz.

— Îmi permiteți? a întrebat Marlene.

A luat lucrarea de pe perete și a întors-o.

— Uite, mi s-a adresat ea.

Domnul Mauri m-a îndemnat să mă aplec astfel încât să pot vedea pânza întunecată, tainică și decolorată, urmele de capse rămase după împrumuturile și călătoriile prin care trecuse, caracterele japoneze șampilate pe cadru fiind, am presupus, dovada că-și făcuse apariția la Mitsukoshi în 1913. Mai era acolo și un exemplar uscat de muscă cu antene pe ochi, pe care probabil nu l-aș fi observat dacă nu mi-aș fi petrecut atâtea seri desenându-i pe acești inamici ai artei. Acest nenorocit mic numai ce se trezise la viață și nimerise în spatele unui Leibovitz, iar aici, deși a fost prins și a murit, n-a apucat să fie devorat vreodată. Această mică moarte tristă m-a urmărit zile în șir.

— Poate că o problemă, a zis domnul Mauri. Nu vreau să-l vând în Japonia. A zâmbit crispat. Japonezilor nu le place prea mult.

— Am înțeles.

— Poate în St. Louis.

Mi-a luat ceva timp să înțeleg ce se întâmpla în fața ochilor mei. Mauri îi cerea să vândă lucrarea. M-am uitat înspre ea, dar mi-a evitat privirea.

— Primul pas, i-a zis ea complet stăpână pe sine, este să ducem tabloul la New York.

— Nu la Freeport?

— Nu e nevoie.

Domnul Mauri s-a oprit și a privit pânza.

— Bine, a spus el.

A făcut o plecăciune. Marlene a făcut și ea o plecăciune. M-am aplecat și eu, la rândul meu.

Mi-am dat seama că asta a fost tot. Era gata. Probabil că aveau să mai fie hârtii, o semnătură a deținătorului dreptului moral, dar tabloul era acum ca și autentificat. Măcar atâta lucru înțelesesem cât se poate de bine.

Mă așteptasem ca domnul Mauri să dorească să discute strategiile inteligente la care urma să recurgă pentru a ridica prețul celor nouă picturi ale mele, dar nici vorbă de așa ceva și câteva minute mai târziu traversaserăm deja faimosul Blue Bar și eram pe străzile din High Touch Town amestecați în mulțimile care se îmbrânceau. Marlene m-a luat de mână, azvârlind-o până sus de tot, și a țopăit pur și simplu pe scări în jos spre linia de metrou Oedo.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, în timp ce introduceam monedele în aparatul de bilete.

— Ah, puiule, puiule, mi-a răspuns ea. Sunt atât

de fericită. Te iubesc atât de mult.

S-a întors spre mine și și-a ridicat bărbia, iar ochii îi străluceau, limpezi ca și apa de pe treptele spre metrou.

— Sunt pe urmele tale.

— Bineînțeles că ești, mi-a zis ea și ne-am sărutat acolo, în fața barierei și în fața controlorului de bilete cu mânuși albe, lângă potopul de fete din High Touch Town și străinii plini de speranță care se împingeau în jurul nostru, înghiontindu-ne, neștiind cu ce lumi intrau în contact, cu ce fire ale istoriei care ne legau de New York, Bedingen și Hugh, întotdeauna Hugh, stând în drum cu căruciorul lui din care picura apa.

33

Jean-Paul a venit în vizită cu butoni la cămașă și parfumat. Era foarte supărat pentru că Marlene Leibovitz îi telegrafiasse cincisprezece mii de dolari. Ce îl jignise oare? A aprins o țigară și a suflat fumul înspre mine.

Își petrecuse DIMINEAȚA CU NIȘTE AVOCAȚI. Fir-ar a dracului de treabă, Marlene Leibovitz îl prostise să semneze că își cedează dreptul de a vinde *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* în Japonia. Tabloul era PROPRIETATEA lui. Nu fusese DE VÂNZARE LA NICIUN PREȚ așa că Marlene era o ESCROACĂ și o MANIPULATOR.

À zis că o va denunța la INTERPOL de îndată ce va afla cum se făcea asta.

I-am mulțumit că era atât de bun cu mine – lins lins. Imediat a vrut să-mi vadă camera și mi-a părut rău că deschisese gura dar PUȚINELE MELE PROPRIETĂȚI erau la locul lor inclusiv ghirlanda și radioul căpătate de la polițiști. Jean-Paul a devenit foarte gânditor. Și-a stins țigara sub jetul de apă de la chiuvetă și mi-a spus că e foarte îngrijorat pentru siguranța mea. I-am răspuns că în curând se va întoarce Butcher și mă va lua de acolo și el mi-a aruncat o privire atât de plină de milă că mi s-a întors stomacul pe dos.

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU am fost informat de către Jackson că era nevoie de patul meu pentru un CLIENT nou și că trebuia să îmi mut căruciorul de copii și cel de cumpărături în camera de serviciu unde aveam să și locuiesc până mi se clarifica situația. Fratele meu era ÎN URMA cu plata. Ce avea să se întâmple cu mine acum? Fratele meu mă mai forțase cândva să locuiesc pe bancheta din spate a mașinii lui FC Holden. I-am fost LEGAL ÎN GRIJĂ pe străzile din St Kilda, Mordiallac, East Caulfield și alte locuri în care a ajuns atras de femei dornice să-i țină capul urât între sâni. Felinare galbene, apartamente de cărămidă, parcuri rezervate, pete de ulei pe asfalt, niciun suflet viu prin preajmă, doar din când în când câte un REFUGIAT sau câte un ASIATIC sau câte un BALTIC toți alungați din locurile lor de

baștină și condamnați să bântuie pe pământ în toiul nopții.

Mașina duhnea a mucuri umede de țigară, din podeaua umedă și ruginită încolțeau cartofi, numai maldăre de ziare mucegăind în jur și toate aceste MIZERII însemnau că scaunele nu puteau fi lăsate pe spate, adio somn.

Când am fost în East Ryde, chiar și în Bedingen sau pe Bathurst Street am crezut că zilele acelea de coșmar se terminaseră dar camera de serviciu fusese tot timpul acolo așteptând la capătul coridorului în formă de L, cinci trepte în jos, lângă spălătorie, mirosul acru de cârpe de curățat mai rău decât duhoarea MAȘINII NAȚIONALE AUSTRALIENE. L-am întrebat pe Jackson dacă nu exista o încăpere mai bună. El a zis că nu și apoi a încercat să-mi dea banii neoficial dar eu n-am îndrăznit să-i iau.

El a zis treaba ta.

Nu vorbisem niciodată cu clienții pentru că nu voiam să aflu că sunt plătit. Acum își imaginau că sunt prietenul lui Jackson așa că în mod firesc nu le plăcea de mine. Era numai vina mea că eram singur. Îmi era dor de fratele meu și nu-mi imaginam cum îmi va mai auzi vreodată glasul.

Iar Samson a strigat DOAMNE, DUMNEZEULE! ADU-ȚI AMINTE DE MINE! A zis: TE ROG, DUMNEZEULE, NUMAI DE DATA ACEASTA. ȘI SAMSON A ÎMBRĂȚIȘAT AMÂNDOI STÂLPII DE LA MIJLOC, UNUL CU STÂNGA ȘI CELĂLALT CU

DREAPTA.

Nu era corect să mă supere în halul ăsta.

34

Am scăpat de metrou la Shinjuku și apoi am mers în zigzag pe o stradă cu baruri, iar ea strălucea ca argintul, un pește înălțându-se în noapte pe niște trepte până ce am ajuns – la etajul patru – în acest loc imens unde se striga încontinuu – *Irasshaimase!*³⁵ – și unde găteau ciuperci, creveți, puteau fi și cocoloașe de rahat de câine din câte îmi dădeam eu seama, dar sake-ul venea întruna și Marlene stătea alături de mine la barul în formă de potcoavă, cu fața cuprinsă de flăcări portocalii, noapte înstelată, Galilei arzându-i în ochii migdalați. Felul în care a toastat cu sake-ul ridicându-l înspre mine mi-a amintit cum adulmecase catalogul din punga de hârtie glasată. Nu a fost un gând chiar atât de neașteptat. Revăzusem în minte amușinarea aceea grăbită toată ziua. A ciocnit cu mine. Noroc, mi-a zis. Dăduse o lovitură. Pentru victorie. Nu-mi păruse niciodată mai străină, mai frumoasă decât în acel moment, cu fâșiile acelea lungi de ciuperci în gură, înflăcărată toată, cu gâtul cald și parfumat, iar eu simțeam că explodez de dorință.

— Mai exact de ce anume ai mirosit acel catalog?

---

35 *Poftiți* sau *Bine ați venit* în japoneză.

Gura îi era dulce și cleioasă. Mi-a spus „nu” din deget și a mai luat o înghițitură, după care și-a pus mâna pe coapsa mea și și-a frecat nasul de al meu.

— Ghici.

— Cerneala din 1913?

Radia toată. Bucătarii urlători tăiau calamarii felii și îi azvârleau pe plitele de metal unde săreau ca niște creaturi din iadul mamei mele.

— Catalogul nu e vechi deloc, nu-i așa? Ticălosul ăla bătrân, Utamaro, l-a tipărit pentru tine?

În loc să mă contrazică, mi-a rânjit.

— Uită-te la tine! am strigat. Dumnezeule, uită-te puțin la tine!

Era excitată, adorabilă, cu buzele lucind.

— O, Butcher, a zis ea, mutându-și mâna pe brațul meu. Mă urăști acum?

Am spus povestea asta nenorocită de atâtea ori! M-am obișnuit deja cu expresia de pe fețele ascultătorilor mei și îmi dau seama că probabil las pe dinafară vreun detaliu esențial. Cel mai probabil acel detaliu este caracterul meu, un defect care a trecut din sperma putredă a lui Blue Bones în propriul meu lut corupt. Pentru că nu reușesc niciodată să fac pe cineva să simtă de ce m-a încântat într-atât mărturisirea ei, de ce i-am devorat gura alunecoasă și moale în lumina zvâcnitoare a localului de lângă gara Shinjuku.

Deci era o escroacă!

Ah, ce oroare! Lua-m-ar dracu'!

Da, avea un tablou dubios, sau cel puțin unul cu un trecut tulbure. Da, inventase o istorie cu un catalog de rahat. Da, e de fapt mai rău de-atâta. Ei bine, îmi cer mii de scuze abjecte tuturor cardinalilor în cauză, dar colecționarii bogați n-au decât să-și poarte și singuri de grijă. Erau în stare să-mi fure opera când eram la ananghie și să o vândă pe o avere mai târziu. Să-i ia dracu'! S-o ia în fund. Marlene Leibovitz fabricase un catalog, ba chiar și un nume, după cum veți afla în curând. Transformase o pânză orfană și fără valoare în ceva pentru care oricine ar fi plătit un milion de dolari. Era autentificator. Cu asta se ocupa.

— Chiar a fost o expoziție cubistă în Tokio în 1913?

— Bineînțeles. Frumusețea constă în detalii.

— Ai decupaje din presă? A participat și Leibovitz?

Mi s-a cuibărit la piept.

— *Japan Times*, de asemenea *Asabi Shimbun*.

În tot acest timp zâmbeam amândoi încontinuu, nu ne mai puteam opri...

— Fără îndoială că la expoziție n-a fost nici urmă de această lucrare pe care o are Mauri.

— Mă urăști.

— N-au existat reproduceri pe vremea aceea, nu-i așa? Și bineînțeles că ziarele nu includ în reportaje mărimea tablourilor.

— Mă urăști?

— Ești o fetiță foarte rea, i-am zis.

Dar lumea artei e plină de oameni mult mai răi de-atâta, crocodili, hoți în costume cu dungi fine, indivizi fără urmă de ochi pentru artă, disperați care se bazează pe orice în afară de felul în care arată un tablou. Da, catalogul lui Marlene era fals, dar catalogul nu era o operă de artă. Ca să apreciezi o lucrare, nu citești un rahat de catalog. O *privești* ca și cum toată viața ta ar depinde de asta.

— Nu mă urăști?

— Dimpotrivă.

— Butcher, te rog vino cu mine la New York.

— Într-o zi, cândva, sigur.

Băuserăm. Era hărmălaie. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că ea nu se referea la într-o zi, cândva. De asemenea, s-a mirat din nou că nu înțelesesem ceva ce în opinia ei fusese spus cât se poate de clar. Nu auzisem? Mauri o rugase să îi vândă tabloul. Ea îi spusese să îl trimită la New York. Nu mai avea încotro.

— M-ai auzit cât se poate de clar, iubitule.

— Da, probabil, i-am răspuns, dar nimic nu era chiar atât de simplu. Mai era și Hugh, întotdeauna Hugh. Și știu că am zis că nu m-am gândit la el în Tokio, dar cine poate să creadă asemenea baliverne? Era fratele meu orfan, responsabilitatea mea, fiul mamei mele. Avea umerii musculoși și lăsați ca și mine, buza mea de jos, spatele meu păros, gambele mele de țaran. Avusesem un vis cu el, îl văzusem într-o stampă

de-a lui Hokusai, într-un cărucior din Asakusa.

— E pe mâini bune.

— Probabil.

— Îi place de Jackson.

— Probabil.

Dar adevărul era că Hugh nu era singurul motiv. Mai era și Marlene. Cum ajunsese pânza asta în Tokio? în catalogul fals se spunea că fusese acolo din 1913.

— Spune-mi, i-am zis. Îi țineam ambele mâini într-una de-a mea. Asta e tabloul lui Dozy?

— Vii cu mine la New York dacă îți spun adevărul?

O iubeam. Ce credeți că i-am răspuns?

— Indiferent ce ți-aș spune?

Zâmbetul ei avea o tentă roz și o superbă lipsă de contur clar care ar fi putut fi mai ușor redată cu vopsea, cu degetul mare de la mână, cu o pensulă scurtă și îndesată.

— Indiferent.

Ochii îi erau adânci și strălucitori, fremătând de atâtea reflexii.

— Cât de mare e pânza lui Dozy?

— Asta e mai mică.

Ea a dat din umeri.

— Poate am micșorat-o?

— N-are cum să fie a lui Dozy, am zis eu.

— Hai, Butcher, te rog. Nu sunt decât câteva zile în plus. Vom sta la Piaza. Lui Hugh nu i se va întâmpla nimic.

Fosta repetentă la liceu și elevă a lui Milton Hesse devenise un expert absolut în Leibovitz, oricât de improbabil ar părea. În ceea ce-l privește pe Hugh, însă, nu avea nici cea mai vagă idee. Eu, unul, nu aveam aceeași scuză.

35

La ora trei într-o după-amiază de septembrie, în timpul domniei lui Ronald Reagan, am ajuns în inima imperiului. Pentru o clipă, totul a fost relativ în regulă, dar apoi, la biroul de închiriat mașini, lucrurile au luat-o razna. Cârdul australian al lui Marlene a fost respins de o femeie înaltă de culoare, cu ochelari cu rame încrustate în diamante false și o gură subțire și strâmbă.

— Foarte bine, a spus ea, să încercăm o altă savoare. Zborul durase optsprezece ore. Părul lui Marlene arăta ca un ogor cu grâul bătut la pământ de grindină.

— Orice card aveți, domnișoară.

— Nu am decât un card.

Dispecera a măsurat-o pe frumoasa mea mătrășită de călătorie încet, din cap până-n picioare.

— O-o, a zis ea.

A mai așteptat o clipă, după care și-a întins mâna către mine.

— O, eu n-am cârduri.

— Nu ai *cârduri*. A zâmbit. Nu *ai* cârduri.

N-aveam nicio intenție să îi explic aici termenii divorțului meu.

— N-aveți niciunul dintre voi un card de credit?

Apoi, dând din cap, s-a întors spre bărbatul din spatele nostru.

— Următorul, a zis.

E adevărat că tocmai eram pe cale de a căpăta două sute de mii de dolari, dar nu îi aveam la mine. Cât despre creditul lui Marlene, ceva se încurcase la firma sau banca lui Mauri, dar la Tokio era trei dimineața, așa că nu puteam afla. Ei bine, la dracu', i-am telefonat lui Jean-Paul din Holul C și am făcut-o cu taxă inversă, dar tocmai ce-i telegrafiaserăm nenorocitului cincisprezece mii de dolari - întregul meu avans de la galerie - pentru *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind*, așa că făcuse profit pe tabloul pe care îl pierduse. Era cinci dimineața în Sydney - devreme, e adevărat - dar oricum nu era un motiv să-mi urle în urechi despre toate acțiunile legale pe care avea să le intenteze împotriva mea. Era factura lui de telefon, așa că i-am dat pace să bată câmpii. După o vreme, s-a calmat dar apoi a început cu Hugh care, pretindea el, îi distrugea „sediul”.

— A smuls o chiuvetă din perete.

— Și ce vrei să fac eu? Sunt în New York.

— Să te ia dracu', hoțule. Va trebui să-l închid pentru propriul lui bine.

După ce simpaticul meu binefăcător mi-a trântit telefonul în nas, am găsit un bar și am băut prima

sticlă de Budweiser. Ce pișat de mătă a mai fost și asta.

— Nu-ți face griji, mi-a zis Marlene, mâine totul va fi în regulă.

Dar de fapt mă gândeam la Hugh. Și, chiar dacă o țineam pe Marlene de mână, eram singur, copleșit de rușine și epuizare în timp ce eram târât înspre autobuzul către gara Newark de unde am prins legătura spre stația Penn și apoi am schimbat, luând ceva care arăta ca o casă de nebuni cu ilustrații artistice și care ne-a dus până pe Prince Street. Era SoHo, dar nu SoHo unde îți cumperi produse Comme des Garçons. Habar n-aveam unde ieșisem la suprafață, nu știam decât că îi distrusesem fratelui meu viața și că sirenele erau isterice și taxiurile nu mai tăceau dracului și că, undeva, pe aproape, exista un loc unde aveam să stăm. Îmi doream un gin tonic cu un pumn plin de gheață care să-mi amortească simțurile.

Pe la apus am ajuns în sfârșit la intersecția străzilor Broome și Mercer, o oră la care fabricile de tablă erau întunecate, electricitatea oprită, iar pionierii deja în vârstă ai curenților Colour Field și High Camp Anaesthesia probabil tocmai se vârau în sacii lor de dormit amărâți, în timp ce multitudinea de becuri indicând ieșirile de incendiu împloteau un ultim filigran superb de lumină pe fațadele fabricilor.

La colțul lui Mercer Street, Marlene mi-a zis:

— Am să mă urc pe umerii tăi.

Mi-am întins ascultător mâinile și Marlene Cook s-a suit pe mine ca un înaintaş în suprafața de marcaj pe stadionul de crichet din Melbourne. Aceasta a fost prima dată când mi-am dat oarecum seama de dimensiunile a ceea ce îmi era încă ascuns. Cu geanta ei mare în continuare pe umăr, amica mea intimă mi-a sărit de pe palme pe umeri. N-avea decât patruzeci și opt de kilograme, dar și-a luat un asemenea avânt că mi s-au îndoit genunchii ca niște tulpini obosite de maci, iar până să mă redresez, ea se opintea deja în sus pe o scară ruginită, traversând apoi în zigzag filigranul până la etajul al cincilea. Am auzit cum se deschide în cele din urmă o fereastră încăpățânată, cu un soi de poc, ca o vertebră înțepenită care își dă drumul. Cine naiba era femeia asta? O mașină de poliție se apropia încet, hodorogind pe strada desfundată, plimbându-și farurile în sus și în jos. Și cine naiba eram eu? Toți banii mei erau japonezi. Pașaportul împreună cu valizele erau într-un dulăpior pentru bagaje de la gara Penn. O cheie argintie a aterizat din întuneric, rostogolindu-se pe pavaj. Mașina de poliție a frânat și a așteptat. Am intrat în conul de lumină, am ridicat cheia și m-am retras. După aceea, mașina a pornit hodorogit mai departe, târându-și bara de protecție ca pe un lanț rupt de ancoră.

Acesta nu era Sydney. Stai doar să număr în câte feluri.

— Hai, urcă, mi-a strigat iubita mea. La etajul cinci.

Înăuntrul clădirii era întuneric beznă și am orbecăit încet pe scări în sus, traversând pe pipăite un palier pe care se afla un covor dezgustător, distrus de fum, și după aceea un altul, plin cu cutii de carton, iar apoi, la etajul al patrulea, am văzut lumina pâlpâind a unor lumânări revărsându-se din spatele unei uși vechi de metal deschise.

— Ce zici?

Era o mansardă, aproape goală, aproape albă. Marlene stătea în mijlocul ei. Geanta ei mare și neagră era pe jos în spatele ei, sub fereastra cu pervaz mare și lat, în mijlocul unei grămezi de așchii care îi marcau intrarea. Pe pervaz fusese abandonată o rangă, un obiect solid de oțel cu o gheară perpendiculară pentru scos cuie și amenințător de ascuțit la celălalt capăt.

— Iubito, e a ta chestia asta?

Mi-a luat-o din mână fără o vorbă. Am observat cât de ușor o mânuia.

— Al cui e locul ăsta în care ne aflăm?

Mă privea îndeaproape, încruntată.

— Al Departamentului de artă al Administrației Statului New South Wales, a zis ea. E destinat artiștilor, vin aici ca să creeze.

— Și unde e artistul?

— În fața mea?

S-a apropiat, rugătoare, aplecându-și umerii ca

să se cuibărească la pieptul meu.

I-am smuls ranga din mână.

— Cine locuiește aici?

O rănisem la mână, dar mi-a zâmbit, moale și vânătă, o grămadă de piersici căzute în iarbă.

— Iubitule, vom primi banii de la Tokio mâine.

— Mâine trebuie să mă întorc acasă.

— Michael, a exclamat ea.

Apoi s-a îndepărtat de mine și am văzut că plânge, Gaudier-Brzeska, Wyndham Lewis, frântă, cu frumusețea desprinzându-i-se de ea însăși prin crăpături și fisuri, o fundătură, ochii ca niște animale, Doamne ai milă. Am aruncat ranga și am luat-o în brațe, era atât de șocant de mărunță la pieptul meu, cu capul ei mic care-mi încăpea în palme. Am simțit nevoia să o înfășor strâns într-o pătură.

— Nu pleca, mi-a zis.

— E fratele meu.

Și-a ridicat ochii mari și umezi înspre mine.

— Am să-l aduc aici, a spus ea dintr-odată. Nu, nu, a zis în continuare, sărind într-o parte de lângă râsul meu răutăcios. Nu, serios.

Și-a împreunat palmele într-un soi de gest budist ciudat.

— Chiar pot s-o fac. Poate să vină cu Olivier.

O, nu, m-am gândit, o, nu.

— Olivier vine încoace?

— Bineînțeles. Tu ce credeai?

— N-ai spus niciun cuvânt despre asta.

— Dar el e cel care are dreptul moral. Eu nu pot semna.

— Vine aici? La New York?

— Cum altfel să fac tot ce am de făcut? Serios acum! Unde ți-era capul?

— M-am gândit că asta e un soi de aventură romantică.

— Așa e, a zis ea. Este.

Pentru asta îmi trădasem mama și fratele? Pentru ca nenorocitul de Olivier să poată fi martor la adulter?

— Nu te pune cu mine, Marlene.

Eram fiul lui Blue Bones și nu mai știu ce altceva i-am zis. Îmi amintesc sigur că am izbit ranga de perete.

— Ce e asta? am urlat. Ce naiba este asta?

— Nu știu.

— Pe dracu' nu știi.

— Cred că i se spune rangă.

— Crezi?

— Da.

— Și chiar umbli cu așa ceva în geantă?

— A fost în valiză până am ajuns la gara Penn.

— Ce nevoie ai de ea?

A dat din umeri.

— Dacă aș fi bărbat nu m-ai întreba niciodată una ca asta. Acela a fost momentul în care am plecat. Am găsit un local căruia îi spunea Fanelli pe Prince Street unde au fost drăguți și mi-au dat un pahar de whisky pentru o mie de yen.

Într-o duminică în Marsh.

Într-o duminică în Marsh un episcop a ieșit din sacristie ca un crab fusese în Sydney chiar în dimineața aceea dar înainte de asta îl torturaseră comuniștii chinezi. Spatele îi fusese spintecat de bice și carnea i se întărise urât și aspru și arăta ca un drum plin de urme de cauciucuri uscate după o ploaie torențială. După primul psalm a explicat de ce nimeni nu ar trebui să voteze pentru Partidul Laburist Australian și apoi și-a dat jos odăjdiiile în fața ENORIAȘILOR iar mama a zis Doamne iartă-ne dar când a fost invitat să răspundă tata a dorit să știe la ce oră a luat episcopul micul dejun în Sydney.

Care era întrebarea?

Cât a durat zborul de la Sydney?

O oră, a zis episcopul.

Mama i-a tras un picior tatălui meu dar el era Blue Bones și i se rupea de părerea bărbaților din sacristie și fără îndoială că nu avea să-și schimbe comportamentul din cauza unui pantof de femeie mărimea treizeci și cinci. Tata era o binecunoscută PERSONALITATE în MARSH. Din punctul lui de vedere zborul de la Sydney era un miracol, așa că voia ca episcopul să-i răspundă - a fost lin sau agitat?

Episcopul i-a spus că lin.

Dumnezeu știe numai ce ar spune tata acum dacă s-ar ridica din mormânt și m-ar găsi prizonier în camera de serviciu de la căminul lui Jean-Paul. Fără îndoială că s-ar RĂȚOI la mine și m-ar pedepsi că am distrus o PROPRIETATE PRIVATĂ. Corect. Numai după ce s-ar face dreptate ar înțelege că Butcher zburase tocmai la New York, mă abandonase din nou.

Asta l-ar atinge pe tata imediat. Ah, ar întreba, cât ar dura zborul?

Treisprezece ore.

Doamne Dumnezeule.

Tata era un ADEVĂRAT PERSONAJ, cum se spune. Toată lumea își aduce aminte de el. DOAMNE DE CE M-AI PĂRĂSIT?

După părerea lui Butcher Bones polițiștii sunt niște mici Hitleri dar când am fost în urmă cu plata la Cămin nu m-au pus sub acuzare. Atâta timp cât nu ieșeam din camera de serviciu totul era în regulă. Mi-au adus obiecte interesante pe care le găseau în drumurile lor inclusiv un urs folosit ca reclamă la un magazin de gogoși.

Tata a fost un bărbat dur care a trăit într-o vreme a miracolelor. Dădeam peste el noaptea în timp ce contempla minunea REFRIGERĂRII. Înainte de refrigerare se ducea cu căruța la Madingley ca să aștepte trenul de Melbourne și apoi se întorcea să umple camera frigorifică cu gheață. După aceea a apărut frigiderul EVRICA te-ai fi gândit doar că PUBLICULUI LARG nu îi

plăcea carnea rece și nu voia să cumpere decât ce atârna la măcelărie CRETINII cum zicea tata. El a fost întotdeauna pentru progres, inclusiv pentru lărgirea străzilor chiar dacă asta presupunea doborârea copacilor. Tata era un binecunoscut REALIST. Oricum frunzele înfundau burlanele după cum a spus-o nu de puține ori în barul de la Hotelul Royal.

Eu stăteam pe scaunul meu în fața magazinului. Asta se întâmpla cu câțiva ani în urmă, Doamne ajută-mi, Blue Bones nu fusese încă luat dintre noi. Au apărut doi tipi din Melbourne într-un Holden un model NOU-NOUȚ de care nu auzisem anul acela. Unul era îmbrăcat într-un costum cu dungi celălalt în pantaloni scurți în carouri să mori de răs nu alta când îl vedeai. Cel în costum m-a întrebat putem să vă facem o poză. Nefiind sigur pe mine l-am chemat pe Blue Bones și am văzut pe fața lui că îi considera o pereche de POPONARI dar nu a avut nimic împotrivă ca el și cu mine să pozăm ca tată și fiu. Poponarii aveau ceea ce se numește un POLAROID. După ce au făcut fotografia am așteptat și m-am privit apărând ca un înecat la suprafața stăvilarului.

Ia te uită, a zis tata. Vezi, n-a funcționat deloc.

Eu am înțeles imediat ce voia să spună dar poponarilor le-a luat ceva timp să înțeleagă obiecția tatălui meu care era că din Blue Bones nu se vedea nimic în afară de șorț. Apoi au fost de acord să facă un al doilea Polaroid pe care putea

să-l păstreze, cu plăcere, nicio problemă.

După ce i-au făcut lui Blue Bones un portret satisfăcător i l-au dat și au LUAT-O DIN LOC. Cine poate ști încotro s-au dus?

Ce zici de asta, a zis tata, studiindu-și chipul pe măsură ce acesta se forma în dreptul ochilor lui. Avea o față ca o secure și ochi roșii furioși dar după ce a așezat poza pe polița de deasupra căminului a fost un alt om. Ce zici de asta, a zis. Și-a îndreptat capul. Ce dracu' poți să zici de una ca asta.

Polaroidul a început apoi să se decoloreze din ce în ce mai tare iar într-o săptămână A DISPĂRUT cu totul. Te-ai fi așteptat ca pe tata să îl apuce pandaliile dar n-a fost așa, nici măcar o dată, iar Polaroidul a rămas deasupra căminului câte zile a mai avut și uneori vedeam cum îl verifică de parcă ar fi fost un barometru sau un ceas. Apoi a murit și s-au dus toate și prin podeaua camerei de vară au început să crească buruieni.

Am stat în camera de serviciu zile în șir așteptând să vină fratele meu și să rezolve RESTANȚELE la plată. Era o încăpere urâtă cu un lighean și o găleată și un boiler cu gaz care se trezea la viață și duduia în toiul nopții. VRRRUUUM. VRRRUUUM. Destul să bage groaza de Dumnezeu în tine. Am aranjat frumos ursulețul și ghirlanda și am dat drumul la radio și chiar dacă nu mergea de fapt, lampa verde era întotdeauna foarte liniștitoare.

Într-o dimineată am deschis ochii și am văzut aburi ieșind din spălătorie, raze de soare străpungând norii și o FĂPTURĂ ANGELICĂ acolo chiar dacă era BĂRBAT era la fel de frumos ca și faimosul tablou al lui FILIPPINO LIPPI - costumul era argintiu prăfos ca și dosul aripilor moliilor când tocmai își dau duhul în lumina sfântă.

Și astfel piatra de mormânt a fost dată la o parte și l-am urmat de-a lungul coridorului unde bătrânii au ieșit să-mi spună că mă voi împiedica de cablul care atârna de radioul meu și trebuie să fi fost înainte de ora opt pentru că Jackson era încă la birou.

Făptura îngerească a zis, Dați-i banii.

Jackson mi-a dat un plic. A zis - fără resentimente.

Afară în stradă ne aștepta un Mercedes alb de parcă ar fi fost o nuntă. M-am urcat alături de făptura îngerească. Avea bucle negre și strălucitoare, proaspăt binecuvântate. A zis, mă bucur să te cunosc. A zis, se pare că vom călători împreună. Doamne Dumnezeule. Încotro? Brusc, mi s-a făcut teamă.

El a zis, sunt Olivier Leibovitz și noi doi plecăm la New York astăzi. Să mă iertați, singurul lucru la care mă puteam gândi era că fratele meu i-o punea nevestei lui. Să-i spun oare? Ce se va întâmpla cu mine? I-am spus că nu-mi luasem scaunul. I-am spus că trebuia să mă întorc după el.

În New York sunt multe scaune, mi-a zis. Am să-ți cumpăr unul la bazarul de pe Third Street.

La aeroportul internațional Kingsford Smith, Olivier a luat o tabletă. Poftim, a zis el, ai face bine să iei și tu una. Mi-a dat o Coca-Cola și două tablete. Le-am luat pe amândouă și nu mult după aceea am descoperit că aveam pașaport. Habar n-avusesem că posedam așa ceva sau măcar cum trebuia să arate. Când m-am urcat în avion, m-am gândit la tata.

L-am întrebat pe Olivier cât va dura să ajungem în America.

El mi-a zis că durează treisprezece ore până la Los Angeles, Doamne ajută-mi, Doamne ajută-l pe bietul meu tată mort. N-ar fi putut suporta una ca asta, să-l vadă pe Slow Bones așezat pe locul lui în avion.

37

Pe vremea aceea nu erau decât două baruri în Soho. Unul dintre ele era Kitty's și celălalt era Fanelli's și aici m-a găsit o Marlene cu ochii umflați o jumătate de oră mai târziu. A venit la masa mea din spatele barului ușoară ca un fluture, aducând cu ea două sticle de bere, pe una dintre ele punând-o circumspect în fața mea.

— Te iubesc, mi-a zis ea. N-ai idee cât de mult.

Plin cum eram de sentimente puternice și contradictorii, m-am gândit că mai bine nu zic

nimic.

S-a așezat pe banca de vizavi, ducându-și sticla la gură.

— Dar tu nu mă poți iubi dacă nu știi în ce te-ai băgat. Cum exact la asta mă gândisem și eu, mi-am ridicat berea și am băut.

— Așa că, și-a așezat ea băutura cu grijă pe masă, îți voi spune.

A făcut o pauză.

— Mai ții minte când m-ai văzut prima dată... în pantofii ăia ridicoli care te-au excitat atât de tare.

— Am urât pantofii ăia.

— Da, dar nu mă urî și pe mine. Ar fi de nesuportat. Nu-ți face griji pentru Hugh. Voi avea eu grijă de Hugh.

Am pufnit când am auzit una ca asta, dar trebuie să vă spun că m-a emoționat. Nimeni nu mă mai mințise până atunci în legătură cu asta.

— Olivier a autentificat tabloul lui Dozy Boylan, a zis ea în cele din urmă. Eu fusesem plecată. Până să mă întorc în Australia, el o făcuse deja. Dumnezeu! Ce prostie. Boylan era prieten cu un client de-al lui Olivier, iar lui Olivier i-a fost prea rușine să recunoască faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre lucrările tatălui lui.

— E o lucrare faimoasă. Nu văd care-i riscul.

— Dacă s-ar fi uitat puțin dincolo de lungul nasului, ar fi descoperit că fusese scos din expoziție de Muzeul de Artă Modernă. Cu alte cuvinte, abandonat.

— Știu și eu ce înseamnă asta, iubito.

— Știu că știi, dar n-ar fi trebuit asta să fie un semnal de alarmă? De ce l-ar fi respins? Până și Olivier ar fi putut să se gândească la atâta.

— Dar ai zis că e în regulă. E aproape primul lucru pe care mi l-ai zis vreodată. „Partea bună e că domnul Boylan știe că Leibovitz-ul său e autentic”.

— Sst, taci. Ascultă-mă.

Mi-a luat ambele mâini și le-a dus la buze.

— Ascultă-mă, Michael, îți spun adevărul.

— Leibovitz-ul lui nu e autentic? Asta vrei să zici?

— Părerea mea? E o pânză neterminată de după război pe care Dominique și Honoré au subtilizat-o în noaptea în care a murit bătrânul țap.

— La dracu', Marlene.

— Sst. Liniștește-te. Nu era o lucrare valoroasă, dar au doftoricit-o. Au datat-o 1913. În care caz devenea o lucrare valoroasă. Muzeul de Artă Modernă a pus mâna pe ea de îndată ce a apărut pe piață în 1956. Venea direct de la executori. Proveniența era perfectă și era reprodus deja în masă. Dar era o piesă jalnică și trebuise aranjată. Bineînțeles că Honoré știa exact cât de mult și în ce fel se intervenise. N-avea nevoie de nicio radiografie. Probabil se uitase la Dominique făcând toate astea.

— Dar n-ai zis că ai găsit chitanțele pentru vopsea în arhivă? O, nu. Le-ai tipărit tu însăși?

— Iubitule, te rog nu mă urî. Chiar n-am fost o escroacă. Ar fi trebuit pur și simplu să luăm înapoi pânda lui Boylan, dar cine ne-ar fi împrumutat un milion și jumătate de dolari americani cât ne-ar fi costat? Nimeni.

— Așa că ai falsificat o chitanță pentru vopsea alb titan.

— Ceea ce a echivalat cu încercarea de a astupa o gaură din tavan cu gumă de mestecat. Preț de vreo două zile, tabloul a fost autentic din nou. Dar n-ar fi durat mult până la o expertiză pe bune cu raze X și atunci am fi fost, mă scuzi de termen, complet futuți.

Acum înțelegeam.

— Era asigurată. Ai aranjat să fie furată.

Ochii îi erau puțin umflați și lumina dinspre Prince Street era moale și albastră. Până în acel moment al povestirii păruse deprimată, așa că mi-a luat ceva timp să detectez urma de zâmbet pe care o avea acum în colțul gurii.

— Ai furat-o tu personal.

— Păi Olivier sigur n-avea de gând s-o facă.

— Ai traversat pe jos aproape doi kilometri de desiș în toiul nopții?

Începuse să plouă în New York, cu picături mari și grele care loveau fereastra de la Fanelli și aruncau umbre ca de ring de dans pe fața aceea frumoasă și oarecum singuratică în timp ce Marlene îmi explica, atentă la reacțiile mele, cum cumpărase cu bani gheață o pereche de mănuși cu

palme aderente, un set de șurubelnițe, un cutter de covoare, foarfece pentru sârmă, o daltă pentru lemn, o unealtă de scos cuie, o lanternă, o rolă de bandă izolatoare și o rangă. A stat două zile într-un motel din Grafton și când a știut că Dozy a plecat la Sydney s-a dus cu mașina pe drumuri lăturalnice și pustii până a ajuns pe tărâmul făgăduinței. Mașina închiriată a parcat-o pe un drum forestier abandonat și, cu toate că a avut oarecari dificultăți în a localiza stâlpul, s-a suit ușor pe el și a deconectat atât curentul, cât și telefonul.

— De unde ai știut să faci toate astea?

A ridicat din umărul stâng.

— M-am documentat.

Când a ajuns la ușa casei lui Dozy, noaptea era o ploaie de stele cristaline într-un văzduh de catifea. Lucrând doar la lumina acestora și a lunii, a folosit ranga ca să îndepărteze mulurile de pe geamurile din ușă. Țineam minte asta din reportajul din ziar – detectivii locali spunând că spărgătorul era „obsedat de curățenie”. Marlene a lăsat mulurile frumos stivuite pe mașina de spălat vase.

Dozy îi arătase deja exact unde era tabloul și cum era protejat. S-a folosit de un tăietor de buloane ca să reteze cablul și a îndepărtat cu grijă rama, care o enervase întotdeauna. A învelit pânza în câteva fețe de pernă, a legat totul cu bandă izolantă și s-a întors prin desiș.

— Și apoi?

Ochii coborâți i s-au mărit și privirea i s-a împietrit.

— Mai vrei să ai ceva de-a face cu mine, iubitele? Asta e de fapt întrebarea.

Ar fi trebuit să fiu înspăimântat, dar nu eram.

— Va trebui să-mi spui povestea în întregime.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Vrei o mărturisire în scris?

— Povestea în întregime.

— Chiar așa. Într-adevăr, a zis ea, ușor tulburată.

— Mai ții minte când ai venit prima dată și ai văzut la ce lucram?

— Nu te-am mințit niciodată în legătură cu lucrările tale. Niciodată.

— Nu mă refer la tablouri.

— Da, aveai niște desene frumoase cu insecte.

— Muște, viespi, fluturi.

— Îmi aduc aminte că m-am gândit „Doamne ajută că știe să deseneze”.

S-a colorat la față.

— Mă grăbeam un pic.

— Ei bine, musca cu ochi pe antene, de exemplu.

— Michael, mi-ai mai spus asta. Se numește Borobodur. E rară, dar Boylan a găsit-o lângă casa lui.

— *Borboroidini*. Aia e musca de wombat.

— Știu.

— Când ne uitam la *Tour en bois, quatre* în biroul domnului Mauri, am văzut o muscă cu ochi

pe antene prinsă într-o pânză de păianjen pe spate. Și asta e o insectă specifică regiunii.

I-a luat o clipă, dar când a înțeles a părut aproape satisfăcută.

— Ești un bărbat foarte inteligent.

A zâmbit.

— Așa e.

— Deci, iubitul meu, spune-mi cum am micșorat-o.

— Tu să-mi spui.

Chiar în acel moment cineva a stins luminile în bar, iar ea s-a aplecat peste masa laminată udă și m-a sărutat pe gură.

— Încearcă să afli singur.

Fanelli se închidea și am ieșit împleticindu-ne, iar apoi am pornit-o pe pavajul umed spre mansarda mare și întunecoasă. Nu ne-am mai spus mare lucru, dar când am făcut dragoste în seara aceea a fost de parcă am fi vrut să ne sfâșiem unul pe altul, să ne ucidem, să ne devorăm. Să ne ascundem în minunea tainică a pielii celuilalt.

38

Scaunul din avion era prea îngust tavanul prea jos dar apoi Olivier mi-a mai dat încă două pastile galbene și în curând a fost foarte plăcut să fiu deasupra norilor. Tatăl meu n-a văzut niciodată o asemenea priveliște. În toată viața lui.

Nici regii Angliei. Nimeni din Sfânta Biblie nu a fost martorul unei asemenea panorame - decât dacă nu cumva ți se oferă vedere de sus în timpul ÎNĂLȚĂRII LA CERURI. Blue Bones nu și-ar fi imaginat că eu, DEZAMĂGIREA lui, m-aș putea afla deasupra pământului, înconjurat de îngerii și heruvimi, cu inima și arterele transparente, azvârlit prin văzduh ca o minge de ping-pong într-o cizmă de cauciuc.

Când s-a făcut noapte nu mai era nimic decât fluviul nepieritor al cerului, sufletul meu ca o sugativă căzută în cerneală. Olivier nu se putea uita pe fereastră a zis că îi aduce aminte că era un nimic. Apoi a spus că voia să fie un nimic. A spus că nu o voia decât pe Marlene. Nu-i păsa că incendiasse liceul din Benalla. Fusesse un șoc să afle una ca asta dar nu mai avea importanță acum. Era cât se poate de acord cu pârjolind.

Stewardesa l-a întrebat dacă voia ceva de băut. El a răspuns că se afla deja la nouă mii de metri altitudine. Eu am băut o bere.

Olivier mirosea a parfum și a pudră de talc ca și FUNDUL UNUI BEBELUȘ. De când sosiserăm stewardesele ROIAU TOATE ÎN JURUL LUI iar când frumosul lui sacou alb a trecut printre ele am văzut un freamăt de lumină argintie, o creatură sosită în zbor din noapte ca să se atârne de peretele de deasupra patului unei femei.

Mi-a șoptit că nu-i păsa că soția lui se dovedise a fi o MINCINOASĂ PSIHOPATĂ dar tare și-ar fi

dorit să nu-i mai plângă de milă. De ce nu se putea comporta ca o femeie normală și să-i dea papucii?

Mi-a mai zis și că Marlene sau îl iubea pe fratele meu sau îi iubea opera, cine să-și poată da seama. Era o romantică incurabilă și habar n-avea ce caractere josnice au artiștii.

I-am spus că înțeleg perfect.

El a răspuns că a înțeles perfect din ziua în care s-a născut.

I-am spus că a fost la fel și pentru mine. Exact așa. Când a zis că tatăl lui fusese un porc egoist m-am întins să-i strâng mâna.

Stewardesa a adus cina pe o tavă și Olivier s-a gândit că ar bea totuși UNA MICĂ, un whisky în cele din urmă. Eu am băut o bere.

POFTĂ BUNĂ MULȚUMIM ȘI LA MASĂ NU VORBIM.

Olivier a ciugulit din ZARZAVATURILE lui dar apoi s-a plictisit și și-a aranjat sticlele pe tavă ca și piesele dintr-un joc de dame.

M-a întrebat dacă voiam să-mi spună pastilele pe care le lua.

N-am avut nimic împotriva.

A lăudat TEMAZEPAM-ul a zis că și LORAZEPAM-ul era bun și dacă n-aș vrea să încerc și eu un VALIUM GENERIC. Au mai fost și altele. Acestea erau numele pe care le știam deja dar probabil că a luat și ADDERALL.

A luat o tabletă de CODEINĂ și încă una sau două capsule asortate și apoi o gură de pinot noir

tasmanian spunând că vinul va POTENȚA efectul medicamentelor zău așa.

Să nu îți închipui despre mine că sunt un bețivan, prietene Hughie. Vezi tu, sunt în agonie. O iubesc dar e o femeie teribilă, teribilă.

N-am știut ce să răspund pentru că Marlene era prietena mea și ea și fratele meu și-o PUSESERĂ CA IEPURII cu mine în deplină cunoștință de cauză. În fond eram COMPLICE. În câte nopți n-a trebuit să-mi pun perna în cap ca să nu mai aud zgomotul.

Întrebă-mă cu câte femei m-am culcat, a zis Olivier.

Arăta ca o vedetă de cinema cu buzele alea roșii și părul negru și ondulat și pielea pleoapelor îi era moale ca un penis proaspăt îmbăiat. Am zis zece.

Asta l-a făcut să râdă. M-a bătut pe cot și mi-a ciufulit părul și mi-a zis că niciuna dintre ele nu era ca soția lui. Oricum fusese un SEMNAL DE ALARMĂ să descopere că Marlene incendiase școala. Aflase despre asta în cel mai groaznic mod cu putință, de la un client al firmei de publicitate la care lucra cu care lua cina și care nu știa decât că soția lui Olivier era din Benalla.

Câți ani are? întreabă clientul.

O, douăzeci și trei, zice Olivier.

Atunci trebuie să fi fost acolo când individa aceea, Marlene Cook, a ars liceul până la temelii. Cum o cheamă pe soția ta?

Geena Davis, zice Olivier.

Ca pe actriță.

La fel, exact.

Nu am să uit prea ușor ziua în care am fost declarat prea încet ca să mă mai întorc la Școala de Stat numărul 28 din Bacchus Marsh. I-aș fi ras de pe fața pământului dacă aș fi avut niște medicamente ca lumea care să mă facă să nu îmi mai fie teamă că voi fi pedepsit. Doamne ajută-mă și mă mântuiește, am ajuns să fiu bun din lașitate nimic altceva.

Olivier a zis că aș face bine să mai beau o bere. La greutatea mea le absorbam ușor, așa a zis. M-a întrebat dacă știam că Marlene e o hoată. I-am spus că era prietena mea.

Când a auzit asta a gemut, spunând că și lui îi era prietenă, să-i ajute Dumnezeu. În curând a început să zică niște lucruri absolut înspăimântătoare și mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că schimbase subiectul și vorbea de mama lui o femeie foarte rea. Era fericit că murise. Făcea alergie când își aducea aminte de ea.

A fost chemat de stewardese și am crezut că a dat de bucluc din cauza limbajului violent pe care îl folosisese dar apoi s-a întors cu niște șosete pe care le oferea compania aeriană și pe care trebuia să le încalț. Toată lumea trebuie să respecte această regulă. ȘI MI-A SLUJIT, îngenunchind să-mi dea jos tenișii și șosetele împruțite pe care le-a legat într-o pungă de plastic. Mi-a spus că ar fi mai bine dacă MI-AȘ LIMITA EMISIA DE GAZE la

partea din spate a avionului unde era nevoie de ea, iar apoi am râs mult.

Ar fi trebuit să fii bogat, amice, a zis el. Ai putea să mă angajezi să-ți schimb ciorapii în fiecare zi.

Stewardesa ne-a adus la amândoi un brandy și mi-a pus ciorapii și pantofii în compartimentul de deasupra scaunului.

Olivier a zis că el unul ar fi putut fi bogat fără nicio problemă doar că mama lui fusese o curvă hoată care i-a furat tot și i se făcea rău când se gândea la tot ce făcuse femeia aia. I-ar plăcea să fie bogat, ar fi perfect, ar avea grijă de cal, ar călări în draci, s-a uitat la mine și a zâmbit și am știut exact ce vrea să spună – sângele și inima, totul pompând, cu fericire, cu teamă, ceasornicul uman în fluviul fiecărei zile.

M-a ruinat, a zis el. Am crezut că se referă la mama lui.

Sunt pudelul ei oare, a continuat el, așa că mi-am dat seama că despre Marlene vorbea. Vezi tu, exact asta și sunt, a mai zis. E dispusă să îmi umple bolul de mâncare și să îmi perie blana. Aș prefera să mă împuște.

Aș putea s-o ruinez, a zis o clipă mai târziu. Asta e ironia, bătrâne. Pot s-o distrug. Dar ce rost ar avea, amice? Dacă aș nenoroci-o nu mi-ar mai scărpina urechile.

M-am trezit în văzduhul de deasupra Americii cu gura plină de praf, în mirosuri de ape de gură scumpe, cremă de ras, săpun de femeie.

Acela e Los Angelesul, a zis el.

Asta a fost prima imagine și n-am știut ce ar fi putut să însemne, dar mai apoi am văzut roiurile de luminițe înmănunchate în noapte, orașele și autostrăzile Americii, frumusețea furnicilor albe, termite devorând, cu semnale de împerechere strălucindu-le în cozile care pulsau. Care profet ar fi putut prezice vreodată o asemenea infestare?

Olivier m-a bătut ușor pe genunchi și a zis, sunt într-un hal fără de hal, amice. Mi-a oferit un tub de medicamente și o gură din apa lui. Mi-a zis că dacă mănâncă alune, moare, dacă mănâncă stridii, i se contractă gâtul, dar dacă nu o mai are pe Marlene, mai bine să-și taie singur beregata.

I-am înapoiat pastilele. A luat și el una.

A zis: Tocmai am hotărât că n-am de gând să-i semnez chestia aia.

Am întrebat care chestie.

El a zis: E o mare porcărie, așa că n-o voi face. A venit vremea să am și eu niște principii.

Am întrebat despre ce era vorba.

El a zis: Nici nu-și imaginează că aş putea avea curajul. Dar să fii atent la ea, amice. Să fii atent la ea când o refuz.

L-am întrebat dacă o va distruge.

Asta l-a făcut să râdă îndelung, oprindu-se și pornindu-se din nou și pufnind până ce mi s-a făcut teamă că înnebunise.

În cele din urmă l-am întrebat ce dracu' i se părea atât de haios dar NE PREGĂTEAM PENTRU

ATERIZARE, cum se spune, iar când aeronava s-a izbit de sol, întrebarea mea tot nu îşi căpătase răspunsul.

39

Taxiurile sunt un adevărat coşmar în New York. N-am idee cum le suportă lumea şi nu mă plâng de banchetele sfâşiate, de amortizoarele de tot rahatul, de sinucigaşele viraje la stânga, ci mă refer mai degrabă la credinţa împărtăşită de toţi aceşti şoferi – sikh malaezieni, hinduşi din Bengal, musulmani din Harlem, creştini libanezi, ruşi din Coney Island, evrei din Brooklyn, budişti, adepţi ai lui Zarathustra şi cine mai ştie ce – convingerea lor absolută că, dacă foloseşti nenorocitul ăla de claxon, se va despărţi marea în faţa lor. Veţi spune că n-am nicio cădere să comentez. Sunt un ţăran, născut într-o măcelărie din Bacchus Marsh, dar naiba să-i ia, chiar şi așa. Tăceţi dracului odată.

Da, domnişoară Maniere, e o nebunie să te gândeşti că i-ai putea educa pe fiecare în parte, dar când dau peste vreun cretin care se sprijină de claxon sub geamul meu...

Aşa că a trebuit să merg la supermarket la o oră din noapte când te-ai aştepta ca expediţia să meargă ca pe roate, când toate simpaticele bunicuţe evreice ar trebui să fie acasă în pat sau pregătind perişoare de peşte pentru Rosh Hashanah sau ce altceva vor mai fi făcând ele –

probabil însă că mulțimile de bunici de la Grand Union erau creștine sau tătare, dar, pe legea mea, bătrânele alea erau o categorie aparte și te zdrobeau cu cărucioarele lor de cumpărături dacă nu reușeai să fii la fel de rapid ca și ele. Nu mă adaptasem încă la fusul orar, eram străin și eram încet. Doamne ajută-mi.

Un supermarket american e una, Dumnezeuule, dar un supermarket din New York este un haos complet – trebuie să te fi născut în raionul de alimente ca să îi înțelegi logica. După cum probabil veți fi ghicit deja, venisem să cumpăr o duzină de ouă. La început nu le-am găsit deloc, iar apoi am dat de ele, chiar lângă brânza feta, atâtea nenorocite de categorii de ouă, mărimi de ouă, culori de ouă, semenii mei care erau și ei la cumpărături abia așteptau să mă hotărâsc odată. Le blocam trecerea, așa că și-au încurcat roțile în ale mele, s-au adunat de prin celelalte raioane, forfotind ca niște cretini prinși într-un trafic blocat la intrarea în Tunelul Holland³⁶.

Am cumpărat ouă maro pentru că mi s-au părut mai simple – chiar eram un țăran – dar cinci străzi mai încolo, deasupra intersecției dintre Mercer și Broome, postat în umbra ruginie a scării de incendiu, am descoperit că nenorocitele alea mici și scumpe aveau coji ca de ciment. V-am spus că la liceu fusesem un aruncător ucigător al mingii de

---

36 Tunel pe sub râul Hudson, care leagă Manhattanul de New Jersey.

crichet? încă mai aveam ochi buni și brațul tatălui meu, dar, indiferent cum le aruncam sau răsuceam, ouăle ricoșau din parbrizele taxiurilor claxonatoare.

Marlene, Doamne ajută-i, n-a încercat nici să mă oprească, nici să mă încurajeze, iar când am revenit înăuntru prin fereastra deschisă, s-a uitat la mine de pe canapeaua șubredă unde stătea întinsă citind *The New York Times*.

— Vino încoace, geniul meu.

Era atât de frumoasă, cu lumina lămpii căzându-i pe obrazul stâng, care părea un nor de pulbere aurie ridicându-se dintr-un câmp albastru-gri.

— Ești un cretin.

Și-a deschis brațele și am îmbrățișat-o, mirosindu-i pielea cu iz de iasomie, părul proaspăt spălat. Am zis că o iubeam? Bineînțeles că o iubeam. Mi-am lăsat mâna să alunece pe spatele ei de cățărătoare pe stâlpi de înaltă tensiune, atingând fiecare vertebră din fâșia aceea de viață plină de suișuri și coborâșuri. Era hoța mea, iubita mea, enigma mea, o serie minunată de revelații care mă rugam să nu se mai termine. Era a treia noapte pe care o petreceam în New York. Aveam bani acum. Ne mersese foarte bine în ziua aceea, nu doar din cauza duzinei de sticle de Bourgeuil și a sticlei de Lagavulin, deși contribuiseră și ele la netezirea asperităților, ci din cauză că tabloul cu muscă al lui Dozy Boylan era acum în siguranță într-o fortăreață a lumii

artistice din Long Island City. Singura cale de acces la acest loc, mi-a zis Marlene, era printr-un tunel care era inundat în fiecare noapte. Bolțile erau pline de lucrări de Mondrian și de De Kooning, și acolo se afla și neprețuitul ei Leibovitz pe care nebunul ei de soț avea să vină să-l autentifice cât de repede.

— Nu te mai agita cu taxiurile, a zis ea. E New York. La ce te așteptai? O să te obișnuiești.

Avea, bineînțeles, dreptate. Eram din Marsh unde autostrada 31 trecea chiar pe lângă dormitorul meu, camioanele huriau și zdrăngăneau toată noaptea în timp ce te așteptai ca șoferii să piardă controlul pe Stamford Hill și să se năpustească pe strada principală, unde să smulgă toate terasele de la magazine. Cu taxiurile aveam să mă familiarizez, dar cu ce nu mă puteam obișnui era faptul că Marlene nu țipa la mine. Până acum Curva Pensiei Alimentare ar fi chemat deja poliția, aici în schimb n-am făcut decât să trag o dușcă de Lagavulin - să-i binecuvânteze Dumnezeu pe muncitorii din Islay - și, pe când plecam să cumpăr niște ouă mai bune, Marlene m-a făcut idiot și mi-a băgat limba în ureche.

La ora asta, în Sydney numai barurile ar mai fi fost deschise, dar la intrarea de la Grand Union se îngrămădeau negri șchiopi care veniseră să returneze doze și sticle goale pe care le vârau într-o mașină automată. Sosise, de asemenea, un contingent nou de bunici - am descoperit ulterior

că exista o rezervă inepuizabilă de mame mafioate în cartier și menționez asta numai din cauză că mama lui John Gotti a fost mai târziu jefuită de un cretin ghinionist. Ce știam eu? Norocul meu că am fost politicoș cu toți indivizii ăștia periculoși și că, în momentul în care am testat un ou sau două înăuntrul frigiderului, n-a avut nimeni timp să-mi observe fărădelegea.

Există 8.534 de taxiuri autorizate în New York, ceea ce înseamnă aproape douăzeci de mii de șoferi și bineînțeles că nu le puteam da tuturor lecții de bună purtare, dar trebuie să mă credeți că în cele din urmă ouăle mele și-au făcut efectul. Poate vi se pare că e ridicol, dar întrebați-vă doar: Ce își comunică toți acei sikh prin radio?

Am fost mult mai mulțumit de a doua duzină de ouă, mari și cu coajă albă și subțire, care se spărgeau și împrășcau superb. Am stins luminile și hoța mea frumoasă a ieșit pe scara de incendiu să-mi admire precizia.

— Nu ești corect, mi-a zis ea. E pedepsit cine nu trebuie. Lasă taxiurile. Atacă dubele cu număr de New Jersey.

Eram beat când am reintrat în mansardă, cu picioarele un pic înmuiate, iar când a izbucnit următoarea erupție serioasă de claxoane, un pic înainte de miezul nopții, am fost pe punctul de a spune că îmi demonstrasem teoria. Dar eram lângă frigider, așa că nu m-a costat nimic să iau un ou, să sting luminile, să deschid fereastra și să-

mi azvârl bomba galbenă înspre parbrizul păcătos, o dubă care s-a dovedit a avea numere de New Jersey.

— Hai înapoi înăuntru. Aprinde lumina.

În fața dubei, ale cărei ștergătoare mânjeau acum albușul și gălbenușul pe geam, se afla un taxi galben din care ieșeau încet doi pasageri.

Fericit cum eram că duba tăcuse, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că îi cunoșteam pe amândoi bărbații care ieșeau din taxiul de dedesubt.

40

Din trecut vin multe voci nefericite. Din trecut vin mirosuri de vacs de sobă, lac de podele Johnson, vapori de amoniac, apoi șorturile pline de sânge ale tatii lăsate la muiat în înălbitor. Așa numitele mortăciuni în sticle de chihlimbar - Foster, Vic Bitter, Ballarat Bertie, Castlemaine XXXX³⁷, toate acele certuri care mai bine s-ar fi dus odată cu lăturile dar n-am suportat niciodată să le aud. Poftim, am zis-o. În trecut, era strada principală. Era măcelăria. În spatele ei padocul era plin de cătină, și pe deal era casa parohială. Eram fericit ascultând clopotele pentru vecernie. Poftim, am spus-o. Fericit ascultând martinii cu croncănitul lor ca un hohot, urmărindu-i cum își conturează în zbor teritoriul la asfințit. Mai bine să n-ai NICI CEA MAI VAGĂ IDEE despre păsările

---

37 Sortimente de bere.

astea, scapă-ne Doamne de toți cei cu ciocul mare, de mulțimile de viermi și șoareci.

Cu alte cuvinte, FĂRĂ CERTURI DOMNILOR VĂ ROG. La fel nici acum nu mi-a plăcut să aud cum vorbește fratele meu cu Olivier pe Mercer Street, New York, adresa îmi era scrisă pe încheietură. SĂ NU MĂ ÎNȚELEGEȚI GREȘIT – pentru o clipă, la sosire, am fost foarte fericit, dar apoi Marlene l-a rugat pe Olivier să semneze DOCUMENTUL DUBIOS și în cinci minute am șters-o pe stradă. În curând s-a apropiat de mine un individ. Cine era? N-am nici cea mai vagă idee. Țâra după el pe pavajul străin o cutie de carton care făcea zgomot. Ce avea de gând? Era un BĂRBAT DE CULOARE cu o barbă gri și o pereche de urechi ca ale lui Mickey Mouse sau poate un alt tip de șoarece pentru că urechile îi erau mici și de un roz NEFIRESC. Sincer să fiu, mi-a plăcut de el.

M-a întrebat, A trecut cumva pe aici Suspende?

I-am răspuns că abia ce ajunsesem.

M-a întrebat unde am fost.

Australia.

Mad Max, a zis el, și a mers mai departe pe mijlocul drumului, râzând din toți răunchii. DECI CARE-I POANTA MĂI PULICĂ? după cum ar fi zis fratele meu. M-am întors la adăpostul mansardei dar Butcher era ocupat să-l amenințe pe Olivier, o să-ți rup asta, o să-ți sfâșii astălaltă. Ce bine e acasă și DE DRAGUL VREMURILOR TRECUTE. Roșu la față de furie descria găleți de plastic pline

cu sângele lui Olivier dar vocea îi tremura ca o bucată de tinichea de pe acoperișul unui coteț de găini. Mi-am dat seama că îi e teamă.

Olivier a rămas foarte calm, pliindu-și corpul pe canapea ca și GUMBY³⁸. Când l-am văzut că-i zâmbește fratelui meu am știut că se va lăsa cu vărsare de sânge. Mi-am făcut încă o dată IEȘIREA pe scările acelea groaznice de fabrică trecând cu greu printr-o pădure de suluri de coyore arse și umede care miroseau DE ȚI SE FĂCEA RĂU. Mușchii brațelor începuseră să scoată scântei de atâta încordare și simțeam că-mi trepidează capul. Ce bine e să fii afară în aer liber dar apoi mi-am dat seama că probabil mă aflu în CARTIERELE RĂU-FAMATE ALE NEW YORK-ULUI, Doamne ajută-mi. Odată ce ușa s-a închis după mine n-am mai avut altceva de făcut decât să aștept și să sper că nu voi fi o VICTIMĂ”.

Adevărul e că îmi era frică de Suspende. Mai târziu am folosit o dată sau de două ori numele. Cine ești? Sunt Suspende.

Cineva a trecut pe lângă mine pe bicicletă, Doamne, ajută-mi, nu mă așteptasem deloc la biciclete. Nu s-a întâmplat nimic.

Apoi a apărut Olivier.

Mi-a zis: Ți-am adus valiza, dar tu hotărăști.

Ce?

Nu pot să rămân aici, amice, a zis el.

---

38 Personaj dintr-o serie de desene animate populare în Statele Unite începând de pe la mijlocul anilor '50.

L-am întrebat unde merge.

La clubul meu, dar tu probabil o să preferi să rămâi alături de NEAMURI ȘI DE CEI DRAGI.

Pot să vin cu tine? am întrebat.

M-a măsurat din cap până-n picioare. Nu mă voia. Era clar.

Fără îndoială, a zis în cele din urmă. A zâmbit. M-a luat pe după umeri, dar odată ce ne-am urcat în taxi, s-a retras în colțul lui și a explodat O URĂSC PE CĂȚEAUA AIA NENOROCITĂ!

Doamne ajută-mi și miluiește-ne. Nefericirea zilelor de duminică.

O URĂSC.

Așcunde cuțitele, încuie ușile.

SĂ DEA DOMNUL SĂ CRAPE.

Apoi l-a plătit pe șofer și ne aflam în fața unui conac.

Acesta era Clubul Bicker orice o mai fi fost și asta. M-a rugat să aștept afară un pic până DISCUTĂ cu domnul Heavens. Cauzam probleme. Ce altceva puteam face?

Am avut TIMP SUFICIENT să citesc REGULILE VESTIMENTARE PENTRU NEMEMBRI.

URMĂTOARELE ȚINUTE NU SUNT ADECVATE:
PANTALONI ELASTICI, IEGĂRI, PANTALONI
PESCĂREȘTI

PANTALONI SCURȚI SAU TĂIAȚI SCURT
BLUZE SAU PANTALONI DE TRENING,
ECHIPAMENT DE JOGGING

ROCHII CU SPATELE ȘI BRAȚELE GOALE ȘI
ROCHII CU BRETELE”.

BLUGI DE ORICE FEL SAU CULOARE,
INCLUSIV ROCHII, CĂMĂȘI, FUSTE ȘI/SAU
PANTALONI

ÎMBRĂCĂMINTE DIN ELASTAN SAU LYCRA
TRICOURI, MAIOURI SAU BLUZE DEASUPRA
BURICULUI

Aveam pantaloni PESCĂREȘTI? Ce însemna
îmbrăcăminte din LYCRA? Olivier s-a întors, dar
nu cu Heavens, ci cu Jeavons, o creatură ciudată și
urâtă echipată în COSTUM CU PAPION și puțin
ca și JUDECĂTORUL CARDIN care l-a întemnițat
pe fratele meu. Jeavons era chel și avea urechi
uriaeș și când vorbea ridica dintr-o sprânceană de
parcă mi-ar fi trimis mesaje personale. Totul
chineză pentru mine.

Jeavons mi-a dat o haină de blană lungă dar eu
eram un MOTOR ÎNCINS cum zicea mama
întotdeauna. DRAGUL NOSTRU MOTOR CU OPT
CILINDRI, așa îmi spunea. Le-am răspuns că nu
îmi e frig.

Olivier a zis, costumul de urs nu e tocmai pe
vrute amice.

Atunci am înțeles că bădăranul de Jeavons voia
să-mi acopăr propriile haine. Adevărul e că odată
ce trupul meu Marsh-ian a fost ascuns privirii
MEMBRILOR mi s-a permis să intru în Clubul
Bicker. N-ai mai văzut așa ceva, prea catolic

pentru mama, tavane cu vitralii, lemnul sculptat de parcă ar fi fost un ICONOSTAS așa că era SUPERIOR DIN TOATE PUNCTELE DE VEDERE locului unde îi lăsasem pe bietul Butcher și pe Marlene și unde singurul scaun era cutia de vin. Am strâns haina de blană în jurul meu pentru că acum știam cu certitudine că era imposibil să nu am ceva de LYCRA pe mine iar când Jeavons a zis, Ați avut parte de o călătorie foarte lungă, domnule, eu am răspuns da.

Apoi am adăugat *Mad Max*.

A râs. M-am simțit bine că făcusem o glumă.

În drum spre ceea ce ar putea fi numit un LIFT ARHAIC am trecut pe lângă o galerie lungă cu tavan cu vitralii care arăta la fel de mort ca o pasăre DODO fără vreo rază de soare care să-l însuflețească. Pe pereți atârnav RAHATURI MEDIOCRE și m-am bucurat că Butcher nu era acolo pentru că L-AR FI APUCAT PANDALIILE, ar fi luat un bici și i-ar fi mânat pe așa-ziii artiști în parc să facă muncă manuală. Bineînțeles că nu știam nimic despre Parcul Gramercy - nici despre otrăvirea în secret a copacilor, nici despre lăcătușul de pe First Avenue care avea să taie cheia ilegală pentru poarta parcului, nici despre necazurile cu comitetul, iar când Jeavons mi-a spus că Bowtie Johnson declarase clădirea drept una din cele mai frumoase din New York, numele ăsta mi-a spus la fel de mult ca și Suspender.

Oricum, în prima mea noapte în New York am

înțeles că eram printre CRÈME DE LA CRÈME. Am dormit ca în puf într-un pat lat de mai bine de jumătate de metru.

41

Prima săptămână în New York mi-am petrecut-o funcționând după un alt fus orar, bătând darabana și moțând în timp ce Marlene încerca să-l convingă pe Olivier Leibovitz să-și exercite dreptul moral și să semneze certificatul de autentificare.

Marlene mi-a spus totul, am încasat lovitură după lovitură, și n-aveți idee cât mă lecuise de gelozie, cât de al naibii de matur eram, așa că abia când m-au întrebat la telefoane ce număr am la asigurare, m-am înfuriat peste măsură. O oră mai târziu, la depozitul de pe Prince Street, am stârnit o încăierare când n-au înțeles că unei „fișe” i se spune de fapt „Ștecher”. După aceea, aproape a dat o mașină peste mine pe Houston Street. Eram o catastrofă singuratică și șomeră, un pește uriaș de nouăzeci de kilograme zbătându-se pe uscat.

Faptul că Slow Bones mă abandonase în favoarea nenorocitului de Club Bicker a fost mai supărător decât v-ați putea imagina. Dar ce puteam face? Hugh era întotdeauna acolo, o interferență pe ecran, un zumzăit în difuzoare, o durere sâcâitoare când nimic altceva nu te supără. Deci de ce mă plângeam de fapt? Aveam mai mulți bani în buzunar decât reușise tatăl meu să strângă

în toată viața lui zbuciumată. Așa că îmi puteam permite să vizitez expoziția Corot de la Metropolitan sau să recunosc în cele din urmă, chiar dacă numai mie însumi, că nu văzusem niciodată un Rothko decât în reproduceri. Timp aveam. Într-adevăr, apartamentul de pe Mercer Street era plin de timp, o culoare rece, albastru metalic, care îmbiba toate colțurile, sugând viața din griuri și marouri; după ce m-am văzut gol în fața oglinzii în mărime naturală și am fost nevoit să mă confrunt cu pectoralii aceia scofâlciți, am știut că e mai bine să ies, să mă îndepărtez de Lagavulin și de propriul meu sentiment de vină și prăbușire.

Pe un teren viran de pe Broadway, mi-am cumpărat o jachetă serios uzată de la un coreean ostil care purta mănuși cu un deget. Haina era acceptabilă, sau avea să fie pentru o săptămână sau două. În sfârșit, m-am grăbit să găsesc un magazin unde îmi înțelegeau accentul și am cumpărat un ghid turistic și un bilet la loterie de cinci dolari, după care am trecut pe sub toate firmele alea scrise cu litere grosolane făcând reclamă la lenjerie de calitate și pe lângă rămășițe de fabrici, pe lângă morgă, până la capătul dinspre sud al Broadway-ului, apoi mai departe până la Union Square unde mi-a picat fisa că mă puteam duce cu metroul la Muzeul de artă modernă. Apoi, dintr-un impuls, cum se spune, am luat-o în lateral de-a lungul trotuarului gri și negru

împestrițat cu gumă de mestecat până în Gramercy Square. Voiam să arunc o privire aceluia ridicol Club Bicker. În fond, era menționat în ghid. Philip Johnson a zis că e grozav. Cum nu știam nimic despre clădirile pe care le proiectase, am luat de bună ce zicea.

La fel ca și pe Broadway, și aici pe stradă se țipa într-o anumită măsură, așa că nu m-a mirat, când am intrat în această piață frumoasă și plină de verdeață, să aud din nou voci răzvrătite. Uaaa! Mi-am vârat mâinile în buzunarele hainei infecte de douăzeci de dolari și m-am uitat prin grilajul cu țepi, iar acolo, la capătul celălalt al parcului încuiat, am văzut un bărbat alb fugind. În acel moment, pe Twentieth Street a apărut o ambulanță care încerca să-și croiască drum spre Madison folosindu-se doar de sireună și de lumini. În mijlocul acestei agitații, mi-a luat o clipă să-mi dau seama că bărbatul era cel care striga puternic.

Uaaaaa. Alerga de nebun în jurul parcului cu picioarele goale dezvelite de sub pantalonii de cowboy.

Apoi am observat că aceștia erau de fapt pantaloni despicați și că individul era nimeni altul decât Hugh.

Ideea cu Parcul Gramercy e că ai nevoie de o cheie ca să intri. Dar dacă stai la Clubul Bicker poți să ieși la plimbare acolo și se pare că Olivier îl instruisese pe Personajul Micuțul și Drăguțul

Majordom, al cărui nume nu îl voi rosti, să îi permită lui Hugh să intre. Din niște motive perfide pe care numai mintea lui minusculă și întortocheată le putea ști, Personajul Micuțul și Drăguțul Majordom nu numai că îi dăduse fratelui meu drumul înăuntru, dar încuiase apoi poarta în urma lui. Și, cu toate că în momentul în care și-a dat seama că e prins într-o cușcă, idiotul savant a încercat să-și explice problema celor de pe stradă, mai întâi cuiva care-și plimba câinele, apoi unui șofer de limuzină și apoi unor fete care păreau a fi un grup de fotomodele englezoaice în drum spre o ședință foto, niciunul dintre aceștia – și se poate să nu fi fost vina lor, ci pur și simplu cea a accentului australian care în cazul lui Slow Bones era cam pronunțat – niciunul măcar n-a catadicsit să-l bage în seamă, astfel încât comportamentul lui a devenit din ce în ce mai agitat și mai alarmant pentru cei cărora le adresa apelurile, printre care s-a numărat – cel puțin așa mi s-a spus – un membru al consiliului de administrație al Parcului Gramercy, o bătrânică „sprintenă” – ce să-ți spun – de optzeci de ani, care când s-a trezit încuiată înăuntrul parcului cu un „boschetar”, a ieșit fugind în stradă, trântind poarta în urma lui.

Fratele meu a încercat apoi – sau cel puțin așa s-a susținut – să se cațare pe grilajul cu țepi și, ca să poată face una ca asta, a smuls o bancă din pământ, izbutind să rupă patru buloane de un sfert de țol, și apoi a târât-o într-un strat de flori –

totul cât se poate de normal, v-ați putea gândi – până ce banca a început să se scufunde sub greutatea lui în cel mai nefericit moment cu putință și Hugh s-a trezit cu o țeapă de fier înfiptă pe cracul pantalonilor gri de flanel noi-nouți, pe care apoi l-a sfâșiat de la manșetă până la boxerii largi.

Bietul și scumpul meu idiot. L-am așteptat să ajungă înapoi la poartă. Iar când m-a văzut, cum a mai început să bocească, încercând să se cațăre, alunecând, apoi îmbrățișându-mă prin grilaj. Voia să meargă acasă, numai acasă. I-a trebuit un moment să-și recapete suflul și mult mai mult până să aflu cum a ajuns în parc și cine i-ar putea da drumul afară.

Așa se face că m-am înfățișat la burtă-verde ăla disprețuitor de la clubul Bicker, iar când a dat semne că nu-i plăceau haina mea de douăzeci de dolari și nici urmele proaspete de mucii pe care fratele meu mi le lăsase pe mânecă, l-am luat pe sus pe acest majordom – nu prea era mare lucru de el, dar o parte din ce era era prinsă într-un corset – și l-am cărat prin trafic ca pe un covor făcut sul, iar când am ajuns în cele din urmă lângă poartă l-am întrebat ce preferă: să-l elibereze pe fratele meu sau să i se alăture.

A ales să-l elibereze, așa că l-am așezat ușor pe trotuar și i-am urmărit mâinile mari și stranii cum scot la iveală un mănunchi des de chei și deschid poarta larg. Hugh s-a uitat la mine, a clipit, apoi

m-a îmbrâncit violent la o parte.

Am dat să-l apuc, dar s-a ferit, luând-o la fugă nebunește. S-a împiedicat de bordura trotuarului de vizavi, apoi s-a repezit în sus pe scările clubului.

Trebuie să-i dau Personajului Majordomului ce e al lui și să recunosc că nu s-a enervat și nu a amenințat. S-a oprit pentru o clipă, trăgând de nasturele costumului de majordom.

— Ești beat, a zis el.

Iar apoi, fără să arunce nici măcar o privire costumului Armani care se vedea acum de sub haină, s-a întors țeapăn înapoi la conac.

După aceea am luat un taxi înapoi pe Mercer Street și mi-am turnat încă un Lagavulin la care am adăugat - naiba s-o ia de Societate a malțului din Edinburgh - un pumn de gheață zdrobită. Nenorocitul de Hugh. Mai târziu, când s-a făcut dimineață la Tokio, m-am trezit, m-am spălat pe față și, după ce am dovedit scările dezgustătoare, am străbătut Mercer Street până pe Canal Street unde am găsit un magazin de vopsele Pearl Paints. La etajul al patrulea am cumpărat un bloc de desen și o cutie de condeie subțiri.

42

Marele artist era turbat dându-și seama că nimeni în afară de Marlene nu auzise de el. Era un NIMIC fără așa-zisa lui artă care era reazemul lui,

o crăcană care sprijină o sfoară cu rufe întinse la uscat.

Hugh Bones însă era o cu totul altă poveste. Mă simțeam în oraș ca un PEȘTE ÎN APĂ. M-am așezat pe un scaun pliant pus de reclamă în fața bazarului de pe Third Street. Dacă unul dintre picioare nu i-ar fi fost prins cu un lanț ai fi zis că sunt o GORILĂ în spatele unor CORDOANE DE PROTECȚIE de la vreun club sau vreo petrecere de vipuri. Eram îmbrăcat într-o haină italiană moale și groasă și pe cap aveam o căciulă neagră de lână și mi-am încrucișat BRAȚELE URIAȘE pe piept. Apoi a apărut poliția. Au ieșit dintr-un McDonald's și s-au îndreptat direct spre locul unde stăteam eu, cu pistoale și bastoane și cătușe atârnându-le pe fundurile mari și late.

M-am gândit – sunt un STRĂIN care ocupă loc pe o cale publică de acces și sunt în plină CONTRAVENȚIE A LEGII. Dar polițailor li se rupea, cum se spune. Aveau treburi mai importante – cine știe care erau acestea? — poate căutau UN SUL DE Hârtie IGIENICĂ pentru FUNDURILE LOR MARI ȘI LATE.

Atunci am observat prima dată COMPORTAMENTUL NEREGULAMENTAR GENERALIZAT, pietonii ignorau complet lumina roșie a semaforului de pe Third Street și de pe așa-numitul AVENUE OF THE AMERICAS. În Melbourne polițiștii i-ar fi tras pe DELINCVENȚI înapoi pe trotuar și le-ar fi ținut o predică

zgomotoasă despre sănătatea lor mintală. Polițiștilor de pe Third Street nu le păsa NICI CÂT NEGRU SUB UNGHIE. Și-au dus mai departe posterioarele mari - ar fi trebuit să se folosească de o roabă - iar eu eram încă un om liber când Olivier a ieșit din bazar cu un scaun pliant nou-nouț sub braț costase treispe dolari și era negru și strălucitor ca un Mercedes-Benz. Olivier m-a luat pe după umeri și apoi m-a dus să-mi arate de ce ar trebui să fiu foarte fericit cu viața pe care o aveam.

Asta-i orașul tău, bătrâne.

Mâncărimile lui Olivier se mai calmaseră de când luase HIDROCORTIZON nu mai avea decât umflătura de pe gât care era ascunsă sub gulerul ridicat al HAINEI DE IMPORT. Era foarte chipeș, ca un as de la Wimbledon întorcându-se pe linia de fund cu genunchii relaxați și capul aplecat ca răspuns la aplauze.

Olivier m-a învățat să nu folosesc niciodată numele de Avenue of the Americas ci doar Sixth Avenue. Așa toată lumea va ști imediat că sunt din New York. Odată ce am lămurit chestia asta am mai mers o vreme și apoi am luat-o la dreapta pe Bedford Street unde am aflat că pot sta în fața spălătoriei automate fără permis. În curând am întâlnit un bărbat pe numele lui Jerry care avea o voce răgușită și o basma legată în jurul capului. Jerry a zis că pot să vin acolo cu scaun cu tot ori de câte ori am chef. A mai zis că întotdeauna își

dorise să meargă în Australia. I-am răspuns că e o țară foarte faină dar să nu încerci să stai pe scaun în stradă fără permis.

După aceea mi-am instalat scaunul pe Sullivan Street între Prince și Spring. Apoi am stat pe Chambers Street.

Bătrâne, ești un geniu la chestiile astea.

În cele din urmă m-am așezat pe Mercer Street sub mansarda pentru artiști pe care Butcher o furase de la ADMINISTRAȚIA STATULUI NEW SOUTH WALES. Am sunat la ușă dar nu era nimeni acasă. Sau asta sau fratele meu se prefăcea că doarme.

Olivier mi-a mărturisit atunci că trebuia să se ducă să rezolve ceva cu Marlene în altă parte în oraș.

L-am întrebat dacă o va distruge.

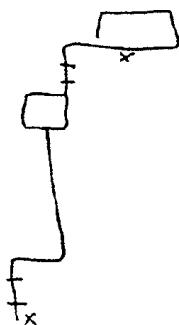
De data asta nu l-am făcut să râdă. S-a holbat la mine și mi-a zis că acum o să mă învețe cum să merg singur de pe Mercer Street la Clubul Bicker.

Mi-am cerut scuze pentru ce spusese.

Hugh, a zis el, ești un om mare. Ești minunat.

Dar îmi era teamă că nu voi putea ajunge la Clubul Bicker fără ajutor. Simțeam deja scânteii în mușchii lungi din brațe și un clic în cap ca și acela al unui zăvor care trebuie uns.

Olivier mi-a dat o tabletă cu dungi pe care am înghițit-o fără apă. Vino, bătrâne, a zis el, ești newyorkez de-acum. A scos un carnețel și mi-a desenat o hartă. Așa:

Vezi, amice. Cum nu se poate mai simplu.
Tableta nu își făcea efectul.

Dacă te rătăcești, a zis Olivier, te sui într-un taxi
și zici du-mă până la parcul Gramercy.

I-am zis că n-aș ști cât să plătesc.

Dă-i zece dolari, a zis el. Spune-i să păstreze
restul. Apoi mi-a dat un teanc de bancnote prins
cu un elastic.

Când a făcut semn unui taxi, mi-am strâns
scaunul, dar a trântit ușa după el, Doamne ajută-
ne, și taxiul a plecat. Am luat-o la goană după
luminile mașinii, dar tot nu s-a oprit. Am alergat
înapoi la apartament dar fratele meu n-a auzit
soneria, bietul cățel, așa că am pornit-o în fugă
spre celălalt capăt al lui Mercer Street, până pe
Canal Street unde mi-am strâmbat din greșeală
scaunul izbindu-l de un stâlp de metal. Luminile
mașinii dispărând în noapte.

Am uitat numele de GRAMERCY.

Pe Houston Street mi l-am reamintit.

Gramercy, Gramercy, Gramercy.

Bietul cățel, nu l-a auzit nimeni lătrând. Eram asudat, miroseam mai rău ca un preș. Trei taxiuri au vrut să treacă peste mine pe Houston Street. Al patrulea a oprit.

Parcul Gramercy, i-am zis șoferului.

Care parte, m-a întrebat el. Cred că era chinez. Oricare.

Cum era chinez, am ținut harta în mână ca să mă asigur că știe pe unde merge dar el a pornit-o într-altă direcție și până la urmă a ridicat fereastra despărțitoare ca să nu îi pot vorbi.

Fără îndoială că miroseam deja foarte GREȚOS când m-am uitat pe geam și l-am văzut, din întâmplare, pe Olivier stând sub porticul de la clubul Bicker.

Oprește, am zis. I-am dat douăzeci de dolari. Păstrează restul.

Olivier voia acum să mă întorc pe Mercer Street. L-am întrebat ce joc își imagina că joacă cu mine. Era prietenul meu și nu voiam să-i fac rău dar a căzut la pământ.

Olivier mi-a ridicat de jos scaunul și i l-a dat lui Jeavons. Jeavons a periat haina italiană. Olivier și-a pus mânușile.

A zis că Jeavons o să-mi facă un sandviș cu pui și o să-mi aducă o bere în cameră.

L-am întrebat cum se simte.

Cât se poate de bine, a zis el. Cât se poate de bine, bătrâne.

Din cauza oboselii și a diferenței de fus orar am

început să plâng pe scări.

43

N-am putut niciodată să mă uit la tablouri împreună cu o altă ființă umană – toți erau sau prea superficiali, sau prea solemni, sau prea nerăbdători, sau prea înceți. Dar acum Marlene Leibovitz și cu mine ne mișcăm prin Muzeul de Artă Modernă de parcă am fi valsat. Ea era un înger. Eu eram un porc, beat, veșnic comentând, holbându-mă la *L'Estaque* al lui Cézanne, înțelegând în cele din urmă – la vârsta mea – că Braque n-avea niciun pic de simț al umorului, ciondănindu-mă cu un nenorocit de paispe ani care îmi bloca intenționat vederea în fața tabloului *Les Demoiselles d'Avignon*.

— Sst, a zis Marlene. Lasă-l în pace. E un copil.

Adversarul meu era un băiat înalt și plin de coșuri cu un ac de siguranță în urechea micuță, ca de fată. Nu pot să spun chiar că-l uram, dar mi se rupea inima gândindu-mă cum trebuie să fie să te afli acolo în pantofii lui împruțiți, să știi – sau să contești – capodopera asta încă de la paisprezece ani și să faci totul cu aceeași ușurință cu care mersesem eu cândva pe trotuarul banal care ducea de la măcelărie în sus pe Gell Street până la abatorul improvizat de pe Lerderderg Street.

— Știu, a zis ea, deși nu scosesem o vorbă și aș fi venerat-o numai pentru asta, dar Doamne

Dumnezeule, mai erau forma feței, oasele, ochii ușori îngustați, buza de sus, întinsă, frumoasă, caraghioasă.

— Cum de-a intrat Leibovitz-ul la apă?

În loc de răspuns, m-a sărutat.

Mă întrebați dacă îmi plăcea New York-ul? O iubeam *pe ea*. Dacă ar fi fost cu mine în fiecare zi, mă îndoiesc că aş mai fi cumpărat condeiele, dar treaba cu autentificarea tabloului trena. Aşa că, în momentul în care geniala mea hoată pleca de-acasă ca un spiriduș pus pe șotii, îmi îmbrăcam și eu haina de douăzeci de dolari și îmi luam blocul de desen și condeiele, mergând mai întâi pe strada noastră până la Canal Street, apoi mai departe până în Chinatown, East Broadway, pătrunzând după aceea în umbrele de mangal de sub podul Manhattan, iar apoi ajungând într-un loc oribil de sub autostrada FDR în dreptul lui Twenty-first Street, unde se afla șasiul unei mașini zdrobite și abandonate, din care cădeau bucăți de rugină și ciment în timp ce lucram.

Existau multe alte locuri unde aş fi putut merge să desenez, dar nu m-am oprit să mă întreb de ce mă îndepărtam din ce în ce mai mult de străzile și locurile pe care le inaugurasem cu Marlene. Acum însă mi-e destul de clar – sufletul meu de provincial era înspăimântat de moarte de metropolă, acesta fiind motivul care mă împingea tot mai departe, într-un efort ridicol de a o cuceri, de „a o dovedi”, o căutare donquijotescă ce m-a

făcut în cele din urmă să mă urc în trenul spre Tremont unde am devenit, se pare, singura ființă umană de pe acea nemiloasă autostradă Cross Bronx. Aici m-au găsit polițaii Secției Patruzeci și opt, chiar în fața podului George Washington, chiar în locul în care camioanele uriașe intră într-o treaptă inferioară de viteză înainte de a coborî în pânțele boltite și năprasnic al bestiei însăși.

— Intră dracului în mașină, dracu' să te ia de căcănar, mi-au zis polițaii aceia drăguți.

După cum mi-a spus Milton Hesse mai târziu, am avut noroc că m-au dus la stația de metrou și nu la spitalul Bellevue. Nu i-am arătat lui Milt desenele, dar n-am niciun dubiu că nu m-ar fi salvat de Bellevue pentru că erau negre și impenetrabile ca și funinginea de pe un opaiț, o carapace roasă și crăpată de întuneric în jurul luminii care se zbătea. Aceste lucrări sunt al dracului de bune, dar n-ar fi fost nici pe departe astfel dacă aș fi cumpărat materialele „adecvate”. Așa însă paginile blocului de desen erau prea mici, hârtia prea fragilă pentru ștersăturile mele continue și nu numai o dată am trecut prin suprafața uzată. După cum se dovedește de multe ori, limitele impuse de material sunt cele care dau naștere adevăratei arte, iar aceste lucrări sunt pline de un soi de înverșunare sălbatică și urâtă care n-a făcut decât să se amplifice când, revenit în cele din urmă pe Mercer Street, am lipit A peste B și unit A cu C așa mai departe. Anticipând acest

ultim stadiu, am luat trenul înspre Village, cu mâinile negre ca și ale unui miner, cu ochii reci și bezmetici pe față.

Marlene a înțeles exact ceea ce făcusem. Vedeți, asta era unul dintre motivele pentru care puteam întotdeauna să am încredere în ea. Când stătea alături de mine în fața unei lucrări de artă, spunea adevărul. Marlene a fost cea care nu numai că s-a dus la magazin și a mai cumpărat materiale, ci a și aranjat – drept cadou de ziua mea de naștere – ca domnul Mauri să ne împrumute două dintre tablourile mele.

Niciunul dintre noi n-ar fi avut cum să prevadă consecințele, dar rezultatul a fost că ea, cu acordul meu deplin, a putut aduce oameni să îmi vadă lucrările.

Asta s-a dovedit a fi o idee groaznică pentru că, în momentul în care *Eu, Eccleziastul* și *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* au fost prinse de perete, au putut fi tratate de sus sau neînțelese de tot soiul de idioți care credeau că viitorul artei era trasat de să zicem, Tom Wesselmann, pentru numele lui Dumnezeu.

Presupunerea lor era că venisem la New York să-mi fac un nume, că ajunsesem în centrul universului și ca atare nu exista nicio îndoială că voiam să mă dau bine pe lângă vreo galerie, să obțin o expoziție, să îi întâlnesc pe Frank Stella sau Lichtenstein. Nimic nu m-ar fi putut face să mă simt mai prost. Este oricum o sugestie ridicolă,

să „te ajungi” la treizeci și șapte de ani. Pur și simplu nu se face.

Bineînțeles că mai mergeam la câte o petrecere din când în când, un vernisaj la Castelli, Mary Boone, Paula Cooper. În cele din urmă l-am întâlnit până și pe apucatul de Milton Hesse, prima dată ca să fiu plictisit cu scrisoarea de la Leibovitz, a doua ca să se uite la lucrările mele. Ce prost eram. Chiar și acum mi-e jenă când îmi aduc aminte cum, în fața tabloului *Eu, Eccleziastul*, a început să spună povestea unei certe pe care o avusese cu Guston în 1958. Am așteptat cât se poate de răbdător să facă legătura cu părerea pe care o avea despre pânza mea. Dar în cele din urmă s-a dovedit că nu fusese decât o asociere de cuvinte, iar el nu a manifestat de fapt niciun fel de interes pentru ceva ce ar fi avut de-a face cu mine.

Cearta cu Guston, ne-a zis el, fusese înregistrată pe bandă la clubul artiștilor. Se întreba – întorcându-și spatele larg și ușor cocoșat către tablou – dacă Marlene avea un pic de timp să îi dactilografieze textul.

Și bineînțeles că eram, în general, provincial și nu foarte la modă, iar o parte din mine chiar era impresionată să stea în restaurantul Da Silvano și să îi vadă pe Roy Lichtenstein și Leo Castelli mâncând ficat și ceapă la masa alăturată, dar, chiar dacă eram dat pe spate ca orice țaran, reacția mea nu i-a fost de niciun folos lui Lichtenstein, a cărei operă se îndreaptă rapid spre

momentul în care va fi abandonată de muzee, adică cel în care custozii încep să se scape treptat de toate surplusurile de proastă calitate.

Se crede mai jos de Ninety-sixth Street că New York-ul scoate la iveală tot ce e mai bun în artiști, dar nu pot să spun că s-a întâmplat la fel în cazul meu. Bineînțeles că pe undeva eram gelos. Știam ce însemna să fi Lichtenstein în Sydney, dar n-aveam cum să fiu vreodată Lichtenstein în New York. Eram un nimeni. Am mers la Elaine's ca un turist și am acceptat umil masa pe care mi-au oferit-o lângă bucătărie. La toate astea mă așteptasem. De ce să fi fost altfel?

Greșeala mea a fost că mi-am imaginat pentru o clipă că s-ar putea să mă înșel și apoi că am permis ca dealerii de artă să se uite la *Eu, Eccleziastul*; că le-am văzut astfel privirile cum devin opace, că mi-am dat seama că veniseră pentru că voiau ceva de la Marlene. Dar nici măcar această înjosire nu trebuie exagerată. Artiștii sunt obișnuiți cu umilințele. Cu ele începem și suntem întotdeauna gata să revenim la fiasco, la cea mai adâncă mizerie, să ne înecăm talentul în alcool sau disperare. Trăim cu conștiința faptului că, pe lângă Cézanne sau Picasso, noi nu suntem nimic, că asta am fost întotdeauna și că vom fi uitați înainte de a ajunge în mormânt.

Rușine, îndoială, ură de sine - pe toate astea le mâncăm în fiecare zi pe pâine. Ce nu puteam

suporta, ce chiar îmi strepezea dinții, era să văd totala siguranță de sine a unor mediocrități absolute când erau puse în față... „artei”, haideți să-i spunem așa. Pentru că aceiași oameni care își trecuseră ochii sticloși peste pânzele mele erau deseori prezenți la licitații la Sotheby's, Christie's, Phillips. Și acela a fost momentul în care ceva s-a rupt, în care le-am înțeles în cele din urmă nu numai încrederea plină de sine, ci și faptul că nu aveau nici urmă de ochi pentru așa ceva.

Într-o zi geroasă de februarie, m-am dus la Sotheby's. Aveau două lucrări de Léger, loturile 25 și 28. Primul, pictat în 1912, era însoțit de șase pagini de documentație, care constau practic în reproduceri de lucrări foarte bune ale pictorului, pe care Sotheby's le vânduse cândva pe bani grei. Astea două erau de rahat. Au fost vândute pentru opt sute de mii de dolari. Aceasta era pentru mine adevărata problemă a New York-ului. De unde să știi cât să plătești dacă habar n-ai cât valorează?

Mai era și un de Chirico, *Il grande metafisico*, 1917, un metru pe șaptezeci de centimetri, fost în proprietatea fundației Albert Barnes, acum abandonat. A stat cineva să se întrebe, pentru o nanosecundă măcar, de ce era pus pe piață? Lucrări autentice de-ale lui de Chirico datând dinainte de 1918 sunt la fel de ușor de găsit ca acul în carul cu fân. Dealern de artă italieni obișnuiau să spună că patul Maestrului era înălțat la doi metri de podea ca să facă loc pentru

„lucrările timpurii” pe care le tot „descoperea”. Și dintr-odată toată grămada asta de rahat era autentică? Valora trei milioane?

Mi se făcea rău. Nu atât din cauza banilor murdari, cât din cauza lipsei complete de discernământ, din cauza freneziei modei. De Chirico e la modă. Renoir nu. Van Gogh e tare. Van Gogh a atins apogeul. Îmi venea să-i omor pe nenorociți, zău că da.

La scurt timp după aceea, Olivier a semnat în cele din urmă certificatul. N-am întrebat de ce durase atâta, ce fel de dovezi de afecțiune fuseseră oferite, la ce înțelegere ajunseseră, dar bănuiala mea era că dragul de neurastenic strâmbase din nas și apoi își luase o felie serioasă din plăcintă. Bineînțeles că putea face tot ce îl tăia capul, nu era treaba mea. Putea fi dădaca fratelui meu și responsabil pentru privirea ostilă a lui Hugh. N-avea decât să mi-l fure pe Slow Bones, dacă asta voia.

Marlene și cu mine am rămas în continuare pe Mercer Street. La început am luat-o ca pe o economie – de ce nu, în fond? era pe gratis – așa că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că de fapt ne ascundeam. Aveam un soi de viață socială în care se subînțelegea că eu mă țin deoparte de dealerii de artă, dar ne-am împrietenit cu restauratori, autentificatori și cu un om minunat, Sol Greene, un individ minuscul, care avea o afacere de familie cu vopsele pe Fifteenth Street.

Era mult mai plăcut să discuți istoria ciudată a, să zicem, roșului de roaibă decât să asculți drama ultimului circ de la Sotheby's.

Marlene scormonea pe ici-colo încercând să disponibilizeze niște Leibovitz-uri - avea un colecționar care aștepta - dar cele mai plăcute zile ni le-am petrecut plimbându-ne. Apoi, la începutul toamnei, am început să închiriem mașini și să patrulăm prin magazinele de vechituri și proprietățile abandonate de-a lungul râului Hudson. Nu pot să spun că n-a fost interesant să descopăr America în acest fel, iar într-una dintre aceste expediții am găsit chiar, într-un hambar muced din Rhinecliff, o pânză mediocră cu o inscripție perfect lizibilă - Dominique Broussard, 1944. Era o lucrare grosolană de cubism sintetic, de genul celor peste care dai cu ușurință dacă ieși din Melbourne într-o excursie cu mașina - linii negre și grele, pete neglijente de culoare - un grad de ignoranță pe care îl găsești probabil și în Rusia, dar la care nu te aștepti de la adresa de pe rue de Rennes, numărul 157.

Hambarul avea pământ pe jos și tabloul era sprijinit de perete. Nu era artă, era sub-artă. Era acolo de atâta timp deja că puteai simți cum toată umezeala din Rhinecliff i se infiltrase în ramă, dar, într-o anumită privință, această neglijență era neprețuită pentru că era la fel de valoroasă ca și rahatul unei specii de termite despre care se crezuse până atunci că e dispărută.

Am îndepărtat o porțiune de mizerie cu un pic de scuipat și ce am văzut m-a făcut să râd pentru că îți dezvăluia atât de ușor caracterul femeii. Era o hoată - îi furase șefului ei vopseaua și pânza. N-avea niciun simț al culorii - în mâinile ei paleta lui Leibovitz era de prost-gust. Era și încrezută.

Puteai să ți-o imaginezi cu capul într-o parte admirându-și propria pensulă cum se mișcă la fel ca un șarpe veninos prin iarba verii. N-avea încheietură, nici vână, nici gust, nici talent. Era, pe scurt, dezgustătoare.

Dacă această reacție de repulsie poate părea nemiloasă sau excesivă, ea nu a fost *nimic* pe lângă cea manifestată de Marlene.

— Nu, mi-a zis ea. Nici să nu te gândești să cumperi așa ceva.

Am râs. N-o înțelegeam, nu-mi dădeam seama de halul în care îi luă încă apărarea lui Olivier când venea vorba de mama lui. Bineînțeles că știa prea bine tușa dușmancei, dar nu văzuse niciodată o lucrare originală, iar acum avea în față dimensiunile complete și dezastruoase ale acestei lipse nu numai de talent, ci și de aproape orice altceva. Înțelegând în cele din urmă marele nimic, lui Marlene i s-a făcut fizic greață - sau cel puțin așa mi-a spus ulterior.

Perfect ignorant, am dus tabloul în micul birou amenajat sub forma unui șopron înăuntrul hambarului. O femeie căruntă și plăcută se uita la un meci de fotbal american la televizor, cu

picioarele umflate încălzindu-se la căldura unui radiator.

— Cât costă?

S-a uitat peste ochelari.

— Ești artist?

— Da.

— Trei sute.

— E un rahat, a zis Marlene.

— E istoria noastră, iubito.

— Am să pun pe foc căcatul ăsta, a zis Marlene, dacă încerci fie și să-l aduci acasă.

Femeia s-a uitat la Marlene cu interes.

— Două sute, a zis ea calm. E un original în ulei. Întâmplarea face că aveam exact două sute de dolari la mine. Așa că am sfârșit prin a plăti o sută optzeci și cinci plus taxe.

— Sunteți căsătoriți?

— Nu.

— Vă comportați ca și cum ați fi.

A scris chitanța încet, iar când a terminat de împachetat noua mea achiziție într-un ziar, Marlene plecase deja la mașină.

— Acum du-te și cumpără-i ceva frumos, a zis femeia. Am promis că așa voi face și apoi mi-am dus iubita înapoi la New York City – parcul Taconic, apoi Saw Mill – șaizeci de minute de tăcere de gheață.

Olivier a semnat documentul dubios era atât de slăbit că mi-a spus că nici nu poate să moară. Se târa înapoi la viață, amice, se întorcea la fosta lui slujbă de la McCain.

Nu le place de mine, Hughie, dar sunt poponarul perfect pentru clientul lor. Poponar, a strigat el către barmanul irlandez care a răspuns Așa e domnule.

Olivier a băut un COCTEIL și a înghițit o pastilă albastră.

Să bem pentru munca cinstită, a zis el.

Jeavons stătea în picioare în dreptul umărului lui și acum și-a trecut și el DISCRET mâna mare și moale peste gură. Avea și el de înghițit medicamente.

A zis, Să-i fiți recunoscător mamei dumneavoastră pentru cei doi bani și-un brânci, domnule. Asta era o GLUMĂ AUSTRALIANĂ pe care o învățase de la mine cu câteva zile înainte.

Apoi mi-am luat și eu pilula. Ce se va întâmpla cu mine acum?

Așezat la măsuta joasă, Olivier m-a întrebat, L-ai întâlnit vreodată pe tatăl ei, Hughie? Se referea la tatăl lui Marlene.

I-am spus că nu fusesem niciodată în Benalla.

A fost șofer de camion poți să-ți imaginezi una ca asta?

Jeavons avea respect pentru șoferii de camion. S-a îndepărtat de parcă ar fi fost la bal, cu brațele îndepărtate de trup.

Mi-am imaginat niște șoferi de camion. I-am văzut aliniați pe toți la mina Madingley.

Și vezi tu, cu așa ceva concurez.

Ce voia să zică cu asta? Era trist și tăcut și a deschis o hartă a New York-ului pe măsuță. A început să o taie felii cu un cuțit pentru brânză.

L-am întrebat ce voia să spună cu camioanele.

Îi plac indivizii mari și cărnosi care miros a bere. Asta e tot. În fond. Iar dacă dă peste un bădăran de-asta care miroase a ulei de in e ca o pisică în călduri. Înțelegi ce vreau să spun?

Singurul lucru pe care îl înțelegeam era că acel cuțit pentru brânză nu era unealta potrivită pentru a decupa o hartă și mă durea să-l văd cum o măcelărește. În curând rupsese jumătate de hartă. WEST VILLAGE în litere mari albastre a căzut pe jos.

M-am apucat cu mâinile de cap. Tot ce se poate să fi produs și un zgomot. Cine n-ar fi făcut-o?

Ce s-a întâmplat amice?

I-am spus că mă amețea cu tatăl lui Marlene. Tare aș fi vrut să pună deoparte harta aia.

Harta, amice, te va lecui de amețeală. Așa că încetează cu mugetul ăsta. Mugești, a zis el, exact asta faci.

Dar ce e cu tata lui Marlene?

A murit de cancer la plămâni, a zis el, dar asta nu înseamnă că nu face și azi probleme.

A îndepărtat o bucată de hartă. Am prins-o din cădere dar a smuls-o înapoi și a mototolit-o și a

azvârlit-o peste bar. ASTA NU M-A CALMAT DELOC.

Cu Central Park nu avem ce face, a zis el.

Dar ce e cu tatăl ei?

Tot ce vreau să spun e că proletarul de frate-tău e un tip norocos.

A lovit ușor harta cu bețișorul de la cocteil. Acum! Ține minte! Totul e în linie dreaptă mai puțin Broadway. Să fii atent acolo, amice. A însemnat Broadway pe hartă cu pixul. Un șarpe în iarbă.

Tatăl ei?

Broadway. De asemenea West Broadway. Să nu te încurci.

Ca să-mi termine harta a rupt-o mai sus de Fifty-fifth Street. Aici se sfârșește lumea, a zis el. Biroul meu. În colțul de sus al hărții.

Iar acum, a zis el, test.

Am pornit-o spre Fifth Avenue unde am găsit un Duane Reade o FARMACIE adică unde mi-a prezentat produsele clientului lui adezivul dentar de asemenea tabletele efervescente pe care le foloseau cei vizați ca să-și curețe dinții noaptea, biata mama fusese ceea ce se numește PUBLIC ȚINTĂ.

Pe Sixth Avenue Olivier a cumpărat PROVIZII inclusiv o sticlură de whisky care i-a încăput numai bine în buzunarul din interiorul hainei. Țăsta-i orașul tău, amice. Să nu-i lași vreodată să-ți spună altceva. A așteptat în timp ce eu am

consultat harta. Am văzut exact unde mă aflam.

Acum, amice, o să mergem mai departe fără hartă. Nu intra în panică. Fii atent ce se întâmplă.

În curând am ajuns pe Twenty-fourth Street unde am găsit un grup de bărbați în fața unei biserici. Nu toți aveau scaune ca și al meu, dar cel puțin patru da. Alții preferau hidrantul, treptele bisericii, ȚEAVA CONDUCTEI. O adunare foarte asemănătoare cu a unor PROPRIETARI DE PLĂCINTĂ cu boli care le umflau gleznele și le colorau picioarele în albastru și negru.

Indivizi din aceeași breaslă, a zis Olivier. Tovarășii tăi.

Mi-am desfăcut scaunul. Olivier era îmbrăcat în costumul lui gri lucios și avea în picioare pantofi de domnișoară. Nu avea scaun dar când a scos sticla de whisky și-a făcut rapid prieteni.

New York-ul e un oraș foarte prietenos, mi-a zis.

Primul tip care a luat o dușcă ne-a dat cartea lui de vizită.

Vincent Carollo

Muzician de film * *Chelsea Diner*

Părul îi era înnegrit cu vopsea de ghetă. Avea trasată pe frunte o linie dreaptă și freza îi era dată pe spate de acolo. Mi-a zis poți să-mi spui Vinnie. Cântase la banjo în *Chelsea Diner*, un film faimos se pare. De asemenea, să nu mergem niciodată să stăm în adăpostul de pe West Sixteenth Street și

nu uitați că supa de la St. Mark's e mai bună decât ce-ți dau la St. Peter's. M-a mai învățat de asemenea să nu îmi las niciodată scaunul nesupravegheat și apoi am cântat IMNUL AUSTRALIEI. Și-a luat cartea de vizită înapoi pentru că urma să aibă nevoie de ea mai târziu. A zis că mă va băga și pe mine în următorul lui film însă când l-am invitat la Clubul Bicker Olivier a zis că trebuie să plecăm.

Dar îmi arătase că îmi puteam face prieteni. Nu mai aveam nevoie de el acum. Asta era toată ideea. Avea de gând să mă abandoneze. Nu mi se putea da voie să stau cu el în birou, și nici să-l vizitez la orice oră. Spera să poată schimba această regulă, dar nu conta pe asta, Hughie.

Chestiunea, amice, e că sunt niște indivizi foarte superficiali.

L-am întrebat dacă puteam sta afară în stradă.

El a zis ai un TALENT UNIC, amice. Adică, amice, tu știi cum să fii.

Se referea la talentul meu de a sta pe un scaun în timp ce Butcher se repezea înapoi și încolo într-o frenezie dementă, ca o coțofană care încearcă să fie pescăruș. Nu știa că am TALENT la desen. Când m-au trimis acasă de la școală nu le-am dat foc. M-am apucat în schimb să lucrez liniștit cu pixul pe cearșafuri și până să mă VERIFICE MAMA ce fac desenasem deja întregul Marsh. Blue Bones s-a ocupat de asta în stilul obișnuit.

Marsh era locul meu și nu altul. Nu numai scaunul, ci și trotuarul. Știam toate canalele și rigolele, lungimea fiecărei străzi și unde se întâlneau. De la Mason's Lane până la trecerea de cale ferată de la Madingley erau 6.450 de bătaii de inimă. Cine altcineva din acea populație de 5.000 de locuitori mai știa acest fapt simplu? Da, era un talent, dar eram se pare prea încet ca să merg la școală.

Când Olivier m-a părăsit luni dimineața am luat harta și am întins-o pe covor în cameră. Aveam explozii în ceafă dar nimic foarte grav. Am desenat strada principală din Bacchus Marsh de-a lungul bulevardului Broadway și Gisborne Road de-a latul lui Thirty-fourth Street. Lerderderg Street s-a întins ca o fantomă alături de Eighth Avenue.

M-am simțit mai bine, m-am simțit mai rău. Apoi n-am mai putut suporta harta. Am plecat.

Să traversez până pe Third Avenue și apoi în sus pe ea. Asta era planul meu. Twenty-second Street, Twenty-third Street și așa mai departe. Nu exista nicio îndoială că puteam ajunge la Fifty-fifth Street. Bătăile inimii se apropiau de 200, o bucată mare de mușchi roșu cuprins de tumult, nu mai contează. Când am ajuns pe Fifty-fifth Street un bărbat într-un costum maro mi-a interzis să intru în clădire.

Am mers pe jos înapoi în centru. Am urmat harta lui Bacchus Marsh și am ajuns la Măcelăria de lângă Duane Reade unde am cumpărat un pachet

de leucoplast a fost JAF LA DRUMUL MARE.

Olivier a revenit în cele din urmă la club MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ i-am dat leucoplastul și i-am spus să lipească o bucată de fereastră lui ca să îi văd biroul din stradă.

Amice, a zis el, am să lipesc leucoplastul exact la unu și zece.

Când ne-am așezat la bar, Olivier mi-a spus că își reface viața.

Hai, a zis el, ia una din astea.

Acum avea să divorțeze de Marlene.

A dat pe gât un gin tonic mare și a mestecat gheața. Asta o va da complet peste cap pe cătea, a zis el. Odată ce e divorțată nu va mai autentifica niciodată vreun tablou și nici nu va mai încerca să mă facă să semnez ceva.

Uite, a zis el, mai ia și asta.

I-am atras atenția că a doua tabletă avea altă culoare decât prima. El mi-a răspuns că suntem disperați nu decoratori.

Se suise pe CALUL DE BĂTAIE și galopa de zor. N-avea decât să se întoarcă la dactilografiat, amice, în balta din care s-a ivit și apoi a înșirat toate numele de BURUIENI care cresc în bălți cum ar fi MĂTASEA BROAȘTEI.

Jeavons a venit să spună ceva.

SÂNGE PE ȘAUA EI a recitat el versurile dintr-un cântec cine știe care. Jeavons i-a făcut un semn barmanului și am înțeles că Olivier o lua razna.

A doua zi dimineață am știut că trebuie să-mi iau

o vacanță pe care s-o petrec la fratele meu. Era treaba lui să aibă grijă de mine. La sosire am cerut cârnați și ouă. Știa foarte bine care îi erau îndatoririle.

Marlene dormea pe o saltea pe jos. De sub plapumă îi ieșea un picior dezgolit și i-am putut vedea poponețul, Doamne ajută-mi, era așa de frumos că a trebuit să mă uit în altă parte. Din MOTIVE PE CARE NUMAI EL LE ȘTIA fratele meu cumpărase o bucată de sticlă și măcina culori, adunând și strângând praful colorat cu o spatulă.

L-am întrebat de ce nu cumpăra niște tuburi frumoase de jumătate de kilogram.

Mi-a zis că pot să mă duc să mă fut.

Foarte drăguț. Am stat și m-am uitat la el până m-a întrebat dacă voiam să încerc. Deci era nevoie de mine când venea vorba de MUNCA DE JOS.

Nu avea ulei de in ci altceva care se numea NOVOLAC. Mi-a făcut plăcere să-i demonstrez cât de bine produceam consistența păstoasă de care avea nevoie. Culoarea era foarte liniștitoare înainte ca el s-o transforme în ceva furios. Oceane de galben, culoarea lui Dumnezeu, lumină fără de sfârșit.

Deci, a zis el, ce mai face amicul tău, doctorul Goebbels?

Cine?

Olivier.

I-am spus că Olivier avea de gând să divorțeze

de Marlene. Am vrut să-l fac fericit. Poate că am reușit. În orice caz am auzit-o pe Marlene mișcându-se în pat dar se poate la fel de bine să fi fost adormită pentru că n-a scos o vorbă.

45

Pânza prăfuită a lui Dominique Broussard era acum întoarsă permanent cu fața la perete, iar dacă mai exista o oarecare tensiune între mine și Marlene, era în totalitate plăcută.

Adică, iubita mea avea un secret - cum micșorase tabloul? Iar eu aveam la rândul meu unul - borcane de vopsea în culori pe care refuzam să i le explic. Am lăsat aceste cinci enigme la vedere pe blatul uzat de lucru din bucătărie și m-am apucat de făcut schițe la vreo cinci metri de ele, într-un colț lângă fereastră, așezat pe o cutie de lemn cu spatele la strada murdară. Ce aveam de gând? Refuzam să îi spun și ea nu întreba. Ne zâmbeam tot timpul și făceam dragoste mai mult ca niciodată.

Apoi și-a cumpărat un aparat de ridicat greutate, asamblându-l cam în același spirit în care lucram și eu la vopselele mele și studiile în creion. Uneori îmi lăsam la o parte proiectul secret ca să îi desenez brațele subțiri și frumoase, tendoanele întinse de la gât. Transpira ușor când lucra la aparat dar în aceste desene, pe care încă le mai am, dorința mea este cea care îi lucește pe piele.

Era 1981 și singura regulă era NU LĂSA ÎNĂUNTRU NECUNOSCUȚI. Dar, când în orele târzii ale unei dimineți de iarnă a sunat interfonul, i-am deschis străinului și ne-am aruncat apartamentul în voia sorții. Avusesem de ales între asta sau a coborî cinci etaje pentru a constata că nu era decât vreun tip de la UPS.

De data aceasta, l-am lăsat înăuntru din greșeală pe nimeni altul decât inspectorul Amberstreet.

Marlene a coborât greutatele.

— Ce cauți aici? a întrebat ea.

— Ce cauți tu aici, Marlene? a zis Amberstreet, cu fața albă și ridată ițindu-i-se dintr-o haină neagră lungă și căptușită. E o întrebare mai pertinentă.

— Frumoși pantofi, am zis eu, dar fusese întotdeauna imun la insulte iar acum s-a uitat doar satisfăcut la pantofii sport Converse plini de zăpadă care i se iveau de sub poalele paltonului negru.

— Mulțumesc, a zis el. N-au costat decât șaiszeci de dolari.

A clipit.

— Marlene, ideea e că această mansardă e proprietatea Administrației statului New South Wales. Sper, pentru binele tău, că ai aprobare să stai aici.

Dar chiar atunci a zărit *Eu, Eccleziastul* și în acel moment atitudinea sarcastică i s-a topit pe

neasteptate iar în ochi i-a apărut acea privire ciudată și adoratoare. Cu ochii ațintiți în continuare pe tablou, și-a dat jos paltonul ridicol, scoțând la iveală o bluză de trening pe care scria „OS NEW VOR”, „J”-ul și „K”-ul fiind ascunse sub brațe.

— Deci, a zis el, strângându-și paltonul la piept de parcă ar fi fost o plapumă, deci, Michael, ai fost cumva prieten cu Helen Gold?

Marlene mi-a aruncat rapid o privire. Ce dracu' mai era și asta?

— E o pictoriță groaznică, am zis eu. De ce m-aș obosi să cunosc pe cineva de genul ăsta?

— Ea stătea de fapt în mansarda asta.

— A fost o prietenă de-a mea, a zis Marlene.

— Deci, doamnă Leibovitz, știai că Helen s-a sinucis.

— Bineînțeles.

— Așa că înțelegi că ați contaminat locul faptei?

— Îmi pare rău, mi-a zis ea mie. N-am vrut să te înspăimânt.

— Lumina e proastă, a anunțat Amberstreet, mai strângându-și cu o gaură cureaua de șaptezeci de centimetri. Nu știu cine ar cumpăra un astfel de loc pentru un artist. Lucrezi la ceva, Michael? Produci?

A privit în jur, capul ȳepos repezindu-i-se spre borcanele cu vopsea pe care le aliniasem pe blatul din bucătărie.

— O schimbare de paletă!

S-a îndreptat spre bucătărie în timp ce podeaua îi scârțâia sub pași. Marlene mi-a aruncat o privire de avertisment, dar de ce oare?

Detectivul era ca un câine, amușinând aici, pișându-se mai încolo, fugind de la un miros la altul. Și-a pus haina pe blat și a luat în mâini două borcane, unul roșu și unul galben.

— Ce interesant.

Gâfâit, gâfâit, limba de-un cot. Apoi și-a îndreptat nasul ascuțit înspre *Eu, Eccleziastul*, îngustându-și ochii, strângându-mi borcanele la piept. Dacă ar fi deschis vreunul și ar fi simțit mirosul de Novolac... Dar n-a făcut-o.

— Dumnezeu, a zis el, chiar dacă lumina a fost un pic prea bună. La Mitsukoshi, adică. S-a dus tot, adică în sensul bun, Michael, s-a vândut tot. Sper că ai căpătat niște articole bune în presa de-acasă.

— Habar n-am.

— Bineînțeles, nici pe-acasă n-ai mai ajuns. Mauri a fost, nu? Hiroshi Mauri – cel care a cumpărat expoziția aia nenorocită cu totul. Cu o clasă deasupra amicului tău, Jean-Paul.

— Așa e.

— Un asociat de-al tău, Marlene, corect?

Marlene stătuse până atunci pe marginea aparatului, dar acum s-a ridicat, înfășurându-și un prosop în jurul umerilor.

— Las-o baltă, a zis ea. E așa de plictisitor totul.

— Da, știi la ce m-am gândit, Michael?

Imediat mi-a dat înapoi borcanele cu vopsea să le țin.

— Știi la ce m-am gândit când am auzit de expoziția ta? M-am gândit, Așa va scoate Marlene Leibovitz-ul domnului Boylan din Australia.

Nu era greu deloc să râd de amărățul acela.

— Mda, mă rog, te-ai cam înșelat acolo.

— Nu, nu cred, Michael. Nu m-am înșelat deloc. Dumnezeule, tabloul ăsta a fost superb restaurat.

Ridurile în formă de V din jurul ochilor i se adânceau ca niște tăieturi într-un bloc de granit. Și-a ridicat capul și, în ceea ce părea a fi un soi de frenezie de curiozitate, și-a răsucit înversunat brațele sârmoase în jurul pieptului.

— Serios, nu e nicio scuză pentru ce i-am făcut, dar chiar arată mai bine, nu crezi?

M-am uitat la Marlene. Amberstreet mi-a surprins privirea.

— Marlene, am auzit că ar fi un nou Leibovitz pe piață în New York. Ex-Tokio. Așa că mi-am dat seama, Marlene, că pânzele lui Michael erau de fapt menite să deruteze. Am deschis toate cutiile la aeroportul din Sydney, dar tu aveai Leibovitz-ul în bagajul de mână. În bagajul pentru costume, așa zice.

Futu-i, m-am gândit, au prins-o. S-a sfârșit. S-a întâmplat așa, pur și simplu. Dar Marlene nu arăta „prinsă” deloc. Mai mult, a zâmbit.

— Știi foarte bine că n-are cum să fie tabloul domnului Boylan.

Amberstreet și-a înclinat capul și a privit-o, fără urmă de servilism sau sarcasm, ci dezvăluind pentru o clipă ceva ce aducea a admirație.

Marlene a fost cea care a vorbit în cele din urmă.

— L-ai măsurat?

Detectivul n-a răspuns, dar, cu un gest ciudat de politicoș, mi-a luat borcanele din mână și le-a pus înapoi în bucătărie unde, rapid, a deschis ușa bufetului, a închis-o cu grijă, și-a trecut degetul peste blat, a deschis robinetul, și-a spălat degetul și, în cele din urmă, a dat semne că va vorbi. Dar atunci a zărit dosul idioatei de pânze a lui Dominique și i s-au aprins ochii. A întors-o. Mi-am ținut respirația.

— Ghici de unde vin, a întrebat el.

— Spune-ne, am zis eu. În gând m-am întrebat unde naiba aveau să ducă toate astea.

— De la o întâlnire cu Bill de Kooning în Hamptons.

— Da. Și?

— Nu mi-a spus nimeni niciodată că e chiar atât de chipeș, a zis Amberstreet.

Nu-l puteam urmări.

— Și mai e și soția. Elaine. S-a întors la el.

Ochii lui Marlene nu arătau nici urmă de îngrijorare. Erau strălucitori și limpezi, foarte concentrați. Mi-a întins haina.

— Așteaptă, s-a rugat Amberstreet. Vă rog. Priviți.

A luat din buzunarul caraghioasei lui haine un plic din care a scos un sandviș făcut din două coli de carton, care, la rândul lui, proteja o mângălitură minusculă în creion. Mi-a întins-o pe aceasta din urmă, cuibărită în palme, fragilă ca un fluture.

— E un De Kooning?

— Toată lumea trebuie să se mai ducă și la veceu.

— Nenorocitul, a zis Marlene. Ai șterpelit-o.

— Nu chiar, nu. Nici măcar nu e semnată.

Dansa de pe un picior pe altul, cu colțurile gurii coborâte într-o grimasă de negare.

— Cine ar putea crede una ca asta în Sydney? a zis el. Cine ar avea cea mai vagă idee? Plecați amândoi? Am să cobor cu voi, dar spuneți-mi, am vrut să vă întreb. Ați văzut expoziția aia a lui Noland?

Nu s-a mai spus nimic despre Mauri sau Leibovitz-ul furat.

— Ei bine, a zis el când am ajuns jos în stradă. Am plecat spre Greenwich. Am o hartă cu casele artiștilor.

— Vrei să spui ai plecat spre Village.

— Știi bine că am să te prind, Marlene, a zis el. Ai să înfunzi pușcăria.

Și apoi a făcut cu ochiul, nenorocitul, și l-am urmărit cum se îndreaptă către Houston cu haina aceea idioată fâlfâindu-i în urmă ca o sepie prin furtuna de zăpadă.

Marlene mi-a luat brațul și l-a strâns.

— A fost o manevră de derută? am întrebat-o.

Bineînțeles că nu credeam că fusese și ar fi trebuit să mă înfurii când am văzut-o zâmbindu-mi înapoi atât de prompt. De fapt, eram pur și simplu bucuros că nu fusese prinsă. Am râs și am sărutat-o. Toți prietenii îmi spun că ar fi trebuit s-o urăsc. Of, ce escroacă era. Și eu ce fraier să înghit tot rahatul acela cu Tokio. Cel mai bun tablou pe care reușisem să îl produc fusese folosit pe post de mantie de matador. Trebuia să fi fost furios.

Ei bine, nu.

Dar nu era adevărat că în acel moment în care mergeam de-a lungul lui Canal Street și intram în tăcerea imensă și întunecată de pe Larght Street, printre fantomele acoperite de funingine ale fostei gări de marfă, nu era oare adevărat și la fel de sigur ca și faptul că acel șobolan traversa în fugă pavajul, că șapte din cele nouă tablouri ale mele dispăruseră de pe fața nenorocitului de pământ? Din câte-mi puteam da eu seama, tot ce e posibil ca la ora aceea să fi fost aruncate ca și hârtia de împachetat frumoasă smulsă de pe cadourile de Crăciun, îndesate în saci negri de plastic în care se pun cadavrele și azvârlite pe străzile din Roppongi.

Ei bine, nu.

Dar nu-mi vedeam oare propria orbire? Chiar fuseseră uitate toate anostele mele discursuri despre arta mea?

Ei bine, nu.

Dar de ce nu i-am întors spatele, chiar în acel moment, când am trecut pe lângă ușa aceea zgâriată de metal de sub care ieșeau mirosuri inexplicabile de chimion și scorțișoară?

Nu voiam să-i întorc spatele.

Deci credeam cu adevărat că o mincinoasă autodeclarată și o impotoare îmi aprecia cu adevărat tablourile.

N-am avut nicio îndoială. Niciodată.

Dar cum așa?

Pentru că opera e grozavă, idiotule.

Cum mergeam în jos pe Greenwich Street, cu un vânt năprasnic biciuind dinspre Hudson și pagini de ziare ridicându-se în văzduhul singuratic ca niște pescăruși, Marlene s-a cuibărit sub brațul meu și nu eram deloc furios pentru că știam că n-o iubise nimeni până atunci. Înțelegeam exact cum se inventase, cum – la fel ca și mine – intrase într-o lume în care nu ar fi trebuit să i se permită niciodată să pătrundă, aceeași lume în care se târâse și Amberstreet în momentul în care șterpelise bucata aceea de hârtie de la Bill de Kooning de pe jos.

Ne născuserăm izolați de artă, nici măcar nu ghicisem că există, până ce nu ne-am strecurat pe sub poartă, n-am incendiat căsuța portarului sau n-am forțat geamul de la baie, iar apoi am văzut lucrurile la care nu avusesem acces din camerele noastre de vară, veceurile din curte, barurile

duhnind a bere la halbă, și aproape că am înnebunit de bucurie.

Trăiserăm fără să știm că Van Gogh existase, sau Vermeer sau Holbein, sau bietul și tristul Max Beckmann, dar odată ce am aflat, ne-am lipit viețile de ale lor.

Acesta este și motivul pentru care nu îl puteam detesta serios pe Amberstreet, cât despre mireasa mea palidă și rănită, hoța mea superbă, nu-mi doream decât să o țin în brațe și să o duc așa. Și puteam vedea, chiar și în întunericul din partea aceea de lume căreia i se spune acum Tribeca, linoleumul de doi bani din bucătăria mamei ei. Era aproape o viziune, un Kandinsky diluat, cu detalii demente și înspăimântătoare: frigiderul cu absorbție, aragazul Kookaburra, galben și cu smaltul sărit, vecinii pe care îi chema Domnul Cutare și Doamna Cutare, niciunul neavând nici cea mai vagă idee că erau înfometați de moarte. Cine e Filippino Lippi, doamnă Cloverdale? M-ați prins, domnule Jenkins. Trebuie să recunosc că habar n-am.

Nu vă bateți joc de clasele de jos, puteți să dați de bucluc, puteți să căpătați amendă, să fiți luat pe sus, denunțat, turnat, redus la tăcere, nenorocit, vai de capul meu. O națiune care își începe existența fără o burghezie se confruntă cu oarecari dezavantaje și nu ajută nici faptul că toate au început prin a construi un lagăr. Bineînțeles că acum Sydney e atât de al naibii de

culturalizat că e imposibil să te urci în vreun tren fără să trebuiască să asculți cum se ceartă lumea la telefonul mobil despre Vasari.

Cine e Lippi, doamnă Cloverdale? Mă scuzați, domnule Jenkins, vă referiți la Filippo sau Filippino?

Dar în vremurile și locurile în care Marlene și cu mine apăruserăm pe lume, lucrurile stăteau cu totul altfel și numai întâmplarea a făcut să dăm peste ceea ce avea să devină obsesia vieților noastre împrăștiate și chinuitoare. Gândiți-vă doar la toate crimele și prăpădul în urma cărora a ajuns în Marsh dragul și efeminatul de Bruno Bauhaus. Și ce a avut să-mi ofere când a ajuns acolo? Nimic în afară de patima lui dementă pentru Leibovitz. Nici măcar un tablou adevărat în ulei. Nu exista niciunul pe o rază de cincizeci de kilometri.

Trebuie să pleci din rahatul ăsta, mi-a zis.

Și l-am ascultat, am ascultat-o pe miniatura aia ciudată cu ochi albaștri. Mi-am lăsat mama și fratele la cheremul lui Blue Bones și m-am suit în trenul de Melbourne, o halcă de om, incult, cu șosete albe și pantaloni până la gleznă. N-am avut de ales, a trebuit să joc cărțile care mi se dăduseră și am încercat să le transform în a-și, venind intenționat la lecția vieții cu mâinile încă pătate de sânge. În fond, ce altceva s-ar fi putut crede despre mine decât că eram un porc nebun? Nu-l citisem pe Berenson și nici pe Nietzsche sau Kierkegaard dar chiar și așa mă contraziceam.

Dennis Flaherty, iartă-mă, n-am avut niciun drept să te lovesc. N-am avut niciun drept *să-mi deschid gura*. Nu știam nimic, nu văzusem nici pe dracu', nu fusesem la Florența sau Siena sau Paris, nu studiasem istoria artei. L-am citit pe Burckhardt în pauzele de prânz de la măcelăria lui William Angliss. L-am citit și pe Vasari și am văzut cum îl tratează de sus pe Uccello, nenorocitul. Bietului Paolo, a scris Vasari, i s-a cerut să producă o lucrare cu un cameleon. Neștiind ce e acela, a pictat în loc o cămilă.

Ei bine, dracu' să te ia, Vasari. Cam la nivelul ăsta se situa răspunsul meu. M-am gândit - te-ai dus la cele mai bune școli, foarte bine, dar tot un bârfitor și un lingău al lui Cosimo de Medici ai rămas. Eu eram măcelar și intrasem pe fereastra de la baie și ce altceva aș fi putut face în afară de a o lua în brațe pe Marlene? Nu fusesem niciodată atât de apropiat de o altă ființă, nici măcar, să mă iertați, de dragul meu fiu. Și mi-am sărutat hoța la zece seara, pe Greenwich, între Duane și Reade, nu pentru că aș fi fost orb sau nebun, ci pentru că o cunoșteam prea bine. Eram de partea ei și nu a celor de la Christie's sau Sotheby's sau a rahaților cu ochi morți de pe Fifty-seventh Street care îndrăzneau să-mi judece mie tablourile și apoi să se ducă să liciteze pentru Wesselmann sau pentru vreun de Chirico de doi bani. I-am sărutat pleoapele umede și mânjite și apoi, în lumina albastră și cu părul de culoarea paielor ridicându-

i-se în vânt, mi-a zâmbit.

— Vrei să știi de ce Leibovitz-ul are alte dimensiuni decât tabloul lui Boylan?

Am așteptat.

— Dominique, a zis ea.

— Catalogul!

— Dominique era o bețivă, a zis ea. Catalogul zice șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci. E greșit. Cred că eu am fost prima care l-a măsurat vreodată.

M-a sărutat pe nas.

— Și îți știi și ție secretul.

— Nu-i adevărat.

— Pictezi un nou Leibovitz.

— Tot ce se poate.

— Ești un băiat neastâmpărat, dar te-ai gândit, măcar pentru o secundă, cum ar putea un nou Leibovitz să capete o proveniență?

— O să găsești tu o modalitate, i-am zis și vorbeam serios pentru că mă gândisem la asta de multe ori.

— Așa e, mi-a zis și apoi ne-am sărutat, împletindu-ne, apăsând, împingând, înghițind, lut umed, o singură ființă, o singură istorie, o singură conștiință, nici urmă de aer rămas între noi.

Vreți să știți ce e iubirea?

Nu-i ce crezi tu, copilul meu drag.

M-am mai întors de atunci în acel colțișor unde ne-am declarat oficial unul altuia intențiile criminale. Ar trebui să se pună o placă albastră comemorativă, dar nu este decât un salon de manichiură și pedichiură coreean, un magazin de animale de companie, o prăvălie de vinuri de genul celor care vând producții de Bordeaux în avans. Străzile sunt pline de cărucioare de mii de dolari, pe roți imense ca de jeepuri, fiecare al treilea cu gemeni în el. Realitatea științifico-fantastică a fertilizării in vitro. N-are importanță. Nu mă deranjează. Aici am devenit falsificator, ce mare rușine. Bineînțeles, însuși Leibovitz făcuse parte din ceea ce se numea „fabrica de Rembrandt-uri”. Asta se întâmpla în München, pe vremea când era adolescent. A fost desenator în slujba unui soi de Fagan german, adică el era cel care se ducea prin ghetouri să deseneze „personaje”. Acestea erau apoi date unui elvețian care le ducea la Pinacotecă unde le spoia pe deasupra cât să aducă cu un Rembrandt. Leibovitz, care venise pe jos printr-un noroi până la glezne tocmai din Estonia, încerca doar să își câștige o pâine și, din punct de vedere moral sau artistic sau ce-o mai fi, falsurile lui nu pot fi comparate cu ceea ce făceam eu în încăperea aceea rece și de un albastru lichid de pe Mercer Street. Aici, în spatele ușii zăvorâte, am început să lucrez la acel faimos Leibovitz pierdut, care fusese atât de admirat de Picasso și descris de Leo Stein

în jurnalul său. Originalul atârname o vreme pe unul din pereții din sufrageria de pe rue de Rennes numărul 157, dar nu apare în niciuna dintre fotografiile anoste de la petrecerile lui Dominique. Patruzeci și opt dintre acestea au supraviețuit, toate identice, adică oaspeții fuseseră rugați să se întoarcă spre gazdă cu paharul ridicat. Bănuiesc că tabloul se afla în spatele ei, ascuns privirilor subiecților ei și istoriei.

E cât se poate de plauzibil ca pictura să fi fost subtilizată în noaptea aceea înzăpezită de ianuarie din 1954 și dusă în garajul de lângă Canal Saint-Martin, dar în fond cine poate ști? Tot ce ținea de acest tablou pare să fi fost remarcabil, nu în ultimul rând faptul – menționat de Stein – că fusese pictat pe pânză într-o perioadă în care pânza era practic imposibil de obținut.

Așa că, în momentul în care citești semnătura și data – Dominique Broussard, 1944 – ce spune asta despre Dominique, că a îndrăznit să folosească o bucățică de pânză prețioasă pentru ea însăși?

E de asemenea important să nu uităm că artistul era un evreu care trăia în Franța regimului de la Vichy și, prin simplul fapt că a refuzat să părăsească Parisul, s-a expus unui pericol de moarte. Seriozitatea extremă a acestei situații a coincis cu decizia sa de a abandona stilul rural popular și sentimental spre care deviasse după vârful atins în 1913.

Leo Stein descrie o lucrare cubistă, compusă din conurile și cilindrii caracteristici lui Leibovitz, o lucrare care îi sugerează cititorului, în absența imaginii ca atare, mai degrabă opera de tinerețe a artistului. Stein însă se străduiește din răspuțeri să arate că avem de fapt de-a face cu „un salt neașteptat”. Cel mai mult l-a impresionat un golem furios ca „un animal de la circ”, un robot galben intens, împănat cu sârme și un generator, la care cinci țărani învârteau înspăimântați de parcă ar fi fost un trolieu. Oricine a văzut *Chaplin mécanique* (1946) va recunoaște stilul descris aici, un stil mai apropiat de Léger decât de Braque, păstrând însă caracteristicile unui Leibovitz incontestabil. Scriind într-un moment în care *Chaplin mécanique* nu exista încă, Stein evocă superb planurile mecanice austere, griul metalic, griul fumuriu și victimele în armuri ale mâniei robotului, „arcuri ca niște trupuri omeneste, miriapode ucigașe cuprinse de groază”, rostogolindu-se spre colțul din stânga jos, cuie, șurubelnițe, șaibe, toate în „cel mai elegant haos geometric al înfrângerii”.

Dacă suna cineva la ușă, nici nu mă clineam. Hugh? Vino mai târziu. Marlene? Avea cheie, dar nici măcar ea n-avea voie să ia parte la procesul aflat în desfășurare, chiar dacă mare parte din el nu se întâmpla decât în mintea mea. Adică făceam schițe și citeam, umplându-mi imaginația ne-iudaică de demonii lui I.B. Singer și golemi,

Marsden Hartley, Gertrude Stein. Ceea ce nu era Leibovitz. Nici n-am pretins așa ceva.

M-am documentat la nebunii aceia de dinainte de război, futuriștii și vorticiștii despre care se poate măcar spune că au avut bunul-simț să scrie mai mult decât să picteze. Am făcut asta nu pentru că Leibovitz Evreul s-ar fi inclus vreodată în rândurile lor, ci pentru că a nutrit întotdeauna o mare speranță comunistă pentru viitorul tehnologic al omenirii.

Într-o librărie ridicolă aflată la etajul unei clădiri de pe Wooster Street, printre o grămadă de benzi desenate înfiorătoare și niște lucrări de-ale lui Aleister Crowley, l-am găsit pe Gaudier-Brzeska:

MULȚIMILE UMANE forfotesc și se mișcă, sunt distruse și se ivesc din nou.

CAII sunt epuizați în trei săptămâni și mor pe marginea drumului.

CĂINII hoinăresc, sunt distruși și alții le iau locul.

Trebuia să ajung să simt trecutul ca și cum avea să se întâmple mâine, să îl simt cum se naște în vine, să simt vectorii violenți în coliziune, contradicțiile vehiculate de Cossacks, Isaac Newton, Braque, Picasso, teama și speranța, pe groaznicul Bosch.

ÎMI VOI CULEGE EMOȚIILE EXCLUSIV DIN ARANJAMENTUL SUPRAFETELOR, îmi voi prezenta emoțiile prin ARANJAMENTUL SUPRAFETELOR MELE, PRIN PLANURILE ȘI

LINIILE CARE LE DEFINESC.

Toate acestea pot fi categorisite drept *intrarea în atmosferă*. Așa că nu aceasta era problema, ci... vopseaua. Dacă voiam să îi fraieresc pe adversarii mei de la Sotheby's, nu-mi puteam permite să fiu prea plin de mine. Am pregătit baza cu o vopsea de plumb albă, iar peste aceasta am făcut o schiță în creion, conturul mare al lucrării care avea să se vadă la examenul cu raze X când își vor chema amicii de la muzeul metropolitan. Lucrarea trebuia să fie „despre” golem – și nu golemul însuși – linii și planuri doar, spațiu frânt și rearanjat de un înger al viitorului târându-se pe ruta dinspre Mont Sainte-Victoire și Avignon.

Mai era apoi amprenta personală, tușele mici și apăsate pe care bătrânul țăp le îngrămădea în grupurile acelea de hașuri paralele. Sunt sigur că sună al naibii de ușor, dar e nevoie de mult mai mult decât o încheietură și o pensulă din păr de samur. Depinde și de cum stai, cum respiri, dacă pictezi pe o suprafață orizontală sau pe șevalet. Și mai era modelarea deosebită a cilindrilor și cuburilor cu care aveam intenția să fiu o idee – doar o vagă idee – mai puțin ferm decât *Chaplin*.

În timp ce lucram la schițe, am descoperit și apoi adoptat veselia nebună cu care l-am înzestrat pe golem. Pe umăr îi ardea un glob de lumină electrică și ochii îi erau de un albastru strălucitor, niște sfere de cobalt. Astfel că, deși împrășca răzbunare, era – cum spusese Stein – „un animal

de circ". Nici măcar nu planificasem așa ceva. Se întâmplase pur și simplu, parțial din cauza paletelor, dar numai parțial. *Le Golem électrique*, 1944, după cum am scris mai apoi pe spatele pânzei, era ca o vizită la un bâlci posedat de ură, care o luase razna.

Niciodată nu mă deranjase să lucrez în public, dar de data aceasta nu voiam s-o las pe Marlene să mă primească pășind pe sârmă până ce nu aveam să ajung în siguranță de cealaltă parte.

Avea ochi bun și era inteligentă – toate acestea le-am mai spus deja – dar în acest moment, astfel de calități nu puteau fi de niciun folos sarcinii care trebuia executate. De aceea mi-am văzut mai departe de treabă și mi-am copt capodopera înainte să i-o arăt spre aprobare. Pânza s-a potrivit perfect în cuptorul General Electric, unde am lăsat-o preț de șaizeci de minute pline de tensiune la o temperatură de patruzeci de grade Celsius. Uleiul de in n-ar fi fost suficient, dar, pentru că substanța era Novolac, s-a așezat ca bachelita. Suprafața era tare și uscată de parcă ar fi fost expusă la aer timp de șaizeci de ani.

Am lăsat *Le Golem électrique* să se răcească asemeni unei plăcinte cu mere pe pervazul american și m-am dus să arunc vopselele într-un container, nu cel mai apropiat, de la colțul cu Prince Street, ci tocmai pe Leroy Street, aproape de autostrada West Side unde nu avea să ajungă nasul roșu al căposului și pericolosului

Amberstreet. Tot acolo am descoperit, alături de bucăți de tencuială și cărămizi dintr-un garaj demolat, o ramă superbă și pretențioasă de un gri deschis cu ciorchini de struguri și ghirlande în relief discret. Era prea mare, dar mai bine așa decât să fie prea mică. Am dus-o triumfător acasă pe străzi ce începeau să-mi devină cunoscute – Leroy, Bedford, Houston, Mercer. Am intrat, deprins în sfârșit cu întunericul de pe scări.

Marlene nu sosise încă acasă. Am montat șevaletul, am pus tabloul pe el, găsim un unghi din care să prindă puțină lumină disponibilă. Era un obiect frumos, frumos de tot, credeți-mă, și tocmai eram pe punctul de a sărbători, căutam un tirbușon pe masa de lucru, când am auzit un strigăt. De fapt nu un strigăt, un țipăt ascuțit. Marlene!

47

Am fugit la ușă, fără nicio altă armă în afară de tirbușon, m-am repezit în beznă, am pătruns în haosul de mizerie și covoare, am căzut, m-am rostogolit, n-am spart nimic și am ajuns în cele din urmă la parter unde am găsit-o stând pe pragul ușii deschise. Viermele era deja în măr, dar eu n-aveam de unde să știu. Am ridicat-o în picioare, dar m-a dat la o parte violent. A scăpat din mână un plic Kodak. L-am cules. Ea a zis: „M-a întrebat: Sunteți Marlene Leibovitz?”

La fel cum îmi imaginasem cândva că eram evacuați din cauza metacarpului lui Evan Guthrie, acum m-am gândit că de fapt criza avea de-a face cu plicul Kodak. Când l-am deschis, am găsit înăuntru fotografii ale tabloului lui Dominique, cel pe care îl șmirgheluisem ca să fac golemul. Mi-am spus, ne-au prins. Au prins-o.

— Nu, nu ăla.

Mi-a smuls fotografiile din mână și mi-a aruncat în față un alt teanc de hârtii, dar nu mă puteam concentra pe ele pentru că aveam deja un alt scenariu gonindu-mi ca un tren prin minte, pe niște șine de oțel care duceau direct la închisoare.

— Cum a pus mâna pe așa ceva?

— Cine?

— Amberstreet.

— Nu! Nu! a țipat ea, și era îngrozitor de furioasă, pe mine, pe întreaga lume. Citește!

Eram tot în ușa deschisă, pe jumătate afară în stradă, și abia atunci am înțeles ce era cu teancul de hârtii. O citație. Un nenorocit în balonzaid îi înmânase o citație, acțiunea de divorț intentată de Olivier Leibovitz (reclamant) împotriva lui Marlene Leibovitz (pârâtă).

— Asta te-a supărat?

— Tu cam ce crezi?

Dar de ce să fie necăjită? De iubit, nu îl iubea. Bani nu avea. Reacția ei m-a surprins cu totul. În plus, noi nu ne vorbeam în halul acela, nu eram niciodată mușcători, sarcastici, ostili. Mă

transformasem într-un dușman? Un tâmpit? Nu erau roluri pe care îmi plăcea să le joc. Mă înrăiau.

— Și cu fotografiile astea ce e?

— Fotografiile nu contează. Nu au nicio importanță.

Îi tremura vocea și am luat-o în brațe, încercând să ne smulg pe amândoi din această furie, dar nu s-a lăsat îmbrățișată și m-am simțit cuprins de o iritare imensă când m-a respins.

— Eu sunt autenticatorul, a zis ea. Eu.

La dracu', m-am gândit. Cui îi pasă?

În timp ce urcam scările, la două trepte în urma ei, am simțit efectiv cum radiază căldură. Când am ajuns în mansardă, unde aștepta tabloul meu, obrajii îi erau roz, ochii îngustați. A aruncat o privire rapidă pânzei și a dat din cap.

— Ascultă-mă, a zis. Uite ce vom face.

Și cu pictura mea cum rămânea? Fără îndoială că văzuse golemul dar nici urmă de „Bravo, Butcher, cine altcineva ar mai fi putut face așa ceva?”

În schimb, și-a făcut de lucru aruncând citația prin casă, iar apoi înșirând pozele Kodak ca la o partidă de paciență. Originalul lui Broussard se lăfăia în ele în toată vanitatea sa năclăită. Fotografiile erau însă tulburătoare în alte privințe, dezvăluind un interes pe care Marlene reușise să-l ascundă de mine.

— Tu le-ai făcut?

— N-ai înțeles că am știut ce faci?

— Dar de ce?

Îi pierise orice urmă de umor, era înfierbântată și închisă în sine.

— Ai zis că trebuie să îi stabilesc proveniența. Ei bine, așa o vom face. Vei picta tabloul lui Broussard înapoi peste ce ai acum.

M-a apucat râsul.

— N-ai vrea să-ți arunci totuși o privire înainte să îl acopăr?

— Bineînțeles că m-am uitat. La ce crezi că m-am tot gândit, iubitul?

— Ai tras cu ochiul.

— Bineînțeles că am tras cu ochiul. Ce ți-ai închipuit?

— Ți place?

— E genial, OK? Acum vei picta asta înapoi peste golem.

A aranjat fotografiile de parcă juca alba-neagra pe Broadway.

— Nu chiar identic, dar aproape. Ascultă-mă. Vei folosi exact aceleași vopsele.

— Le-am aruncat.

— Ce-ai făcut?

— Hei, calmează-te, iubito.

— Ce-ai făcut? Unde le-ai aruncat?

— Într-un container de gunoi.

— Un container unde?

— Leroy.

— Leroy colț cu ce? Dar avea deja un adidas în

picioare.

— Leroy colț cu Greenwich.

Și-a legat șireturile la al doilea adidas și a dispărut. M-am uitat după ea de pe scara de incendiu. Deși o văzusem deseori pornind la jogging, nu o văzusem niciodată fugind cu adevărat. Cu orice altă ocazie mi-ar fi făcut inima să bată mai tare, pentru că fugea peste bucățile acelea de pavaj gri și rece ca și cum ar fi fugit pe suprafața unui grătar, atât de drept de parcă ar fi avut o sfoară legată de moțul acela sârmos de păr de culoarea paiului. Văzând-o acum – pe ea, iubita mea, susținătoarea mea, îngerul meu tandru și amuzant – m-am înspăimântat de cât de mult mă complăcusem.

48

În ceea ce privește contactul sexual. Se spune NU TE UITA LA ȘEMINEU când ațâți focul așa că am ațâțat-o, Doamne, ajută-mi, ce bușteni înfocați, și a țipat și URLAT ca și cum ar fi fost mistuită de un TUFIS ÎN FLĂCĂRI, frunzele care pluteau aveau contururi stacojii, fir-ar să fie a trecut mult timp între băuturi.

E adevărat că BARONEASA nu era ZÂNA ZÂNELOR. Nu avea copii la școală la Sydney și așa mai departe iar dacă Olivier n-ar fi avut serviciu n-aș fi ajuns niciodată să vizitez clădirile Rousseau. Olivier mergea la birou, luându-și

flacoanele de LORAZEPAM ȘI ADDERALL, dar nicio SUBSTANȚĂ nu îl făcea fericit și spunea încontinuu lucruri rele despre Marlene. Când a început să plângă la micul dejun am înțeles că alesesem să fiu de partea învinsului, să fiu iertat, Doamne ajută-mi, așa fi vrut să fiu un om mai bun.

Am încercat să mă întorc la Butcher dar nu mi-a deschis.

Îmi făcusem prieteni NEPOTRIVIȚII, cine era de vină? Mulți dintre ei erau artiști de pe scenă sau ecran, cum ar fi Vinnie și Baronul. Mergeam să-i vizitez cu scaunul și ei m-au încurajat să-mi bag cârnatul în baroneasă. Se gătise prea mult porc în apartamentul ăla. Nici urmă de LILIAȘ ȘI ROZMARIN cum se recomandă în revistă *A TOUCH OF CLASS* pe vremea când Butcher stătea afară în mașină citind *ART NEWS* sperând că-și va regăsi numele de mult pierdut.

Baronul a zis că te respect omule dar mi-a luat banii din buzunarul din spate precum și VALIUMUL lui Olivier. Dar mă PUSESEM PE TREABĂ, începeam să urc panta, cum se spune, tocmai se precipitau lucrurile, plantele pluteau, peștișorii înotau, Doamne ajută-mi. Atunci Vinnie și Baronul au luat ANTENA DE CAMERĂ de pe televizor și au început să mă împungă în fund cu ea. Apoi au mers prea departe. Camera era mică și întunecată cu șase lămpi mici împrejur și l-am lovit pe Vinnie peste RÂTUL lui roșu așa că a lăsat o DĂRĂ de cremă de pantofi neagră pe tapet în

cădere. Ar fi trebuit să-l aranjez pe Baron cu o CAVILĂ dar cum nu eram un personaj din *Plăcinta fermecată* am fost nevoit să folosesc în loc scaunul meu pliant. Baroneasa, cum i se zicea, guița ca o SCROAFĂ ÎNJUNGHIATĂ din curtea unei case din STARKVILLE MISSISSIPPI de unde venise sperând să devină dansatoare deși nu avea decât un metru cincizeci. N-am lovit în viața mea o femeie. Mi-am luat hainele și AM LUAT-O DIN LOC. PA PA LA REVEDERE.

Îi dădusem deja Baronesei douăzeci de dolari, suficient să mai tragă o PETRECERE DE CARTIER ca pe Twenty-fourth Street Doamne ajută-mi dar a trebuit să cobor pe jos douăzeci de etaje pentru că ASCENSORUL cum zic americanii se blocase între paliere cu oameni în el care țipau și urlau. Fusesem fericit. Acum nu mai eram. Aș fi vrut să fiu în Marsh unde nu exista nici urmă de LIFT, abia dacă erau scări mai mari de zece trepte mă refer la Biserica Prezbiteriană, unde erau întotdeauna probleme cu coșciugele i se spunea TOBOGANUL.

La etajul cinci am trecut pe lângă apartamentul lui Vinnie pe tăblița de pe ușă scria MUZICIAN DE FILM *CHELSEA DINER*. Era un STRÂNGĂTOR cum se zice în CONTRAVENȚIE cu toate regulamentele contra incendiilor din cauza teancurilor de REVISTE DE MUZICĂ și de *BIG BUTT MAGAZINE* îngrămădite de-a lungul peretelui.

La etajul al doilea am apucat să mă îmbrac dar capul îmi era numai scânteii și mușchii într-o stare foarte proastă și am mers mai departe tot încercând să-mi trag pe picioare șosetele noi CALVIN KLEIN în timp ce ieșeam ținându-mă de Tenth Avenue. Am început să alerg alături de traficul de seară și apoi mi-am dat seama că nu era bine ce făceam. Mi-am pus pantofii ca lumea și apoi am fugit înapoi pe Tenth Avenue în direcția din care venisem până ce am ajuns la autostrada West Side unde m-am oprit să mă odihnesc. Să fiu a dracului, pune-mi-o din părți cum ar fi zis tata.

Aș fi putut merge la Clubul Bicker ce mult aș vrea să fiu mai curajos dar nu sunt. Voiam o pauză de la Olivier. Trecea printr-o PERIOADĂ DIFICILĂ își zdrobea medicamentele de HDA și le inhala cu un pai așa că muci îi erau roșii și vâscoși și pleoapele i se coloraseră mov ca o vânătaie, sau orhidee sălbatică dacă vreți să fiu politicoasă, cu pielea obosită de efortul pe care îl făcea să nu lase lumina zilei să pătrundă. Se bălăcea într-o mare de fantome era înțepat de meduze pe mâini și pe gât îi apăreau blânde roșii.

Mai era și casetofonul în fiecare seară același cântec. MUȘTELE ROIND ÎN JURUL ȘANȚULUI. SÂNGE PE ȘAUA TA. Cu mine fusese întotdeauna foarte bun, avusese grijă de mine, îmi plătise camera, îmi cumpărase haine, stătuse cu mine, mă dusese la mai multe spălătorii și îmi prezentase mulți oameni interesați, Prinți și Cerșetori amice,

dar acum îmi era frică.

Șosetele nu îmi erau întinse ca lumea în pantofi dar nu m-am oprit să le aranjez și până am ajuns în cele din urmă pe Mercer Street picioarele îmi sângerau în întuneric.

Am sunat la interfon.

Mi-au deschis.

Mulțumesc lui Dumnezeu și fiului lui, Iisus, Doamne ajută-ne pe toți. Nu mi-ar fi păsat nici dacă Blue Bones m-ar fi așteptat cu vreun cablu electric sau cureaua de ascuțit briciul am pătruns în întunericul de pe scări ca un wombat care se întorcea la mirosul de pământ și rădăcini.

49

Marlene a recuperat cele cinci borcane de vopsea din containerul de pe Leroy Street și s-a întors în mansardă cu picioarele lucind și ochii întunecați de furie sau supărare, nu-mi puteam da seama.

Golemul meu era încă la vedere, poziționat în așa fel încât să-i atragă atenția când intra pe ușă și n-am nicio îndoială că înțelesese deja ce realizare fantastică era, nu doar datorită pânzei din 1944, veridicității amprente, compoziției îndrăznețe, ci și faptului că lucrarea exista deja în scrierile lui Leo Stein și John Richardson. Dar n-a scos un cuvânt. Dracu' să te ia, m-am gândit. Era pentru prima dată.

Trebuia să pictez peste golem, a zis ea, să-l îngrop ca pe o capcană arheologică.

Dracu' să te ia. A doua oară.

Am băut whisky. I-am explicat, de cele mai multe ori cu calm, că nu puteam picta peste golem nu numai pentru că îl distrugeam, ci și pentru că nu avea să mai fie găsit niciodată.

Ea m-a contrazis, dar nu mi-a spus pe ce se bazează. Nu mă mai izbisem până atunci de zidul de granit dur și lucios al încăpățânării ei. Dar nici ea nu-l văzuse pe Blue Bones cu pânzele sus, umflate de uraganul vreunei furii.

Apoi a sunat interfonul, un sunet îngrozitor întotdeauna, dar de data asta m-am gândit, ce bine. Am aruncat o cârpă peste tablou, l-am sprijinit de perete și am deschis ușa vizitatorului necunoscut care, pufăind și trăgând vânturi și scoțând un „of Doamne” tare, s-a dovedit a fi fratele meu Hugh.

Nici n-a apucat să bea o înghițitură din ceaiul cu lapte că Marlene încerca deja, nu foarte subtil, să-l facă să se întoarcă la Clubul Bicker.

— Ce păcat, a zis ea, că nu avem niciun pat pentru tine.

Pe moment am crezut că e doar pusă pe hartă, dar bineînțeles că era vorba de fapt de citație, își imagina că Hugh devenise spionul soțului ei.

Pe Hugh însă Olivier ajunsese să îl înspăimânte și - de disperat ce era, bănuiesc - a scos la iveală un teanc boțit și ud de bani și ne-a anunțat că va

cumpăra o saltea și chiar știa exact unde să se ducă. O astfel de independență era ceva cu totul nou. A ieșit din nou în noapte și ne-a lăsat să ne ciocnim violent paharele de Lagavulin cu gheață.

O oră mai târziu, trecuserăm prin *Război și pace* în ambele direcții. Hugh s-a întors cu salteaua pe care o cărase tocmai de pe Canal Street. Și-a aruncat povara umedă dedesubtul hiatului de lucru din bucătărie și, de atunci, acela a fost teritoriul din care ne-a urmărit activitățile neobișnuite. Departe de a fi spion, nu era decât un câine bătrân și umil care dormea, citea benzi desenate și pretindea să îi gătesc cârnați de patru ori pe zi.

Bineînțeles că în cele din urmă a zărit și Leibovitz-ul.

— Cine l-a făcut pe ăsta? a vrut el să știe, o întrebare ce a alarmat-o pe Marlene, care a devenit dintr-odată plină de o afecțiune oarecum agresivă față de el, momindu-l să o însoțească într-o expediție la magazinul de delicatese Katz, numai ca să-l îndepărteze de *Golem* și de mine care tocmai îl îngropam.

Doar că bineînțeles că n-aveam chef să îngrop golemul așa cum ar fi vrut ea. Asta e problema cu artiștii. Suntem ca niște mici proprietari de magazine, obișnuiți să ne conducem propriul domeniu. Dacă nu-ți convine ce fac, ieși din magazinul meu, din taxiul meu, din viața mea. Eu eram stăpânul și n-aveam de gând să îngrop

nimic.

Marlene era femeia care se urcase pe stâlpul de înaltă tensiune și tăiase sârmele și acum era nerăbdătoare, furioasă, îngrijorată, nici nu-mi dădeam seama în ce măsură. Mi-a suportat refuzul trei zile lungi la capătul cărora m-am întors acasă – după o după-amiază minunată petrecută în compania problemelor dentare ale lui Hugh – și am văzut că întinsese un strat de lac dammar peste *Golem électrique*.

— Lasă pensula jos, i-am zis.

M-a măsurat cu ochii îngustați, obrajii înfierbântați, sfidătoare și temătoare în același timp.

În cele din urmă, spre ușurarea mea, a aruncat pensula în borcanul cu lac, ca un polonic într-un bol de supă.

— Și să nu te pună dracu' să te mai atingi vreodată de o lucrare de-a mea.

A izbucnit în plâns și bineînțeles că am luat-o în brațe, i-am sărutat obrajii umezi și buzele înfometate, și, după ce i-am gătit lui Hugh cârnații, am ieșit la plimbare cu ea, îmbrățișați strâns, plini de dragoste și discutând în contradictoriu printre verzele putrezite din Chinatown până sub umbrele podului Manhattan.

N-am susținut niciodată că ideea ei nu era genială. Doar că științific ce voia ea era imposibil. Eu aveam dreptate. Ea se înșela la fel de amarnic ca și oricine altcineva în stare să arunce o pensulă

într-un borcan cu lac. Nimeni nu s-ar fi bazat pe un strat de dammar ca modalitate de a separa cum trebuie o lucrare de valoare și rahatul care trebuia s-o acopere.

În plus, dacă voiam s-o îngropăm, trebuia să plănuim și cum urma să fie descoperită și aveam nevoie de oameni cu diplome de la Yale care să dezgroape Leibovitz-ul lipsă. Voiam – nu-i așa – să aibă senzația că geniul lor fusese acela care îi condusesse la aurul de sub mormanul de bălegar. Vom duce pânza lui Broussard pentru a fi curățată la un restaurator dintre cei mai buni – adică Jane Threadwell – și prin manevre atente o vom face pe această Threadwell să descopere misterul care se ascundea dedesubt.

Era iubita lui Milt, sau cel puțin așa se spunea. Adică așa pretindea Milt. Nu contează, nu asta e ideea. Chestiunea stă în felul următor: restauratorii – chiar și cei destul de nesăbuiți să și-o pună cu Milt Hesse – erau precauți ca niște furnici. Chiar dacă nu era vorba decât despre curățarea unei lucrări banale de Dominique Broussard, Jane Threadwell avea să înceapă prin a curăța o porțiune minusculă – patru milimetri pătrați – și nu din mijlocul pânzei, nici măcar din colț, ci din partea laterală care este de obicei ascunsă sub lambă.

Acesta era animalul inteligent și fremătător pe care trebuia să-l prindem în capcană. Și, oricât ne-am fi dorit să frece pur și simplu Broussard-ul

până ce ajungea la golem, așa ceva nu avea să se întâmple. La cea mai mică urmă de culoare pe bețișorul de curățat, o va lăsa baltă.

Deci cum o puteam îndrepta spre *Golem* în ciuda precauției ei?

— Sfâșie pânza, a zis Marlene. Va vedea straturile.

— Femeii ăsteia i se cere să restaureze tabloul unui pictor de rahat. E o plictiseală, o porcărie. S-ar putea să nici nu observe. Și dacă o face, de ce s-ar gândi că dedesubt se ascunde o capodoperă?

— Atunci cum?

— Habar n-am.

Ca să fiu sincer crezusem că exista și o modalitate mai simplă de a stabili proveniența Golemului. Era o lucrare bună, pentru numele lui Dumnezeu, nu o pastişă oarecare de mână a doua de-a lui Van Meegeren. De ce să riști să strici totul când, fără îndoială, putea foarte bine să o ducă în Japonia, de exemplu, sau să o facă să apară printre niște bunuri lăsate moștenire?

O, nu, nu putea.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Era prea complicat, dar nu.

De ce?

Nu acum.

Era tulburată și iritată, iar uneori și eu eram iritat. Chiar și așa am încercat să-i fac pe plac – cine n-ar fi făcut-o? Credeam cu adevărat că, dacă ne ieșea figura asta, am fi putut s-o ștergem,

departe de Olivier și - Doamne ajută - de drama de trei parale a mamei lui. Aveam momente în care îmi imaginam că îi cumpăram lui Jean-Paul casa din Bellingen - o idee ridicolă, nu-i nevoie să mi-o spuneți, vă rog.

Nu mă gândisem niciodată la bani în toată această poveste, dar când am început să-mi imaginez cum vom scăpa de dreptul moral, un milion de dolari clar nu erau de aruncat. Am cumpărat un exemplar din *Manualul de materiale și tehnici ale artistului* al lui Mayer în ale cărui opt sute de pagini am încercat să găesc soluțiile acestui rebus bazat pe chimie și cronologie, vopsele credibile, un solvent rezonabil care să dizolve vâlul fără complicații. Dormeam foarte prost, prins într-un vârtej de chimicale, vopsele Ripolin, guașe, white spirit, terebentină, toate terminându-se dezastruos, cu mine în închisoare într-o țară străină și golemul șters. Am devenit victima unor tresăriri violente, țipete, treziri bruște. Marlene nu era nici ea mai brează.

— Ești treaz?

Bineînțeles. Și ea era, întinsă pe spate, cu ochii lucindu-i în întuneric.

— Fii atent, a zis ea. Ascultă-mă. Dădea din opera lui taică-su pentru niște nenorocite de câni de cafea. Nu-nțelegeți? Era un ignorant filistin din cap până în picioare.

— Taci și dormi. N-are importanță.

— Era leneș și împrăștiat. Singurul motiv pentru

care și-a păstrat slujba din publicitate a fost că îi permitea să zboare în Texas să-și vadă clientul care îl scotea la cină și apoi i-o trăgea în fund.

— Nu se poate! Vorbești serios?

— Nu, nu tocmai, dar l-am salvat pe nenorocit de propriul lui coșmar. L-am îngrijit. Chiar am avut mare grijă de el. Am făcut în așa fel încât să-și poată călări caii și participa la curse de mașini. Și aș fi continuat să fac toate astea, dracu' să-l ia.

— Lasă-l în pace. Nu ne poate face rău.

— A făcut-o deja, nemernicul.

Cu toate acestea, s-a ghemuit la pieptul meu, iubita mea dragă, cuibărindu-și capul frumos între gâtul și umărul meu și sexul fierbinte pe coapsa mea și am simțit-o cum îmi miroase clavicula, cum îmi inhalează pielea, și cum i se mula suplețea pe masivitatea mea proletară de măcelar.

— Să mă iubești întotdeauna.

Am stins lumânările și am mângâiat-o pe gât până a adormit. Respirația îi mirosea a pastă de dinți și în aer era fum și iz de ceară ca după o vecernie, cândva, într-o vară.

50

Depozitul de materiale de pe Third Avenue avea în spate o încăpere grozavă, un soi de talcioc cu vopsele și pensule, și acolo am dat peste o piesă de muzeu, adică peste douăzeci și trei de eșantioane de vopsea Magna de treizeci și cinci de

ani. Dacă ați auzit de Magna, este din cauză că a fost folosită de Morris Louis, Frankenthaler, chiar și de Kenneth Noland cred.

Magna a fost inventată de Sam Golden, un mare chimist, partenerul lui Leonard Bocour, un mare propovăduitor, începând cu 1946, anul în care Magna a început să fie produsă, Bocour a trimis aceste cutii cu eșantioane peste tot în lume. Poftim, Morris Louis, încearcă asta. Poftim, Picasso, încearcă. Poftim, încearcă, Leibovitz, Sidney Noian. A aruncat la întâmplare o mână de nuanțe de verde și galben, o amestecătură extrem de ciudată de culori în fiecare cutie. Nu mi-a făcut deloc viața ușoară, dar când în cele din urmă m-am ridicat de pe podeaua prăfuită a depozitului, alesesem treisprezece cutii care, pe scurt, conțineau cantitatea și paleta de care aveam nevoie.

Dacă sunteți pictor, vă e deja clar ce urmează. Știți că Magna a fost o descoperire revoluționară, un acrilic care se putea combina cu ulei. Produsul final arăta ca făcut în ulei, nu în Dulux.

Dacă foloseam Magna pentru Broussard, în momentul în care avea să examineze finisajul și văzând data, restauratoarea avea să presupună plină de încredere că era o pânză în ulei.

Haha. Imaginați-vă numai. Mica furnică – tatonând, tatonând, ușor, ușor – bețișoare cu vată, o idee de dizolvant, și... să vezi și să nu crezi: culorile se dizolvă șuvoaie.

Un semnal de alarmă, cum se spune.

Asta nu e un ulei. Amușină, amușină.

Dumnezeule sfinte, e Magna! Un alt semnal. Magna nu a început să fie produsă decât după patru ani de la data înscrisă pe tablou.

În acest moment, atenția îi va fi clar captată. Știe foarte bine că Broussard e măritată cu Leibovitz. Dacă se va gândi o secundă doar, își va da seama că titlul nu se potrivește cu tortul lui Broussard.

Nimic din toate astea nu e suficient, dar e aproape suficient. Dacă aș putea s-o atrag pe creatură numai puțin mai aproape, dacă aș putea s-o conving cumva să continue să aplice dizolvantul, ar putea îndepărta toată suprafața de Magna și scoate la iveală uleiul superb de dedesubt. Dar e restauratoare. Nu va face una ca asta.

Oricum, m-am întors pe Mercer Street plin de optimism, cu cele treisprezece pachete de Magna originală în două plase uriașe. Le-am scos la iveală pe masa de lucru, în fața iubitei mele. Eram un geniu, un criminal înrăit. Am avut nevoie de clește ca să îndepărtez dopurile, dar conținutul fiecărui tub era la fel de proaspăt ca și în ziua în care fusese împachetat.

V-ați putea imagina că asta era suficient să o facă pe Marlene să se calmeze în legătură cu dreptul moral, dar n-a fost așa. Oricum, trecusem și eu printr-un divorț, nu e ușor. Când avea să se

termine totul, va continua probabil să se înfurie din cauza dreptului moral. La fel cum și eu mă înfurii pe tema curvelor pensiilor alimentare. Dar între timp vom fi obținut în particular o victorie extrem de satisfăcătoare în New York. Nu va ști nimeni. Nici n-aveam nevoie.

A durat exact patru ore să pictez Broussard-ul și, chiar și așa, cred că am avut mai multă grijă decât avusese Dominique. Cum folosisem Magna, s-a uscat repede și nu peste mult timp am putut să stropesc suprafața cu o soluție de zahăr și apă. Am lăsat apoi tabloul pe acoperiș ca să culeagă niște jeg de New York.

Credeți că mi-a zis cineva, ah, ce deștept ești?

Nu, dar n-a avut nicio importanță. Am pus pânza pe raftul de deasupra plitei unde se frigeau carnații lui Hugh și, după ce aceștia și-au adus și ei contribuția de grăsime, am „curățat” grosolan suprafața cu un burete mizerabil.

Hugh urmărea toate astea, dar atenția îi era în principal absorbită de un exemplar din *Plăcinta fermecată* pe care Marlene îl găsisese pe Ștrand.

Noaptea propteam pânza murdară de vreun obiect aflat în apropierea patului și aprindeam cele patru lumânări în fața ei, observând bucuros cum depunerile de carbon se așază peste grăsime. Tabloul ăsta chiar va avea nevoie de o curățare zdravănă.

Întins pe o parte, cu Marlene lipită de spatele meu, mă gândeam uneori la bani. Era foarte

plăcut.

„Uite Broussard-ul, iubito, avea să-i spună Milton Hesse lui Jane Threadwell. Știu că e o porcărie, scumpete, dar are o oarecare valoare istorică și, oricum, familia vrea să-l curețe”. Ceva de genul ăsta. „Nu te strofoca prea tare va mai spune catârul. N-au nevoie de nimic prea sofisticat”.

Jane Threadwell nu se va apuca de tablou imediat, iar apoi va fi prea ocupată încercând să salveze vreun Mondrian crăpat sau vreun Kiefer scofâlcit ca o fermă în timpul secetei. Va pasa Broussard-ul cuiva care lucra cu ea în studio, o corvoadă mică, o favoare de suflet pentru Milt Hesse. Dar apoi umilul asistent va începe să curețe pânza, după care, Doamne sfinte, Marlene avea să primească un telefon de la Milt.

Nu era vorba doar de vopseaua anacronică. După ce vor îndepărta rama, vor descoperi, sub lambă, că aceasta frecase și ștersese o parte din vopsea și acolo - cum se poate așa ceva - ieșea la iveală ceva ce părea a fi o lucrare în ulei mai veche. Având în vedere istoria conjugală a artistei în cauză, ce dorea Marlene să facă?

În acest moment, Marlene avea să fie adecvat de nehotărâtă și apoi Milt o va suna pe Threadwell și Threadwell îl va suna pe amicul ei Jacob de la Muzeul Metropolitan și apoi îi vor examina suprafața cu lumină din lateral, îl vor supune la infraroșii și raze X, iar în cele din urmă își vor ieși

cu toții din minți. *Le Golem électrique*.

„Doamnă Leibovitz, părerea noastră e că ar trebui să-i permiteți lui Jane să înceapă lucrul”.

Acum vor avea cea mai mare grijă din lume la îndepărtatul stratului de Magna, adulmecare, adulmecare, adulmecare. Puțin white spirit. Ah, vopseaua se va scurge șuvoaie.

Sunați la *Times*, sunați la *Times*. Milton își va avea propriul moment de glorie. „Am plâns, o să spună. Am plâns ca un copil când a murit Jacques”.

Și bănuiesc că era într-adevăr ceva răutăcios în satisfacția mea, răzbunarea țărănoiului, a omului din copac împotriva bărbierului de la oraș, totul fiind o chestiune perfect provincială, tipică pentru Bacchus Marsh – nu foarte zgomotoasă, nici foarte publică, dar al naibii de satisfăcătoare pentru cei care erau în cunoștință de cauză. Ah, ce drăguț, domnule Bones, ce îngrozitor de drăguț. Felicitări dumneavoastră și familiei.

51

CINE SĂ-MI FI FURAT SCAUNUL?

Am întrebat și Marlene a zis că probabil l-am pierdut pe scări așa că am luat lanterna și am căutat prin tot praful și jegul acela am găsit un șoarece mort biata inimă uscată cine să-mi fi furat scaunul?

Trebuie să fi făcut ceva CE MI-A IEȘIT DIN

MINTE. Odată când eram copil am umblat în somn și nu m-am trezit decât când picioarele goale mi-au ajuns pe cărarea udă care ducea la veceu. Altă dată am desenat cu pixul pe cearșafuri. Doamne ajută-mi, nu puteam să-mi explic. Poate că mi-am furat singur scaunul. În încăpere plutea o taină ca și duhoarea de carne stricată, o putoare groaznică, atât de FAMILIARĂ, de la nașterea mea tristă și dezamăgitoare, după mesele lungi, soarele strecurându-se prin sita de la fereastră, bâzâitul muștelor afară URLÂND DUPĂ SÂNGE, respirația mamei mirosind a trandafiri, a vinul de la împărtașanie.

CINE MĂ VA MAI SALVA ACUM?

Butcher picta într-o TĂCERE MORMÂNTALĂ exact pe invers față de obiceiul lui de A-ȚI FACE CAPUL CALENDAR până să te aducă cu nervii la pământ LĂUDÂNDU-SE ȘI BĂTÂNDU-SE cu pumnii în piept era în stare să vorbească DE PARCĂ AR FI VRUT SĂ-ȚI IA PIELEA DE PE TINE. Uită-te la asta, Hugh, o să fie o frumusețe. O să îi dea pe spate. O să îi gâdile în toate părțile. Pe vremuri obișnuia să întindă pânza pe jos pe podea după care avea nevoie de mine ca să execut ACTUL BINECUVÂNTĂRII DIVINE dar acum avea un cuib dubios de bețe ca un topograf ieșit la lucru pe Darley Road. Se transformase, Doamne iartă-l, într-un PICTOR DE ȘEVALET așa că mă puteam așeza de cealaltă parte a pânzei de parcă aș fi fost podeaua.

Toată viața mea am trăit printre mirosuri de taine, sânge, trandafiri, vin de împărtășanie, cine poate spune ce s-a întâmplat cu noi toți pe strada principală din Bacchus Marsh, eu sigur nu. Am fi putut rămâne măcelari în continuare, trasând niște limite, împărțind moarte cu milostenie. Cum aș mai fi iubit dobitoacele alea, mai mult ca oricare alt om înaintea mea. Nu mai contează. N-au vrut să-mi dea cuțitul așa că am mers să locuiesc cu așa-zisul măcelar și băiatul lui drag, piersici în iarbă, aroma de putregai dulceag a căsniciei lui, știam dar nu-i puteam da un nume pe când mă învârteam în jurul copilului, încercând să-l feresc de rău și apoi eu am fost cel care i l-am făcut. Totul pe dos întotdeauna, numai rău în miezul lucrurilor, sunetul muștelor zburând excitate în soare, scârțâitul subțire și trântitul plin al ușii când unul intra și altul ieșea. Acesta era Marsh, voci într-o altă încăpere. Nu m-am născut încet la minte, știu asta.

În New York stăteam pe SALTEAUA cumpărată de pe CANAL STREET și mă tot întrebam în mintea mea de ce ținea fratele meu acum să picteze ca o MEDIOCRITATE.

El nu mi-a spus, eu n-am întrebat. Era senzația cea mai rea cu putință.

În Marsh mi-am băgat nasul în sertarul mare de sub dulapul mamei, când eram singur ÎMI BĂGĂM NASUL UNDE NU-MI FIERBEA OALA, să mă iertați. Mi-au spus că m-am născut încet la minte

și i-am frânt mamei inima. Dar mi-a fost luat ceva. Ceva s-a întâmplat, și n-a mai fost niciodată găsit, n-a rămas decât mirosul de camfor din sertar. Ne-am învârtit în jurul lui atunci la fel cum acum ne învârteam în jurul scaunului dispărut, ca și cum am fi încercuit un lucru ciudat și murdar căci de ce altceva ar picta o MEDIOCRITATE? îmi dădea dureri de cap. Nu-l puteam ține într-un loc, se zvârcolea ca o rămă în fața cârligului.

Fratele meu venise la New York și nimeni nu-l cunoștea prin restaurante și era furios că nu se închina nimeni la marele EX-MICHAEL BOONE așa că s-a micșorat și s-a sfrijit, negru la față ca și cărbunele scos din mina de la Madingley. Și-a cumpărat condeie de cerneală de la Pearl Paint și a luat-o din loc, ștergând și ștergând, de parcă s-ar fi putut șterge și pe sine, de parcă s-ar fi putut freca până să se transforme în praf.

Nu putem ști ce s-a întâmplat.

Ne învârtim, ne învârtim.

Marlene Cook din Benalla. Michael Boone din Bacchus Marsh. Regi și regine pe Mercer Street. S-a suit pe acoperișul clădirii și și-a expus acolo tabloul în fața ochiului nopții. Albuș de ou, pietriș negru, suflete arse căzând.

CINE MĂ VA MAI SALVA ACUM?

dimineata în care l-am luat să-l duc la Melbourne. Încercase să-și înece tatăl, precum și viceversa, dar tot mie îmi arunca priviri ucigașe de parcă eu eram cauza nenorocirii lui. În ziua aceea l-am găsit în bucătăria joasă a mamei, așezat în dreptul ferestrei dinspre Gisborne Road și blocând lumina, ca un Martor al lui Iehova uriaș cu pantofii lui negri de biserică, pantalonii Fletcher Jones, o cămașă albă cu mâneci scurte și cravată. Gelul îi transformase culoarea părului într-un maro ars și ud, iar urechile mici ca niște cochilii îi ardeau. Ochii erau și ei la fel, aceiași ochi mici lugubri pe care îi ațintea acum asupra lui Marlene.

Pe Mercer Street, l-am întrebat:

— Ce dracu' e cu tine?

Niciun răspuns.

— Ți-ai luat medicamentele?

S-a holbat la mine pus pe hartă, apoi s-a retras în încâlceala groaznică din patul lui, de unde – în compania firimiturilor de pâine prăjită și la adăpostul plăpumii – o urmărea pe iubita mea citind *New York Times*, acordându-i o atenție cu totul deosebită, ce s-ar fi potrivit mai degrabă unui șarpe veninos.

Marlene era îmbrăcată pentru jogging, în pantaloni scurți largi și jerpeliți și un tricou alb soios. Până în acest moment ignorase complet atenția fratelui meu, dar când s-a ridicat, Hugh și-a ițit și el capul și a înălțat întrebător din sprânceană.

— Ce-i? a întrebat ea.

În acel moment a sunat interfonul.

Hugh a tresărit și s-a băgat înapoi sub plapumă.

O fi fost Hugh un prostălău, dar nici relația mea cu interfonul nu era mai bună. Nu mi-l doream deloc prin preajmă pe Inspectorul Puță punând întrebări despre tabloul pe care îl învelisem cu atâta grijă în ziare în seara dinainte. Stătea acum exact unde stătuse când fusese proaspăt șmirgheluit, adică sprijinit de perete.

M-am ridicat cu gândul să-l mut de acolo, dar, până să apuc, Milt Hesse intrase deja pe ușă. Nu-mi făcuse niciodată până atunci plăcere să-l văd pe bătrânul fustangiu, dar acum venise să ia comoara și să o ducă la curățat. Când a pășit în casă, fratele meu i-a aruncat o privire atât de înverșunată, încât m-am temut că se va repezi la el.

— Ho, am zis. Ho, mânzule.

Înainte să apuce să înțeleagă în ce situație se afla de fapt, Milt a dat să se apropie cu brațul întins de uriașa creatură înfofolită.

— Nu cred că am avut plăcerea, domnule. Sunteți cumva vreun alt geniu de la antipozi?

Dar Hugh a refuzat să-l atingă, iar Milt, care poseda, fără îndoială, judecata bine calibrată a newyorkezelui care putea să recunoască orice specie de nebuni, a virat într-o parte spre masă, unde a sărutat-o pe Marlene.

— Păpușico.

Brațul stâng, pe care și-l rănisese într-o căzătură, era susținut de un bandaj petrecut pe după gât, așa că acum o lăsa pe Marlene să-i potrivească pachetul sub brațul drept.

Între timp, Hugh era tot ghemuit, cu genunchii la piept, legănându-se într-o parte și-ntr-alta. Dacă nu-l cunoșteai, ți-ai fi putut imagina că nu-l băga în seamă pe musafir, dar eu unul n-am fost deloc surprins când, în momentul în care Milt a dat să plece, fratele meu s-a ridicat împleticit în picioare.

— Te conduc, i-a zis Marlene brusc lui Milt.

Hugh a căzut înapoi în genunchi, răscolind prin încălceala de haine de pat unde și-a găsit în cele din urmă jacheta și a scos-o dintre plapumă și cearșaf, după care a pornit-o spre ușă, Marlene și Milt nu cu mult în fața lui.

— Nu, amice, nu vrei să faci una ca asta.

I-am blocat drumul, dar m-a îmbrâncit la o parte.

— Te rog, amice. Fără scandal.

S-a oprit.

— Cine e ăsta?

— Cineva care va curăța tabloul.

— Aha.

S-a dat în spate, nedumerit la început, dar afișând apoi un rânjet tâmp și plin de înțeleșuri, ca și cum tocmai el s-ar fi aflat în posesia unui adevăr tainic.

— La ce te gândești, amice?

S-a ciocănit peste creștet.

— Deci?

— Acoperișul, a zis el.

Rânjetul acela nenorocit era pur și simplu insuportabil fizic.

— Ce acoperiș, amice?

S-a retras și mai mult, în spate, către saltea, iar gura îi era acum incredibil de mică, în timp ce urechile i se umpleau încet de sânge. Când s-a așezat din nou în cuibul acela, părul uscat i s-a ridicat încet în cap, stârnit de electricitate. Când Marlene s-a întors de la jogging, l-a găsit în aceeași stare de spaimă îngrozitoare și rânjitoare.

Ea era, la rândul ei, gata să explodeze, sau cel puțin așa fusese, și, indiferent cât alerga sau ridica la greutatea alea, nimic nu părea să-i dea măcar o fărâmbă de liniște.

S-a așezat la masă și s-a reapucat imediat de citit ziarul.

— Ai dat foc liceului, a zis fratele meu.

Oh, Hugh, m-am gândit, Hugh, Hugh, Hugh.

Marlene era deja colorată la față, un roz minunat care îi scotea în evidență până și pistruii cei mai palizi.

— Ce i-ai zis lui Marlene?

Hugh și-a îmbrățișat genunchii mari și rotunzi și a chicotit.

— A dat foc liceului din Benalla, a zis el.

Marlene a zâmbit.

— Hugh, tare mai ești ciudat.

— Și tu, a zis fratele meu, părând cumva

mulțumit, ca și cum tocmai ar fi fost rezolvată o ghicitoare. Am auzit că ai dat foc liceului din Benalla.

Marlene se holba acum la el și pentru o clipă ochii și gura i s-au îngustat, dar apoi chipul i s-a relaxat.

— Ei bine, Hugh, a zis ea zâmbind, ești la fel de plin de dume ca și un sac plin de pureci.

— Și tu.

— Și tu.

— Și tu, și tot așa până ce au izbucnit amândoi în hohote de râs, iar eu m-am dus la veceu ca să scap.

La prânz a sunat Milt să spună că tabloul ajunsese la Jane care zicea că pânza stătuse atârnată într-o bucătărie. În seara aceea i-am gătit cârnați lui Hugh și după ce Marlene s-a întors de la joggingul de seară, ea și cu mine ne-am dus să luăm cina la Fanelli, unde am băut două sticle fantastice de vin roșu.

Nu mă simțeam beat deloc, dar m-am prăbușit în pat și am adormit instantaneu. M-am trezit când am simțit-o pe Marlene că se strecoară înapoi în așternuturi. Aveam o durere de cap înfiorătoare. Ea era înghețată. La început am crezut că tremură, dar când i-am atins fața mi-am dat seama că era scăldată în lacrimi. În timp ce o țineam în brațe, trupul i se scutura convulsiv.

— Gata, iubito, liniștește-te. E în regulă.

Dar nu se putea opri.

— Îmi pare rău, a zis Hugh din ușă.

— La naiba, du-te dracului înapoi la culcare. E trei dimineața.

— Ar fi trebuit să-mi țin gura.

— N-are nimic de-a face cu tine, idiotule.

L-am auzit suspinând și pe Marlene sufocându-se aproape, scoțând un sunet groaznic, asemeni cuiva care se îneacă. O puteam distinge la lumina de pe stradă, cu toate trăsăturile ei frumoase și netede zdrobite și mototolite într-un pumn. Era din cauza nenorocitului de divorț, m-am gândit, a rahatului de drept moral. De ce ținea neapărat să-l aibă, chiar nu îmi dădeam seama.

— Mă mai poți iubi?

Cu sau fără durere de cap, o iubeam cum nu mai iubisem niciodată în viață, îi iubeam istețimea, curajul, frumusețea. O iubeam pe femeia care îi furase tabloul lui Dozy, femeia care citea *Plăcinta fermecată*, care falsificase catalogul, dar chiar și mai mult o iubeam pe fata care reușise să scape din încăperea aceea spurcată din Benalla în care puteam simți mirosul de vopsea roșie cu plumb cu care mama ei dădea pe sobă în fiecare duminică, gustul de cafea falsă și grețoasă făcută din cicoare, sfecla din conservă pătând albușul de ou fiert din salată.

— Sst, taci, te iubesc.

— Habar n-ai.

— Sst.

— Nu mă vei mai iubi. N-o să poți.

— Dar te iubesc.

— Am făcut-o, a strigat dintr-odată.

— Ce ai făcut.

Am privit-o și i-am văzut întipărită pe chip o panică alarmantă, un recul groaznic ca răspuns la întrebarea mea tandră. A scos un geamăt înfundat, și-a ascuns capul la pieptul meu și a început să plângă din nou. Prin toate astea, l-am zărit pe Hugh. Stătea acum chiar deasupra noastră.

— Du-te înapoi în pat.

Și-a târât picioarele goale pe podea.

— Am făcut-o, a zis ea.

— A incendiat liceul din Benalla, a zis Hugh pe un ton funebru. Îmi pare rău.

Am luat-o de bărbie și i-am ridicat fața spre mine, și toată lumina care venea din stradă se adunase într-o maree în jurul ochilor ei adânci.

— E adevărat, iubito?

A dat din cap.

— Așa ai făcut?

— Sunt o ticăloasă.

Am luat-o în brațe și am ținut-o, toată colivia aceea de mister care era viața ei.

53

Mă înșelam, tot ce-i posibil, păcătuiseam, foarte probabil, perpetuasem MĂRTURII FALSE, devenisem un BÂRFITOR DE DUZINĂ. Ați auzit?

Se zice că Marlene Cook a incendiat școala? Cine zice? în fond, n-a fost decât Olivier. Așa că n-au fost decât CLEVETELI ȘI VORBE DIN AUZITE, Doamne ajută-mi, și nu le-aș fi repetat niciodată dacă n-aș fi mirosit că nu e ceva în regulă, cum se spune. Am fost ÎNTORS PE DOS - e bună asta - așa că am repetat ca un prost ceea ce PRETINSESE un DROGAT și am făcut-o pe Marlene să plângă în toiul nopții, o ființă pierdută în spațiu sau într-o pungă de plastic, sufocându-se, BUNUL EI NUME supt de la ea ca și cu ASPIRATORUL, aspiratorul care absoarbe și oxigen, vuind ca și morile Domnului.

Ce drept aveam? Niciunul, eram numai nedrept. Iartă-mă, Iisuse, a fost o agonie să o aud cum suferă și abia așteptam să se facă ziuă să mă întorc la Clubul Bicker și să ÎL LĂMURESC PE Olivier că inventase povestea pentru că o ura.

Când lumina s-a făcut gri, am stat deasupra lor. Aș fi vrut să fiu un înger, dar pe spatele meu păros nu aveau să crească niciodată aripi. Ea dormea, ca întotdeauna cu capul pe pieptul fratelui meu. El a deschis un ochi și s-a uitat la ceas.

Ieși? a întrebat el.

Plimbare, am spus eu.

Era o dimineată senină, abia trecuse de ora șapte, porumbeii gângureau deja pe scara de incendiu ruginită, presupun că pentru ei nu există nicio diferență între o zi și alta, numai între ud și uscat, cald și rece, inimi cât un cocoloș de gumă,

sânge nici cât să umpli o ceașcă. Nimic care să se compare cu agonia prin care treceam eu pentru ei, m-am gândit, dar de fapt cine poate să-și imagineze cum îi chinuiesc păduchii tot timpul, ce dureri au de la boli pe care numai ei le știu, ce orori tainice, nici mai bine, nici mai rău. În sus pe Mercer Street cu capul în jos. Peste tot în jurul meu pungii negre de plastic, în erupție, scuipând tot felul de lucruri, pește de la restaurant, de exemplu. Ce știe un pește? Cine ar putea să prevină un biban despre viața de apoi, despre acest purgatoriu de pe Mercer Street? Aceste gânduri groaznice m-au urmărit ca niște DUHORI DIN IAD și cum mă grăbeam pe Broadway, aproape că am fost omorât. Apoi Union Square, parcul Gramercy, dar unde era Jeavons? Nu contează. Aveam propria mea cheie. După cum am mărturisit. După cum am redat faptele în ordinea în care se întâmplaseră. După cum a fost înregistrată povestea, rolă după rolă.

AM ÎNAINTAT până la etajul al doilea și am descuiat ușa, Doamne ajută-mi. Nu-mi dădeam seama ce făcusem.

Olivier în pijama neagră, cu fața ascunsă de scaun, cu picioarele scaunului încrucișate ca niște foarfece în jurul gâtului alb învinețit, un semn din naștere mare și albastru, un lac de adâncime care i se revărsase sub piele. Ochii îi erau deschiși. Era nemișcat. Ce ÎMI IEȘISE DIN MINTE nu pot să-mi dau seama. L-am atins cu piciorul și s-a mișcat ca

un animal mort dar atât.

Nu am atins trupul cu mâinile. Am luat-o la fugă din club cu Jeavons strigând după mine OPREȘTE-TE. Am fugit în jos pe Broadway urlând NU TRAVERSAȚI NU VĂ BĂGAȚI. Salvează-ne de mine, spune-mi ce-i de făcut.

54

Ne-a trezit Slow Bones. Ca o coală de metal căzând, izbindu-se, trântindu-se pe pat. N-a mai fost timp de șosete sau chiloți, am pornit-o, toți trei împreună, spre Clubul Bicker, iar acolo l-am găsit pe așa-numitul Jeavons într-o stare de zbucium chinuitor.

El a fost cel care a atras poliției atenția asupra „soției” și, ca urmare, Marlene a avut privilegiul de a fi dusă la locul faptei – polițiștii devenind foarte intimi cu mine când mi-am imaginat că aveam dreptul s-o însoțesc – și astfel ea a devenit „martorul” care a declarat sub jurământ că „rămășițele” aparțineau celui care fusese cândva Olivier Leibovitz.

Eu am așteptat pe treptele conacului, mai aproape de atâta nu mi-a dat nimeni voie să mă apropiu de Olivier. Hugh și cu mine stăteam unul lângă altul, amorțiți și șocați. Marlene a ieșit, a deschis gura să vorbească și a vomitat pe verandă.

Hugh i-a însoțit pe polițiști în biblioteca Clubului Bicker. Marlene era pe trotuar și se simțea tot mai

rău, dar mi s-a spus să-l însoțesc pe Hugh o bucată de drum. I-am urmărit interogatoriul înregistrat din pragul unei uși înalte și arcuite în timp ce pe el l-au așezat dedesubtul unui afiș oribil pentru o reprezentație *Hamlet* cu John Wilkes Booth. N-auzeam ce se spunea, dar se pare că până la urmă a mărturisit crima. L-am crezut întru totul. Când i-au pus cătușele, fratele meu s-a uitat înspre mine – se oprise din plâns, iar ochii mici îi erau ciudat de calmi și întunecați.

L-au ridicat în picioare, l-au întors și l-au lăsat să stea așa, cu fața spre colțul bibliotecii.

Apoi s-a întâmpilat ceva, numai Dumnezeu știe ce – un du-te-vino pe scări. Apoi polițistul cel mai tânăr, un individ cu părul tăiat periută și îmbrăcat în blugi și adidași, i-a desfăcut lui Hugh cătușele, iar bătrânul taur s-a repezit spre mine, cu capul în pământ.

— Hugh!

A trecut mai departe.

Cu freza lui de soldat, tipul nu semăna cu niciunul dintre polițiștii pe care îi știam, aducea mai mult cu libanezul care vindea hașiș la Johnny's Green Room din Melbourne.

— E fratele tău?

— Da.

— E un pic mai încet la minte?

— Cam așa ceva.

— Du-l de-aici.

— Ce?

— E liber să plece.

Hugh aştepta cu ochii lui mici şi plini de reproşuri. Mi-a dat voie să îmi pun braţul pe după el şi să îl însoţesc pe scări în jos.

— Aşază-te o clipă, amice.

Mi-am dat jos puloverul şi tricoul, apoi mi-am pus lâna ciupitoare înapoi pe mine şi am folosit tricoul ca s-o curăţ pe Marlene care se înfipsese între două maşini parcate şi încă mai trăgea adânc aer în piept şi înghiţea în sec, deşi acum nu mai producea decât fiere. Eu nu văzusem ce văzuse ea şi nici nu simţeam nevoia. I-am şters gura şi bărbia, pătând bluza cu verdele acela amar, iar când am terminat am aruncat-o - dracu' să-i ia - peste gardul parcului Gramercy.

A sosit o ambulanţă, dar nu s-a deranjat nimeni să se dea jos. Era mohorât afară, noros, umed, sufocant. Eram complet lipsiţi de viaţă, vlaga ne fusese suptă în gura cine ştie cărei dimensiuni.

Poliţia a venit şi a plecat. Taxiurile claxonau ambulanţa, dar nimeni nu se grăbea să-l coboare pe fiul faimosului artist de la etaj.

Bineînţeles că nu ştiam încă despre metacarpul proaspăt rupt de la mâna dreaptă a lui Olivier. Mă întreb ce aş fi făcut dacă aş fi ştiut. Aş fi încercat să-mi denunţ propriul frate? Să-l pâresc? Să-l bag în rahat? De unde dracu' să ştiu? Adevăratul mister, însă, nu era caracterul meu, ci crima însăşi. Ucigaşul sau avusese o cheie - şi toate cheile erau unde trebuie - sau intrase pe o

fereastră deschisă cățărându-se pur și simplu pe un zid de cincisprezece metri.

Hugh, care avea o cheie, era încă pe Mercer Street dormind când Jeavons a servit ceaiul și a găsit cadavrul. Oare Jeavons o fi făcut-o? Nimeni nu credea una ca asta. Când Hugh a luat-o la goană de la locul faptei, după ce apucase să vadă trupul, acesta era deja neînsuflețit de cinci ore.

Deci nu avea nimic de-a face cu Hugh, dar cu toate acestea cadavrul conținea un mesaj către toți cei care îi cunoșteau lui Hugh trecutul.

Cei de la Institutul Medico-Legal nu îl cunoșteau pe Hugh și habar n-aveau că există un mesaj, deși numai Dumnezeu știe câte săpături au făcut. Au luat eșantioane din Creierul, Ficatul, Sângele lui Olivier. Avea Adderall și citalopram și morfină în creier, dar nu drogurile îl terminaseră. Cauza morții era asfixierea. Autopsia a scos la iveală elementele revelatoare: congestie cardiacă majoră (inima mărită; ventriculul de pe partea dreaptă), blocaj venal deasupra rănii și cianoză (învinețirea buzelor și vârfurilor degetelor). Toate acestea au fost realizate cu picioarele scaunului pliant al lui Hugh.

Suficient, veți spune, dar nu și pentru ei. L-au tăiat ca pe un porc de la Draybone Inn, deschizându-i trupul frumos prin „incizia obișnuită”. Muștele bâzâiau. I-au cântărit bietul creier. Au stabilit că vasele de la baza creierului aveau pereții subțiri și erau larg deschise, orice va

fi însemnând asta. I-au cântărit plămânii, inima și ficatul. Mai doriți ceva, doamnă Porter? Esofagul i l-au găsit normal. I-au zgândărit stomacul și au scris în raport că s-au găsit „alimente nedigerate cu bucăți identificabile de carne și legume și un miros pregnant de alcool”.

I-au tăiat penisul. „Caliciul, pelvisul, uretrele și vezica urinară nu prezintă anormalități. Membrana de suprafață se îndepărtează cu ușurință dezvăluind suprafețe corticale netede și foarte deschise la culoare”. Nici măcar nu voiam să știu ce însemnau toate astea, dar ce făcuse bietul ca să merite așa ceva? Se născuse în cetatea artei? L-au tăiat de la colon la intestine și au notat conținutul fecalelor. Aceasta era o viață, un om, în părți, întreg.

Ziarele de scandal au fost aproape la fel de conștiincioase – au menționat că mama sa, Dominique Broussard, murise într-un fel asemănător la Nisa în 1967. S-au năpustit imediat asupra acestei coincidențe. Cât de educativ e să citești că strangularea este de obicei soarta femeilor și copiilor. Un singur detaliu le-a scăpat, deși era consemnat cât se poate de clar în raportul autopsiei – dacă ar fi avut cineva chef să se gândească la ce ar putea să însemne – ucigașul îi rupsesse lui Olivier Leibovitz metacarpul.

Hugh nu comisesse o astfel de crimă.

Eu nu comisesem o astfel de crimă.

În tot New York-ul nu mai era decât o singură

persoană care ar fi înțeles că o asemenea rană, indusă în momentul morții, avea o legătură directă cu trecutul fratelui meu.

Bineînțeles că n-am știut toate astea imediat. Olivier a murit într-o dimineață de sâmbătă și abia miercuri – oricum foarte repede pentru legiști, sau cel puțin așa mi s-a spus la poliție – am primit raportul autopsiei și l-am adus pe Mercer Street. I-am gătit lui Hugh cârnați și piure de cartofi și apoi am început să-l citesc. A durat un minut sau două până am ajuns la metacarp.

Marlene stătuse foarte tăcută și liniștită citind *Manualul materialelor artistului* al lui Mayer, dar și-a ridicat capul atât de brusc, încât era clar că mă aștepta să reacționez.

— Ce e, iubitule?

Am împins foaia printre firmiturile de pâine prăjită, subliniind cu unghia cuvintele „osul metacarp”.

I-am văzut o tresărire pe buze. Nu un zâmbet, doar o contracție plină de înțeles. Mi-a susținut privirea în timp ce împăturea încet raportul.

— Ce nevoie ai de așa ceva, a zis ea.

Am înțeles în cele din urmă – ea avea dreptul moral acum. Olivier era mort.

Lângă mine Hugh continua să-și îmbucătățească mâncarea, tăind migălos cârnații în bucățele de jumătate de centimetru lățime.

— Știu că arată rău, a zis ea. Nu e rău, iubitule. E doar prudent.

Ceea ce spunea era monstruos, dar stătea liniștită la masă, cu mâna așezată pe a mea, la fel de tandră ca și întotdeauna.

— Ce arată rău?

— Rana aceea, a zis ea, aruncând o privire în direcția fratelui meu.

— Fractura?

— Pe post de asigurare, a zis ea.

A fost a doua oară când aproape că a zâmbit.

Acum avea nenorocitul de drept moral. Doamne miluiește-ne. Am traversat camera, am deschis cufărul în care își ținea lucrurile de jogging - uneltele de furat, dacă vreți să știți adevărul. Nu mai rămăsese nimic în afară de adidașii împuțiți și o pereche de pantaloni scurți.

— Unde ți-e frânghia?

La ce răspuns mă așteptam oare? Oh, m-am folosit de o frânghie ca să pătrund în camera nenorocitului meu de bărbat. După ce l-am omorât, am aruncat-o. Apoi am venit acasă și m-am culcușit în pat. Ce a spus de fapt a fost:

— Frumusețea constă în detalii.

Și atunci mi-a întins solemn mâna.

— Acum nu se va mai întâmpla nimic rău, iubitele. Trebuie doar să fiu sigură că secretul nostru e în siguranță.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am zis, dând din cap înspre fratele meu care mânca, dormea buștean când se întâmplau toate astea. A fost aici tot timpul.

— Din punct de vedere al dovezilor, e ușor problematic. Oricum, nimeni nu vrea să deschidă cutia Pandorei, a zis ea. Eu sigur nu.

Am pufnit într-un râs incredul, de tâmpit.

— Iubitule, nu va trebui să recurg la așa ceva. Te porți ca și cum asta aș plănuî. Nu e cazul.

— Și cum ți-ai imaginat că mă voi simți eu la faza asta?

— Mi-am imaginat că am putea merge toți trei în sudul Franței. Și am putea fi fericiți împreună. Lui Hugh i-ar plăcea la nebunie. Știi foarte bine.

Hugh își sorbea ceaiul. Cine știe ce a auzit sau ce gândea.

Marlene a înconjurat masa și s-a postat direct în fața mea, mai scundă cu vreo optsprezece centimetri chiar și pe tocuri.

— Australia e OK. Nu trebuie să merg în Franța.

I-am simțit mâna ușoară pe braț și, uitându-mă în ochii ei, am văzut în izbucnirea de iris din jurul pupilei stâncile de pe fundul oceanului, nori nebuloși, o ușă care se deschidea înspre ceva cumplit de ciudat.

Atunci, în cele din urmă, mi s-a făcut teamă.

— Nu? m-a întrebat.

N-am putut face nicio mișcare.

— Butcher, te iubesc.

M-am cutremurat.

Ea a dat din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Orice ai putea crede, voi dovedi că nu e adevărat.

— Nu.

— Ești un mare pictor.

— Te omor.

A tresărit, dar apoi mi-a atins obrazul înghețat.

— Voi avea grijă de tine, a zis. Îți voi aduce micul dejun la pat. Am să-ți expun tablourile oriunde vrei în lume. Când vei fi bătrân și bolnav, te voi îngriji.

— Ești o mincinoasă.

— Nu când vine vorba de asta, iubitule.

Apoi, ridicându-se pe vârfuri, Marlene Leibovitz m-a sărutat pe gură.

— A fost o chestiune tehnică, a zis ea.

A așteptat o clipă de parcă printr-o minune m-aș fi putut răzgândi și apoi, oftând, și-a strecurat raportul autopsiei în geantă.

— N-o să mai găsești pe nimeni ca mine.

A așteptat din nou să răspund, în timp ce Hugh se holba fioros în cană.

— Nu? a întrebat ea.

— Nu, i-am spus eu.

A ieșit pe ușă fără vreun alt cuvânt. Cine știe unde s-a dus? Eu și Hugh am zburat de pe aeroportul JFK a doua zi dimineața.

— Marlene nu vine? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns eu.

și Dragelor - vocea tatălui nostru, un personaj - TOT ÎN JOS de-acum până la Sydney. L-am întrebat pe fratele meu ce se va întâmpla acum cu ARTA lui el mi-a răspuns că era pierdută pentru totdeauna, în proprietatea unui japonez spera ca ticălosul să moară. Sus în aer a băut multe sticle mici de vin roșu și nu s-a oprit decât când TICĂLOSUL ĂLA ÎNȚEPAT a refuzat să-i mai ÎNTĂLNEASCĂ PRIVIREA.

O noapte foarte lungă săltând deasupra pământului.

Apoi a urmat o PERIOADĂ NASOALĂ pe la varii adrese din Sydney - Tempe, Marrickville, St Peter's. Butcher era complet DISTRUS, munca de-o viață fiindu-i furată de RECLAMANTĂ și de JAPONEZ.

M-AM UITAT CU LUARE-AMINTE LA TOATE LUCRĂRILE CARE SE FAC SUB SOARE ȘI IATĂ: TOTUL ESTE DEȘERTĂCIUNE ȘI VÂNARE DE VÂNT. N-a știut niciodată ce pictează.

O lună sau două A FĂCUT ARTĂ dar apoi a auzit la radio Sydney că Reclamanta și Jean-Paul au vândut toate lucrările de Michael Boone japonezului. Fratele meu fusese cândva Rege, dar acum era un Porc eviscerat. Întoarce animalul pe o parte și începe să tragi de intestine. Ai grijă să nu sfâșii stomacul sau intestinele. Când ai scos cât de mult se poate din stomac și intestine o s-o găsești atârânănd chiar dedesubtul ficatului. Odihnească-se în pace. A aruncat cînșpe metri de

pânză bună la groapa de gunoi din Tempe.

CÂNDVA FAIMOSUL Michael Boone și-a făcut apoi o firmă de tuns gazoane. Nicio altă ocupație nu m-a făcut mai fericit dar fratele meu era leit taică-său, veșnic furios pe gâtuirile din traficul de pe Parramatta Road, pe prețurile la combustibilul pentru motoare în doi timpi, pe gazoanele care erau prea ude pentru a fi îngrijite ca lumea. CĂ UNDE ESTE MULTĂ ÎNȚELEPCIUNE ESTE ȘI MULTĂ AMĂRĂCIUNE, ȘI CEL CE ÎȘI ÎNMULȚEȘTE ȘTIINȚA ÎȘI SPOREȘTE SUFERINȚA”.

Picioarele lui goale îmi tulburau somnul, târșându-se prin casă, mintea îi era un haos, inima-i pompa în continuare, pe rinichi i se aduna grăsime. Nu puteam uita că propria mea fericire fusese dobândită la un preț teribil pentru el. DAR... ÎMI VENISE ȘI MIE RÂNDUL. Tare mi-aș dori să fiu un om mai bun. Îmi plăcea să tai iarba, firele de primăvară, mirosul dulce, tripși zburând în lumina cețoasă, fluturi monarhi, și alții pe care nu îi știam după nume.

Cinci veri la rând am avut O VIAȚĂ NORMALĂ.

Apoi a sosit o scrisoare de la FOȘTII NOȘTRI DUȘMANI din Germania și totul s-a schimbat. Îi BOMBARDASERĂM DE I-A LUAT DRACU’ dar nu se spunea nimic despre asta în epistola care îi aducea lui Butcher la cunoștință ULTIMELE NOUTĂȚI. Scrisoarea era de la MUZEUL LUDWIG ha-ha nu mai era nevoie de baterii. Îl invitau pe

fratele meu să-și vadă tablourile expuse în cadrul IMPORTANTULUI LOR MUZEU după cum mi-a spus nu o dată. În același timp însă se temea să nu fie O GLUMĂ PROASTĂ.

Îmbătrânise și se îngrășase, capul îi era foarte ars de la soarele verii, colțurile gurii îi coborâseră, mâinile îi erau veșnic prin buzunare căutând mărunțiș, era veșnic LEFTER. Dar în seara în care a deschis scrisoarea de la muzeul Ludwig a zis LA DRACU' CU BANII va vorbi cu ei LA TELEFON ca de la bărbat la bărbat. Astfel că în bucătăria apartamentului nostru drăguț din Tempe i s-a confirmat oficial că fusese salvat din GRĂMADA DE GUNOI A ISTORIEI. Japonezul donase două dintre tablouri Muzeului Ludwig și aceste două pânze - care fuseseră ultima dată văzute pe Mercer Street, New York, NY 10.013 - erau acum LA LOC DE CINSTE. Ei bine, să fiu al dracului.

Acum eram falimentari - n-aveam bani de nimic în afară de oase de miel - în următoarea secundă ne puteam permite bilete de avion până în Germania, nu numai noi doi, ci și Billy Bones, care se transformase într-un tinerel înalt și chipeș, nu că domnul nostru ar fi avut vreun merit. De unde apăruseră toți banii ăștia? IA VEZI-ȚI TU DE TREABĂ.

Asta a fost SALVAREA fratelui meu. Ați putea spune și REVENIREA. De la gara din Köln ne-am dus direct la Muzeul Ludwig, unde am descoperit două dintre cele mai bune tablouri ale lui față în

față în propria lor încăpere.

EU, ECCLEZIASTUL, Michael Boone (Australia),
n. 1943 – Donație a Corporației Dai Ichi

*DACĂ AI VĂZUT VREODATĂ PE CINEVA
MURIND*, Michael Boone (Australia), n. 1943 –
Donație a Corporației Dai Ichi

Cum mă pricepeam mai bine la ÎNTREȚINEREA
GAZONULUI n-am înțeles că această lovitură avea
să se repete și în alte locuri, Doamne ajută-mi,
Londra, New York, Canbera, biata mama, dincolo
de ce putea ea pricepe, rugăciunile ei tainice
expuse acum în public, un mister plin de furie în
văzul întregii lumi. Tristul și șubrezitul tăietor de
iarbă și-a privit LUCRĂRILE cu ochi sălbatici și un
zâmbet tremurat.

— Dumnezeule, a zis când a citit plăcuța și a
văzut numele TOVARĂȘULUI DE TICĂLOȘII al lui
Marlene.

Habar n-ai, mi-a zis mie.

Dar bătrânul Slow Bones înțelegea întocmai.
Aceasta era o scrisoare de dragoste de la Marlene.
Era ceea ce îi promisese în ziua în care o
amenințase că o omoară.

Alături de noi la această vizionare se afla și un
CUSTODE DOCTOR și după ce Butcher a găsit o
batistă și și-a suflat nasul individul a întrebat plin
de politețe dacă voiam să vedem și colecția de
Leibovitz.

Răspunsul lui Butcher a fost atât de categoric

încât a sunat nepoliticos. N-U.

M-am gândit doar, a spus individul, că vă va face plăcere legătura personală. Am achiziționat un nou Leibovitz de la domnul Mauri, prestigiosul colecționar al tablourilor dumneavoastră.

Aha, a zis fratele meu. Am înțeles.

A stat holbându-se la Custode de parcă i s-ar fi strecurat cineva pe la spate și i-ar fi înfipt o mătură în fund.

Dă-i drumul, Macduff³⁹, a zis el.

Apoi am pornit-o la galop prin galerii, toți bărbați mari, picioare mari, pantofi de piele răsunând pe podelele de la Muzeul Ludwig până ce am ajuns în fața unui tablou cu un Charlie Chaplin mecanic care pe franceză era *LE CHAPLIN MÉCANIQUE*. Eram îngrijorat că o să dau drumul unui vânt așa că am stat la o oarecare distanță dar Butcher și-a vârât nasul ars de soare cât a putut de aproape.

A întrebat când fusese cumpărat de la Mauri.

Nu, a zis Custodele Doctor. Nu acela. Acesta. Aceasta este noua noastră achiziție.

Și chiar acolo în spatele nostru, Doamne ajută-mi, se afla porcăria aia pe care fratele meu o dusesese sus pe acoperiș în Soho. De atunci se transformase în *LE GOLEM ÉLECTRIQUE*. Mi-am ținut gura, dar ar fi trebuit să-i vedeți fratelui meu fața, ca și vremea din Melbourne, ploaie, soare,

---

39 Personaj din piesa *Macbeth* de William Shakespeare, cel care îl ucide pe Macbeth în cele din urmă.

grindină, zâmbet, încruntare, fulgere din ochi, suflă nasul, Doamne ajută-mi, ce se va întâmpla în continuare?

Cât?

Trei virgulă doi a zis Custodele liniuță Doctor.

Mărci germane?

Dolari.

În fața tabloului se afla o băncuță de lemn și fratele meu s-a așezat. Era foarte calm. În cele din urmă a scos un râset drept prin nasul lui lucios. S-a uitat la noi de la unul la altul ca și cum ar fi încercat să aleagă cine era demn de ce avea să spună. Niciunul dintre noi. A vorbit fără să se adreseze cuiva anume: Cel mai bun tablou pe care l-a pictat Leibovitz vreodată.

După aceea s-a îndreptat spre bar, un bărbat mare și gras cu o mână în buzunar, cu cealaltă scărpinându-se pe creștetul pătat și pistruiat de soare.

56

Vreau să mă placă lumea, să-și amintească de mine cu afecțiune, așa că ar trebui să fiu un idiot să mă înfățișez așa gol în fața voastră, dar ce altceva am făcut oare?

Muzeul de Artă Modernă din New York, Muzeul Ludwig, Galeria Tate – nu pot să trec în revistă toate muzeele cărora Mauri le-a donat lucrările mele, și nici să-mi imaginez deal-urile dubioase de

care vor fi fost legate aceste daruri. E suficient de știut că în curând am renăscut ca un Phoenix din cenușa vieții mele de măcelar.

Salvatoarea mea? O ucigașă. De fapt, e mai rău de-atât pentru că, deși plecasem de lângă ea, tot un Bones eram, și toate culorile de alb și negru, care fuseseră atât de clare în dimineața aceea în New York, erau acum destinate să se suprapună, fluide, ambigue, o maree oscilând mereu între frumusețe și oroare. Mi se umfla sub piele, îmi umplea gura.

În suburbiile acelea cu verile lor poluate, unde Hugh și cu mine trăiam încătușați de mașinile de tuns Victa, eram încă - în ciuda morții și a înșelăciunii - prizonier al acestui trecut încâlcit. În timp ce curățăm bordurile cu flori din Bankstown, retrăiam acele zile de dinainte de cădere, când iubita mea și cu mine priviserăm împreună lumina, băuserăm Lagavulin cu gheață, ne plimbaserăm de mână prin Muzeul de artă modernă, acele nopți când își cuibărise capul frumos între gâtul și umărul meu, iar eu inhalasem iasomia care plutea în aerul din jurul frunții ei.

O persoană mai bună ar fi luat-o îngrozită la goană, dar eu am iubit-o și nu voi înceta s-o fac. Poftim, am spus-o cât se poate de clar. A dispărut, n-a dispărut, există undeva acolo, trimițându-mi mesaje prin intermediul celor de la Sotheby's și Institutul de artă din Chicago. Mă tachinează sau îi e dor de mine? Cum voi putea să aflu vreodată?

De unde să știi cât să plătești dacă habar n-ai cât valorează?

Mulțumiri

La sfârșitul anului 2002, m-am împrietenit cu Stewart Waltzer, pe vremea când amândoi locuiam mult prea aproape de localul Ino de pe Bedford Street. După multe prânzuri luate împreună, mi-a devenit clar că lumea artei din New York, pe care Stewart o știa în felul său propriu și personal, era în contradicție cu lumile specific australiene care se conturau în acel moment în caietele mele.

Stewart își cumpăra uneori câte o *bruschetta* în plus, deși mult mai rar decât ține el minte. Cu siguranță, însă, că mi-a servit mii de povestiri scandaloase – probabil adevărate – și m-a

prezentat primului din mulții experți care, la rândul lor, aveau să-mi ofere ceea ce îmi trebuia pentru a-mi face plăsmuirile să se ridice și să înceapă să umble.

Primul dintre acești voluntari (fără vină) a fost restauratoarea Sandra Amman, din New York, care, la rândul ei, m-a condus spre Tom Learner, un specialist în conservarea operelor de artă de la Galeria Tate din Londra. Dr. Learner s-a implicat cu entuziasm în problema tehnică pe care Butcher Bones o va avea de rezolvat. Ajutorul lui Jay Krueger, restaurator-șef la Departamentul de Pictură Modernă de la Galeria Națională din Washington, s-a dovedit la fel de neprețuit, el fiind cel care mi-a atras ulterior atenția asupra eșantioanelor de vopsea Magna pe care Butcher urma să le găsească mai târziu la depozitul de materiale artistice din New York.

Sculptorul Michael Steiner – un alt prieten de-al lui Stewart – a fost extrem de deschis cu mine, și mi-am însușit și reconstruit bucăți întregi din părerile sale înainte de a i le da lui Milt Hesse pentru a o înzestra pe Marlene Cook cu ele.

Scriitorii sunt, bineînțeles, ființe obsesive, așa că nu pot să spun că a existat vreun prieten care să nu fi contribuit în vreun fel – David și Kristen Williamson, David Rankin, Patrick McGrath, Maria Aitken și Paul Kane, Philip Govrevitch și Frances Coady, vă mulțumesc tuturor. Toți merită întreaga mea recunoștință.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România.
Cont nr. R044 RNCB 5101.0.000.0171.0001,
B.C.R. Unirea, București

Tehnoredactor

MANUELA MĂXINEANU

DTP
FLORINA VASILIU
CARMEN PETRESCU

Corector
LUCIA RUXANDRA MUNTEAN

Apărut 2007
BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la PRO EDITURĂ ȘI TIPOGRAFIE

Scriitorul Peter Carey s-a născut în Australia, în 1943. Își face studiile științifice la Monash University, apoi începe să lucreze în advertising. Debutează literar cu două volume de povestiri supraréaliste: *War Crimes* (1979) și *The Fat Man in History* (1980). Urmează apoi o serie de romane: *Bliss* (1981, distins cu Australian National Book Council Award), *Illywhacker* (1985, nominalizat la Booker Prize și la World Fantasy Award for Best Novel, câștigător al Ditmar Award for Best Australian Science Fiction Novel în 1986), *Oscar and Lucinda* (1988, Booker Prize for Fiction), *The Tax Inspector* (1991), *The Unusual Life of Tristan Smith* (1994), *Jack Maggs* (1997, Commonwealth Writers Prize în 1998), *The True History of the Kelly Gang* (2001, al doilea Booker Prize for Fiction), *My Life as a Fake* (2003), *Furtul. O poveste de iubire* (*Theft: A Love Story*, 2006). Peter Carey semnează, de asemenea, scenariul filmului *Until the End of the World*, regizat de Wim Wenders. A mai scris o carte pentru copii, *The Big Bazoohley* (1995), și două volume de eseuri: *30 Days in Sydney: A Wildly Distorted Account* (2001) și *Wrong about Japan* (2005). Noul roman al lui Peter Carey *His Illegal Self* apare în 2008. Peter Carey este cel mai important scriitor australian, deținător a peste douăzeci și cinci de premii și distincții literare. I s-au acordat trei titluri de onoare: Fellow al Royal Society of Literature, al Australian Academy of Humanities și al American Academy of Arts and Sciences. În prezent predă *creative writing* la New York University.

Roman apărut în douăzeci și două de țări, nominalizat în 2007 la Man Booker International Prize și Commonwealth Writers Prize

Michael „Butcher“ Boone este un pictor australian cândva faimos, acum doar proaspăt ieșit din închisoare. Fascinat de fața demonică a creativității și de problema falsului, Boone începe un lung proces de reinventare de sine. În momentul în care intră în scenă misterioasa și seducătoarea Marlene, Michael se va trezi în mijlocul unui puzzle de enigme, piste false și intrigi ale colecționarilor de artă.

„Peter Carey este un scriitor extraordinar. Proza lui hipnotizează, iar personajele sale, oricât de excentrice, sunt o infuzie de vitalitate.“

John Updike

„Romanul lui Peter Carey își absoarbe cititorul instantaneu, pentru că vocile personajelor lui au o putere hipnotică. *Furtul. O poveste de iubire* e o capodoperă ce nu seamănă cu nici un alt roman contemporan.“

Pittsburgh Post-Gazette

„O carte nerușinat de seducătoare, ireverențios de frumoasă, războinică și profană.“

Guardian

„Peter Carey este un povestitor iscusit și ventriloc, adică plin de har.“

The Atlantic Monthly

Revista femeilor care știu să se miste

Tango

Foto copertă © W.Cody/CORBIS/PHOTOLAND

ISBN 978-973-689-186-1

9 789736 891861